

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JEAN-CHRISTOPHE,
GRANGÉ

KÜLLERİN
GÜNÜ

—
Polisiye
Gerilim
—

Çeviren: Tankut Gökçe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

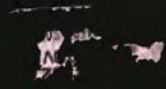
JEAN-CHRISTOPHE, GRANGÉ

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni*, *Ölü Ruhlar Ormanı*, *Sisle Gelen Yolcu*, *Kaiken*, *Lontano*, *Kongo'ya Ağıt*, *Ölümler Diyarı* ve *Son Av* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

MASUMİYETİN HÜKÜM SÜRDÜĞÜ BİR DÜNYADA,
KATİLİ ÖLDÜRMEYE SEVK EDEN NE OLABİLİR?
GÜNAH NEDİR BİLMİYEN BİR TOPLUMDA NASIL OLUR DA
KAN AKAR?
YA TAM TERSİYSE...
SUÇLU, O TOPLULUKTAKİ TEK MASUMSA...

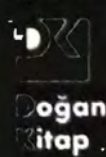
tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 42

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8197-1

Küllerin Günü

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kızıl Nehirler
Taş Meclisi
Leyleklerin Uçuşu
Kurtlar İmparatorluğu
Siyah Kan
Şeytan Yemini
Koloni
Ölü Ruhlar Ormanı
Sisle Gelen Yolcu
Kaiken
Lontano
Kongo'ya Ağıt
Ölümler Diyarı
Son Av

Küllerin Günü

Orijinal adı: Le Jour des Cendres
© Éditions Albin Michel, 2020
Yazan: Jean-Christophe Grangé
Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Mart 2021 / ISBN 978-605-09-8197-1
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 44452

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No.3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Küllerin Günü

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Tankut Gökçe

I Bağ

Temel kuralları biliyordu.

Hemen her zaman geleneksel kıyafet giymek ve dua başlığı takmak. Asla sentetik bir malzemeye dokunmamak. Cep telefonuna, bilgisayarlara ve hatta hiçbir elektrikli alete el sürmemek. Ne saat ne de herhangi bir mücevher takmak. Domaine dışından gelmiş bir besini asla tüketmemek. Asla gövdenin gölgesiyle bir başkasının gölgesini kesmemek...

Mevsimlik işçi olduğundan kendisi bu kurallara uymak zorunda değildi. Sadece verilen kıyafeti bağbozumu süresince giymeye mecburdu. Saat 18.00'de onu ve diğerlerini topluyorlar ve Domaine'in kuzey ucundaki bir kamp alanına götürüyorlardı; burada, Tebliğciler denilen özel görevlilerin "dünyevi" olarak nitelendirdiği normal yaşamlarına dönüyorlardı. Daha sonra füme camlı ve koyu renkli 4x4'ler, cüzamlılara yemek verir gibi onlara su ve yiyecek getiriyordu.

– Ivana, geliyor musun?

Kamyona doğru, Marcel'in peşinden gitti. Saat sabahın yedisiydi, işçi gruplarının hareket zamanı. Soğuktu, karanlıktı ve Tebliğcilerin kullandığı toplu taşıma araçları –toplama kamplarına doğru yola çıkan araçları andıran damperli kamyonlardı bunlar– son derece kasvetliydi.

Ivana şapkasını düzelterip üstü açık damperde Marcel'in yanına oturdu. Geldiğinden beri –hepi topu iki gün olmuştu– sadece birkaç mevsimlik işçiyle konuşmuştu ve güven uyandırmayan görüntüsüne rağmen en sempatik işçi oydu.

– Bir tane sarmak ister misin?

Ivana'ya tütün paketi ile içinde sigara kâğıtlarının bulunduğu

küçük kutuyu uzattı. Ivana tek kelime etmeden, yoldan kaynaklanan sarsıntılara rağmen düzgün bir sigara sarmaya başladı.

Giysi konusuna gelince, Ivana biraz hile yapmış, siyah elbisesinin altına Heattech malzemeden Uniqlo bir içlik giymişti; bu tür kurnazlıklar hoşgörüyü karşılanıyordu ve Tebliğciler de üniformalarının altına kendi fanilalarını ve taytlarını giymek zorunda kalıyordu. Kasım ayında, Alsace'ta sıcaklık 10 dereceyi geçmiyordu.

Marcel sigarasını yaktı ve manzarayı seyretmeye başladı. Rasta örülmüş saçları andıran bağlar göz alabildiğine uzanıyordu. Bu belalı serüvene atılmadan önce olay yerinin topografisini incelemişti. “Domaine” olarak adlandırılan bu mülkün büyük bir bölümü bağlardan oluşuyordu. “Piskoposluk” denilen orta kısımda çiftlik binaları ve Tebliğcilerin kaldığı yerler vardı. Tamamı, katı kuralların geçerli olduğu özel bir mülktü ve hiçbir yabancıların bu raya girme hakkı yoktu.

Bu katı kurallarda tek istisna bağbozumu sırasında oluyordu, çünkü Anabaptistlerin başka çaresi yoktu: Üzümleri zamanında ve saatinde elle toplamak için iki hafta boyunca mevsimlik işçi kullanmak zorundalardı. *Hoş geldin Ivana...*

Ivana gözlerini kapatıp kendini kamyonun sarsıntılarına bıraktı. Şimdi daha iyi hissediyordu. Tarikat'ın –sevdiği basit ve organik ürünlerden– sabah kahvaltıları mükemmeldi ve Alsace kırsalının buz gibi havası tatlı bir okşayış gibi yanaklarına çarpıyordu.

Uyuşukluğu bırak kızım. Hayallere dalmak için burada değilsin... Gözlerini açtı ve yanında uyuklayan Marcel'i dirseğiyle dürttü.

– Ölüm olayından haberin var mı?

– Hangi ölüm? diye sordu, sanki bir anda parmaklarının arasında yanan sigarayı hatırlamıştı.

Mevsimlik işçinin havası eski bir mahkûmu andırıyordu. Otuzlarındaydı, soluk benizliydi, ağzında neredeyse hiç diş kalmamıştı, yüzü uzundu. Dürüst görünmekten çok uzak bu çökmüş yüzde, zamanının çoğunu kodeste geçiren ve güneş ışığına hasret serserilerin sinsi bakışları vardı.

– Bana bir şapelde ceset bulunduğunu söylediler...

– Saint-Ambroise'da, evet...

Nefesinden tasarruf eder gibi sigarasından kısa fırtlar çekiyordu. Yüzünün yarısı, kurallar gereği giyilmesi zorunlu olan bir şapkanın altındaydı: Pablo Escobar tarzı hasır bir Panama şapka takmıştı.

– Olay ne? diye yeniden sordu, Ivana.

– Seni neden ırgalıyor? Polis misin?

Ivana zoraki güldü.

– Hayır, saçmalama... diye üsteledi.

– Bir hafta önce, diye sonunda anlatmaya başladı Marcel, Domaine'in yakınındaki eski bir şapelin tonozu çöktü. Altında bir adam vardı. Tarikat'ın önemli bir adamı.

– Tarikat lideri mi?

– Burada lider yok, ama Samuel piskopostu, ayinleri o yönetiyordu.

– Yönettiği başka bir şey yok muydu?

– Sana bir şey söyleyeceğim, ablacığım. Çok soru soruyorsun.

Kamyon toprak bir yola girdi, bir anda bir toz bulutu içinde kaldılar. Etraflarındaki asma kütükleri ona Suresnes'deki Amerikan mezarlığının haçlarını hatırlattı. Çocuk Hizmetleri'nin yurtları arasında sürekli olarak yer değiştirdiği dönemde, çocukluğunun birkaç yılı Suresnes'de geçmişti.

– Şapel onarımdaydı, diye bir anda yeniden konuşmaya başladı Marcel. Sarsıntıların gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltmişti. Sanırım iskele kırılmış ve çökmüş. Samuel molozların altında kalıp ezilmiş.

– Kaza mı?

Marcel'in cevap verecek zamanı olmadı: Kamyonlar durdu. Her işçi, her zamanki gibi sessizce tek sıra halinde kamyonlardan indi. Ivana saymamıştı ama altmış kadar mevsimlik işçi olmalıydı. Bu da Anabaptistlerle birlikte bağlarda iki buklüm çalışacak yüz kişi demekti.

Marcel kesinlikle en mükemmel bilgi kaynağı değildi, ama bir sound box olabilirdi. En azından, onun yanındayken mevsimlik işçilerin bu olay hakkında anlattıklarını öğrenebilirdi. Bu da bir başlangıçtı.

Ivana elbette dosyayla ilgili bilgi toplamıştı. Ama Colmar jandarması da fazla bir şey bilmiyordu. Şimdilik bu olayı bir kaza olarak değerlendiriyorlar, ancak bir yandan da uzmanların bina konusundaki raporunu bekliyorlardı. Tarikat mensuplarını da sorgulamışlardı. Tam bir zaman kaybı olmuştu. Tebliğciler hem ağdalı hem de uyuşuk ve anlaşılması güç bir jargonla konuşuyorlardı.

Bunun üzerine, Colmar Savcısı Philippe Schnitzler, ağır suçları araştıran Merkez Ofis'in yegâne elemanları olan Pierre Niéman

ile Ivana Bogdanović'i, tuhaf cinayetler ve bu cinayetlere sebep olan dürtüler konusunda uzman polisleri çağırmişti. Sadece bir soruşturma göreviydi. Onlar da işbölümü yapmışlardı: Ivana içe-riden, Niémans dışarıdan araştıracaktı.

Tebliğciler ile mevsimlik işçiler yerlerini almıştı, yani sabah duasını dinlemek için asma kütüklerinin karşısına dizilmişlerdi. Siyah elbiseli, beyaz gömlekli, hasır şapkalı ve kaba ayakkabılarıyla erkekler. Kalın kumaştan giysileri, gri önlükleri ve organdi başlıklarıyla kadınlar. Uzaktan, Tebliğciler Amerikalı Amişlere benziyordu. Yakından da.

Ivana kafasını kaşdı (başlığını takmamıştı) ve doğan günün ışığı altında iyice belirginleşmekte olan manzarayı hayranlıkla seyretmeye devam etti. Bağların ötesinde, Alsace ovaları ve ormanları, daha ziyade hoş bir sürpriz gibiydi. İki ay önce, kötü bir rastlantı olarak aldıkları vaka, onları buradan birkaç kilometre öteye, Ren'in diğer tarafındaki Kara Orman'a sürüklemişti. Ivana aynı iç karartıcı, karanlık çam ormanlarını ve insanın kanını donduran gri gölleri görmeyi bekliyordu.

Hiç de öyle değildi. Bölge, Fransız tarzı hoş, tatlı bir kırsaldı. Sonbaharda, ağaçlar kırmızı, bakır rengiydi ya da tamamen yapraklarını dökmüştü, ama otlaklar (Tebliğciler besicilikle de uğraşıyordu) direniyordu, hâlâ yeşil, gür ve ipeksiydi.

Özellikle bağların kışkırtıcı bir güzelliği vardı. Parlak sarı yaprakları doğrudan ışığın kendisiydi ve açık renkli üzümler altın renkli benekler gibi parlıyordu. Kabukları, buruşmuş olmalarına karşın, orada çoktan oluşmaya başlamış sıvıyı taşımakta zorlanıyor gibiydi.

Birden karşılarında beliren sakallı bir adam hem Tanrı'ya hem toprağa, onların mütevazı hizmetkârlarına, buradaki mevsimlik işçilere hitap ederek konuşmaya başladı.

Toprak ve gökyüzü için
 Güneş ve yağmur için
 Ve mevsimlerin devamlılığı için
 Tanrı'ya şükrederim...

Ivana Almanca biliyordu ama Tebliğcilerin konuştuğu 16. yüzyıl lehçesinin Berlin kulüplerinin diliyle hiçbir ilgisi yoktu.

Her zaman yardımsever oldukları için onlara işgününde eşlik edecek duaların bir çevirisini vermişlerdi. Kitapçık hangi cümlelerin ne zaman koro halinde –ve Fransızca olarak– söyleneceğini de belirtiyordu.

Kendi doktrinlerini zorla benimsetmeleri söz konusu değildi. Gerçekten de değildi. Sadece her bir mevsimlik işçinin bir gerçekle bütünleşmesini istiyorlardı: Çalışmalarından elde ettikleri verim her şeyden önce Tanrı'nın ihsanıydı. Bağbozumunda çalışanlar gökyüzü ile toprak arasındaki bir aracından başka bir şey değildi.

Herkes koro halinde söylemeye başladı:

“Ey Rabbim, umudumuz sensin!”

Ayını yöneten kişi her sabah değişiyordu. Tarikat içinde, herhangi bir hiyerarşi yoktu. Tebliğciler, gerektiğinde bir mevsimlik işçinin bile buna tabi olmasını kabul ediyorlardı.

“Ektiğimizde ve diktiğimizde,
 Hasadı beklerken

İçimizde var olan umut için
Tanrı'ya şükre delim."

Koro yeniden hep bir ağızdan cevap verdi:

"Ey Rabbim, umudumuz sensin!"

Ivana, sağ tarafta, biraz uzakta duran dindarları göz ucuyla incelerken, alçakgönüllülükle rolünü oynuyordu.

Gruba ait olduklarını gösteren giysilerinden ziyade fiziksel görünümleiydi: Hemen hemen hepsinin yüzleri aynıydı. Kadınlar mayasız ekmek gibi soluk bir beniz ile kalemle çizilmiş gibi ince yüz hatlarına sahipti, erkekler ise yuvarlak yüzlü ve çember sakallıydı, çoğu kızıl saçlıydı.

Başka bir yüzyıldan gelmiş gibiydiler, bir ellerinde Kutsal Kitap, diğer ellerinde kazma, okyanusları geçen, çölleri, dağları aşan Batılı öncüler, Doğulu hacılar dönemine aitlerdi.

"Bağlardaki, sebze ve meyve bahçelerindeki çalışmalarımızı
Kutsaması için,
Elde ettiğimiz ürünlerin, ona hizmet sunabilmemiz için
Bize güç vermesi için Tanrı'ya yalvaralım."

Ivana mırıldandı:

"Ey Rabbim, umudumuz sensin!"

Üzerlerinde gün yükselmeye başlıyordu. Birazdan gökyüzü parlak bir maviliğe kavuşacak ve ışık asma kütüklerinin arasında yayılmaya başlayacaktı. Kâğıt gibi beyaz ve ince teniyle Ivana bütün gün yüksek koruyuculu güneş kremi sürmek zorundaydı. Çok alışık olduğu bir şey değildi, ama etkiliydi.

Bir ya da iki ayeti kaçırdığını fark etti. Önemi yok. Tebliğcilerin yanındayken kelimelerle bulaşan bir tür sarhoşluk hissediyordu. Onların inancı Ivana'yı büyülüyordu. Bu derin ve sarsılmaz inanç, onları aynı kaderde birleştiriyordu... Ivana onların avuç içlerinde bile aynı yaşam çizgisinin olduğunu hayal ediyordu.

Buraya geldiğinde, buram buram beyin yıkama ve dolandırıcılık kokan bir tarikatla karşılaşmayı bekliyordu. Ama bunun yeri-

ne başkalarının hayatlarına müdahale etmeyen, kusursuz ve sessiz, samimi bir çabayla ve sevgiyle karşılaşmıştı.

Ivana Tanrı'ya inanmıyordu. Ama bununla birlikte, babasının kriko darbelerinden, Sırp bombardımanından, doz aşımından bodrumlarda ölmekten ve kasten adam öldürmekten hüküm giymekten kurtulduktan (teşekkürler Niémans) sonra, yaşadığı bu berbat şeylere rağmen, yakınlık duyduğu üstün bir güce inanmak için nedenleri vardı.

Ama bu zamana kadar, nasıl ve neden diye düşünmeksizin yaşamı sürdürmekle yetinmişti.

“Toprağın nimetlerini paylaşmaya çalışan bizlerin
Çabasını kutsaması için
Tanrı'ya yalvaralım...”

Evet, onlara içtenlikle saygı duyuyordu – erinç ve mutluluk dolu yüzleriyle, dış dünyaya kapalı gözleriyle, gösterişsiz inançlarıyla saygıyı hak ediyorlardı. Ivana da bu şekilde yaşamak isterdi: En ufak bir kaygı duymadan, hiçbir şekilde yoldan çıkmadan... Ayrıca, bir gerçeğe ait olmanın huzurunu, hem örnek insan olmanın hem de vicdanlı olmanın verdiği mutluluk duygusunu tatmak isterdi...

“Ey Rabbim, umudumuz sensin!”

Cinayet, diye bir anda aklına geldi. *Samuel Wending şapelde öldürüldü ve ben bunu kanıtlayacağım*. En ufak bir kanıt, en ufak bir ipucu olmadan bu karara varmıştı ama aşırı bir öfke ve üzüntüyle kendi kendine bunu tekrarlayıp duruyordu.

– Hey, uyuyor musun yoksa? diye sordu Marcel. Gidiyoruz, ablacım.

Ivana başlığını düzeltti, elbisesinin eteklerini çekti ve sorgun dalından örülmüş küfesini aldı.

Onun gerçeği ise sevgi ve merhamet karşısında tek bir şey bilen –dünya üzerindeki kötülüğün üstünlüğüne ikna olmuş– zavalı bir polis memuresi olmasıydı.

– Bir cinayet, diye dışlerinin arasından bir kez daha mırıldandı, herhangi bir şüpheye yer yok.

İşe giriş mülakatı bir saman ambarında yapılmıştı. Ivana durumu açıkça anlatmıştı: Hiçbir deneyimi olmadığı gibi, bağlar konusunda en ufak bilgisi yoktu.

Sabırları ve iyilikseverlikleriyle tanınan Tebliğciler bu ünlerine sadık kalıp tereddüt etmeden onu işe almışlardı. Sonuçta, bağbozumuna sadece birkaç gün kalmıştı ve bu acemi işçi elinden gelen en iyi şeyi yapacak birine benziyordu...

Ona bazı açıklamalarda bulunmuşlardı. Burada, üzümlerin iyice olgunlaşması beklenerek geç bağbozumunu yapıyordu, buna “asil küf” de deniyordu. Çok güzel. Tam zamanında toplanan, iyice olgunlaşmış bu üzüm taneleri gerçek bir nektar, güçlü ve likörimsü tada sahip bir gewurztraminer¹ oluşturunuyordu.

Ivana şarap içmiyordu ama onların sözlerine inanıyordu. Salkım dalından keserek üzümü nasıl toplayacağını ona göstermişlerdi. *Kırt-kırt*. Bundan daha basit bir şey yoktu, sadece kesilecek üzüm salkımını özenle seçmek gerekiyordu. Her şey renkle alakalıydı... İki günden beri topladığı üzümler kuru, küçük ve buruşuk gibiydi, en koyu renklileri en güzel olanlardı.

Siyahlar giymiş, buhar haleleriyle çevrili, soğuk güneş altında çalışan erkeklerin ve kadınların yanında işe çabuk adapte olmuştu. Dizlerinin üzerinde ya da iki büklüm, yağlıboyadan daha keskin üzüm kokusuyla kendinden geçmiş bir halde durup dinlenmeden aynı hareketleri tekrarlıyorlardı.

İlk gece yattığında, bir daha ayağa kalkamayacağını düşünmüştü. Sorun aynı pozisyonunu korumak zorunda olmasınday-

1. Alsace bölgesinde üretilen bir üzüm çeşidi ve bu üzümden yapılan beyaz şarap. (ç.n.)

di: Sürekli düşen şapkası ve acıyan dizleriyle yaprakların dibinde, iki büküm halde çalışıyordu.

Ama ikinci gün, buna alışmıştı. Pırl pırl açık hava kas tutulmalarının üstesinden gelmesine yardımcı olmuştu ve yaprakların damarları ona sabırlı olmasını fısıldamıştı. Bilgi toplamak için buradaydı. Bu işi yaparken, bir yandan da üzüm toplayabilirdi...

Arada sırada kafasını kaldırıyor ve daha uzakta bağbozumu yapan Tanrı'nın Elçileri'ni (bu onların diğer adıydı) görüyordu. Mevsimlik işçilerin arasına karışmaktan kaçınıyorlardı ve onlarla konuşurken de, bunu yapmacık bir dinginlik ve kibirli bir önyargıyla yapıyorlardı. Diğerleri, tüm diğerleri, "Dünyeviler" sadece manevi bir hata, Tanrı'ya bir hakaretti.

– Ölen adamın yerini kim alacak? diye sordu Ivana.

– Ne demek istiyorsun?

– Bana onun lider olduğunu söyledin, topluluğun başına bir başkasının geçmesi gerekiyor, değil mi?

Marcel yaptığı işi bıraktı: Bir dizi yerdeydi, bileğiyle kıvırdığı diğer bacağından destek alıyordu, asma makasını bir silah gibi güvenli pozisyonda tutuyordu.

– Öncelikle, sana Samuel'in liderleri olduğunu söylemedim. Hatta bunun tam tersini söyledim: Bu tarikatta lider yok.

Asma yapraklarının arasından, Ivana bir salkım seçti, kopardı ve küfesine attı.

– Yanlış anlamış olmalıyım.

– Öyle olmalı ve ayrıca, sana bunu daha önce de söyledim, çok soru soruyorsun.

Ivana karşı saldırıya geçmenin zamanı geldiğini hissetti:

– Çünkü sen bunları kendine sormuyorsun herhalde? Burada ki ortam sana normal geliyor mu? Kıyafetler? Kurallar? İbadet? Domaine'in bir köşesine vebalılar gibi kapatıldığımız gerçeği?

Marcel omuz silkti ve yeniden asma makasıyla çalışmaya koyuldu. Hücumdan, savunmaya geçti:

– Beş yıldan beri burada çalışıyorum. Geç bağbozumları, gerçek bir fırsat. Kıştan önce biraz daha para yapmak için iyi bir imkân.

– Ya onların yaşam tarzları, bu senin aklına takılmıyor mu?

Bir üzüm salkımını özenle küfesine koydu.

– Bağbozumunda çalışıyorum ve mangırımı alıyorum, hepsi bu.

Ivana gözlerini kendi giysisine çevirdi.

– Ama yine de, bu kıyafetler...

– Edep önlemi. Onları suçlayamam. Bağbozumu işçileri genel-
de çıplak çalışır.

– Kasım ayında bile mi?

– Tam bir baş belasıdır.

Bu yorumu istifini bozmadan yapmıştı, dünyada bu tarz kızla-
rın olduğunu bilen, ama onlarla asla düşüp kalkmayacağı için bu-
na önem vermeyen bir erkeğin ses tonuyla konuşmuştu.

– Yani, burada lider yok mu?

– Evet, lider yok.

– Üretim sürecini kim denetliyor?

– Jakob adında bir adam.

– Dün sabahki adam mı?

Onlara iş hakkında açıklamalar yapmış olan kısa boylu, tom-
balak bir adamdı. Mesai saatleri içinde çalışacaklardı, ama gevşe-
memeleri gerekiyordu: Büyük işi sonlandırmaları için en fazla üç
günleri vardı!

– Evet. Şarap yapma sürecinin denetimi ona ait, ürünün bağ-
lardan toplanmasından yaşlandırılmak için fiçılara konulmasına
kadarki süreç onun kontrolünde.

Ivana ısrarcı olmadı; onun anlattıklarının fazlası var eksiği
yoktu: Şurup kadar tatlı sesi ve dudaklarının kenarındaki gülüm-
semesiyle bu kısa boylu adam sinsî bir diktatörün profiline son
derece uygundu.

Samuel'in rakibi olabilir miydi?

Ya da olası bir şüpheli?

Mevsimlik işçilerin kamp alanı boyunca uzanan tel çitte bir
boşluk görmüştü. Yarın gece, kiliseye göz atmaya gidecekti.

Ivana gitmiş, Pierre Niémans Paris'teki çalışma masasında tek başına bir sürü kâğıdı ve vaka dosyasını incelemek zorunda kalmıştı. Bundan nefret ediyordu: Başkaları ateş altındayken o kendini geri hizmetteki bir asker gibi hissediyordu.

Şimdi, 14 Kasım Çarşamba günü hızlı trende tek başına yolculuk yapıyordu. Tam bir azaptı. Yerdeki halının pis kokusu sinmiş koltuklar, gözleri çapaklı yolcular, bir kulüpte kafayı bulmuş gibi koltuklara sırtını dayamış uyuklayan hırpani görünümlü kontrolörler...

İçlerinden biri ondan biletini istiyordu. Niémans adama bakmadan biletini uzattı, sonra koltuğuna –izole bir yer, tek olumlu nokta– gömüldü.

Özellikle de gittiği yer onu rahatsız ediyordu: Alsace. Yine anlayamadığı bir şey daha: Görev yaptıkları bu yeni büro onları Fransa'nın dört bir yanına yollamak için kurulmuştu ve peş peşe gelen iki vaka ikisini aynı yere ya da neredeyse aynı yere sürüklemişti. Kara Orman ve köknarlarından sonra Florival Vadisi ve bağları. Tanrı'nın işi! Büyükbabası ile büyükannesinin evine birkaç kilometre uzakta bir yer!

Bu sadece talihsizlik değil, bir lanetti.

Bu bahtsızlığın bir adı da vardı: Philippe Schnitzler, Colmar savcısı ve onun çocukluk arkadaşı. Daha doğrusu birkaç yıl boyunca aynı okul sırasını paylaştığı arkadaşı. Sonra da hiç görüşmemişlerdi, ikisi de kendi yoluna gitmişti.

Ama bir şapeldeki bu şüpheli ölüm vesilesiyle Schnitzler bir anda eski arkadaşını hatırlamıştı. Olay kaza mıydı? Sabotaj mı? Cinayet mi? Eski dostları Niémans'a fikrini soracaklardı.

Camdan dışarıdaki manzaraya bir göz attı, bağbozumunda çalışmaya gönüllü olmuş Ivana'yı düşünüyordu. Son anda yapılmış bu içeri sızma harekâtına çok fazla inannıyordu. Mevsimlik işçiler daima işin dışında tutulurdu ve içeri sızmış bile olsa, partnerinin Tebliğcilerin ağzından laf alabilme şansının çok az olduğunu biliyordu.

Yapacak daha iyi bir işi olmadığından, yeniden dosyasına gömüldü. Satır aralarında okuduğu kadarıyla, Tarikat'ın vadide çok özel bir statüsü vardı. Şarapları bölgenin en mükemmel şarabıydı ve dolaylı da olsa yerli halka iş sağlıyorlardı.

Tebliğcileri özenle sorgulamışlardı. Buna karşılık, onlar otopsi yapılmasını reddetmişler ve arazilerine herhangi birinin girmesine de izin vermemişlerdi. Şapel Domaine'in dışındaydı, ama hiçbir şey jandarmaya onların krallıklarını araştırma yetkisi tanııyordu. Yine de Schnitzler onları otopsiye ikna etmeyi başarmıştı... O kadar.

Samuel öleli beş gün olmuştu, jandarmanın dosyası ise bir snackbarın mönüsü kadar inceydi. Savcılık gizli bir araştırma yapmak için soruşturma dosyasını kapatmamış, süresini uzatmıştı: Herhangi bir yargıç kararı olmadan bu küçük dünyayı iyice silkelemesi için Niémans'a tam yetki vermişlerdi.

Polis neredeyse bilinçaltında başka bir gerçek olduğunu da hissediyordu. Schnitzler onu çağırmıştı, çünkü o da çok net olmasa da bu Domaine'de bir şeyler döndüğünü sezinliyordu. Samuel'in ölümü, Niémans ve onun efsanevi titizliği sayesinde bu anakronik dünya hakkında bilgi toplamak için bir fırsattı.

Güçlkle anlaşılan bir anons Colmar Garı'na geldiklerini bildirdi. Niémans SNCF² memurunun aksanını duyunca gerildi. *Welcome back home.*³

Valizini aldı ve içine iyi duyguların yayıldığını hissetti. Sanki tüm güçleri zihninde yeniden bir araya geliyordu. Çok iyi bildiği bu bölgeye ikinci kez gelişine tahammül etmek için bu güçlere sımsıkı tutunması gerekecekti.

– Kahretsin.

Küfür vagonun basamağında, onu peronda bekleyen jandarma subayını görünce ağzından çıkıvermişti. Yüzbaşı Stéphane Desnos, adının tam tersine, bir kadındı.

Ve ayrıca, hiç de fena değildi.

2. Fransa Devlet Demiryolları. (ç.n.)

3. Evine hoş geldin. (ç.n.)

Uzun zamandan beri onun kadınlarla ilişkileri konusunda söylentiler vardı. Kadınlara hem tahammül edemiyor hem de onları çok seviyordu. Onun kadın düşmanı olduğunu ileri sürüyorlardı, ya da tam tersine ayran gönüllü olduğunu... Hepsi doğrudu, hepsi yanlıştı. Bu o anki duruma bağlıydı. Hepsi bu.

Buna karşılık, değişmez bir kuralı vardı: Kadın milletiyle çalışmaktan kaçınıyordu. Bu cins onu rahatsız ediyordu, çünkü kesinlikle çok duyarlıydı. Bir soruşturma sırasında, bir polis tarafsız düşünmemeli ve soğukkanlı olmalıydı. Bir polisin beyni, bir kütüphane gibiydi. Isıyı ve nem oranını her zaman denetlemek gerekirdi.

– Amir Pierre Niémans?

Kısa bir baş hareketiyle onayladı. Kadın jandarma, sorma gereği duymadan, onun tekerlekli valinizi aldı, sanki ortak çalışmalar sırasında tesis edilecek eşitliği iyice vurgulamak istiyordu.

Birkaç kez üst üste adını tekrarlardı ve yürümeye başladı. Niémans da biraz geriden, silüetini inceleyerek onu takip etti. Otuzlu yaşlardaydı, dolgunca, hatta kesinlikle cazip bir vücudu vardı. Polis, gözlerini kadının bir hırdavatçı rafı gibi dolu olan kalçalarına çevirdi – jandarmaya özgü bir kemer, Cordura⁴ bir tabanca kılıfı, tabanca, teleskopik cop, eldivenler, kelepçeler, şarjörlük...

Şiddeti çağrıştıran bu ıvrır zıvırın altında bu yuvarlak kalçalar başka bir dilden konuşuyordu. Niémans içinden yeniden bir küfür savurdu. Aynasız duygusuzluğunu ve kütüphane ruhunu unuttabilirdi...

Yüzbaşı da omzunun üzerinden ona kaçamak bakışlar atıyordu.

4. Aşınmalara, yırtılmalara ve sürtünmelere karşı dayanıklı bir kumaş türünün tescilli markası. (ç.n.)

Herhangi bir sevimlilik arz etmeyen, siyah paltolu, yuvarlak gözlüklü ve alabros saçlı bu uzun boylu adam onu afallatmış gibiydi.

Gıcır gıcır bir Mégane'in beklediği park alanına ulaştılar. Kapılarında "JANDARMA BİZİM TAAHADDÜMÜZ, SİZİN GÜVENLİĞİNİZDİR" yazıyordu. Bu yazı kötü bir fikirdi. Özellikle de, işveren olarak çoktan soğumuş bir cesedin bulunduğu bir cinayet mahalline gidildiğinde böyle bir sloganı herkese göstermek asla iyi bir şey değildi.

Stéphane Desnos, Niémans'ın valizini bagaja koydu. *Beklenenden çok daha ciddi.* Son derece orantılı, kaslı vücuduyla onu anında arzulanır kılan hoş bir özelliği vardı. Memeleri dolgun, diri ve büyüleyiciydi. Ve sıradan, ama düzgün hatlara sahip masum yüzü bu el bombasının pimini çekili hale getiriyordu.

Bu cinsel çekicilik hakkında, Niémans'ın oldukça bayağı ama onun açısından her zaman işe yarayan bir teorisi vardı. Cinsel arzu, tüm doğal enerjiler gibi, engellendikçe daha fazla güç kazanırdı. Bir kadın öğretmen her zaman cinsel istek uyandırırdu çünkü otoriteyi, ahlakı temsil ederdi. Bir üniforma tahrik ediciydi, çünkü insanın cinsel arzusunu kamçılardı. Ayrıca gözlükler bile insanın düz duvara tırmanması için yeterli olabilirdi... Bu durumda, yarı açık gömleğinden dışarı taşan memeleriyle tepeden tırnağa silahlı bir kadın jandarma, tam manasıyla ders olarak gösterilecek bir örnekti.

– Siz beni dinliyor musunuz?

Niémans saçma sapan düşüncelerden kurtuldu.

– Elbette, ne söylüyordunuz?

– Brason'un nerede olduğunu açıklıyordum.

– Bölgeyi biliyorum.

Desnos ona kuşkulu gözlerle baktı. Elleriyle kemerini tutmuştu, sanki Niémans'ın kösnül düşüncelerini anlamıştı.

– Arabayı siz kullanmak ister misiniz? diye sordu, kuşkusuz ne tür bir maçoyla karşı karşıya olduğunu anlamıştı.

– Böyle iyi. Direksiyona siz geçin.

– Nereye gitmek istiyorsunuz? Karakola mı?

– Hayır. Şapele.

– Hemen mi?

Niémans kafasını "evet" anlamında salladı ve yolcu koltuğuna oturdu.

– Bana iki kişi olacağınız söylenmişti, diye devam etti jandarma, sürücü koltuğuna otururken.

– Eh işte, tek başınayım.

Stéphane arabayı hareket ettirmeden önce, koltukta gövdesini tuhaf şekillere sokarak gömleğini çekiştirmeye hazırlandı. Bu esnada, Niémans gömleğin aralığından beyaz sütyeninin askısını, sonra da karnurun altını tutan bir bağ budama bıçağına benzer sütyen takkesinin bir kısmını gördü.

Oyalanmak için, o da emniyet kemeriyle kısa süreli bir mücadeleye girişti.

Desnos hareket ettiği sırada –arabanın içinde sıcaklık azalıyordu–, iyice kök salmış kadın düşmanlığı konusunda bir gerçeği keşfetti, bu zamana kadar bir kadından daha iyi bir ortak bulamamıştı: Ivana Bogdanović, onun halihazırdaki yardımcısı, küçük Slav'ı, onun sincabı...

Bu düşünce yüreğini ısıttı ve üstünlük taslayan bir ses tonuyla konuştu:

– Bana soruşturmadan söz edin. Ne durumdasınız, anlatın.

– Maalesef yeni bir şey yok. Tebliğciler konuşmayı reddediyor, sanki hepsi dilsiz. Olay yerinde yapılan incelemelerden de bir sonuç alınamadı ve hâlâ uzmanlar bekleniyor.

Desnos sohbeti zenginleştirmek için, tarikat hakkında uzun bir açıklamaya girişti.

16. yüzyılda, İsviçre ve Almanya’da zulme uğrayan Anabaptistler Alsace’a sığındı. Aralarında Mennonitler, Hutteritler, Amişlerin bulunduğu bu farklı gruplardan sadece Tebliğciler yerlerinde kaldı, Tanrı’nın onlara kutsal bir armağan, eşi benzeri olmayan bir şarabın üretildiği bu toprağı bahşettiğini düşünüyorlardı.

Gerçekse şuydu: Onların inancına yakınlık duyan bir yerel derebeyi 300 hektardan daha fazla olan bu parselleri 17. yüzyılda resmen Tebliğcilere vermişti. O yüzyıldan bu yana da yerlerinden kıpırdamadılar. Hiç kimseye hiçbir konuda açıklama yapmayan ve metronomik bir uyumla gewurztraminer şaraplarını üreten siyah beyaz bir tarikat.

Şimdi, Lauch Nehri’nin aktığı Florival Vadisi’ne doğru yol alıyorlardı. Niémans daha önce bu bölgeyi haritada incelemişti: Tebliğcilerin toprakları, Brason’un doğusuna 20-30 kilometre mesafede, Vosges Dağları’nın en yüksek noktası olan Grand Ballon’un eteklerindeydi.

Hava güzeldi, Niémans bunu yadsıyamazdı, ama bu güneşli öğleden sonranın son saatleri onun için bir anlam taşımıyordu.

– Bana cinayetten söz edin, diye birden kadın jandarmanın sözünü kesti.

– Aha, bunun bir cinayet olduğunu gösteren hiçbir şey yok!

– Tonozu destekleyen payandaların kırıldığını okudum. Rapor da sabotajdan söz ediliyor.

- Şimdilik hiçbir şey kesin değil.
- Peki, ne zaman olacak?
- Bunu bilmemiz imkânsız. Bu iş için görevlendirilen uzmanlar...

Fransız usulü bir soruşturma. Olaydan bir hafta sonra, suyun içinde ayakta dikilip hâlâ tesisatçı bekleniyordu.

Artık Niémans geçtikleri yerleri tanıyordu: Guebwiller'i çevreleyen ve "grand cru" sınıflandırmasına giren şarapların üretildiği bağları geride bırakmışlardı. Bu yollardan onlarca kez bisikletle geçmişti... O dönemde, Tebliğcilerden gizemli ve tuhaf gelenekleri olan bir halk olarak alçak sesle söz edilirdi.

Birden, adım başı üzerinde "ÖZEL MÜLK" yazan tabelaların bulunduğu çitler belirdi.

- Domaine'e vardık, diye açıkladı Desnos.
- Çok sevimli olduğu söylenemez.
- Tanrı'nın Elçileri kimseyi rahatsız etmez ve kimse tarafından da rahatsız edilmeyi istemez.

Polis, Desnos'un ses tınısında saldırgan bir hava olduğunu fark etti ve onun hangi tarafta olduğunu anladı.

- Daha ilk anda neden otopsiyi reddettiler?
- İlkelerine aykırı. İnsanların fiziksel bütünlüğünü koruyorlar. Ayrıca her türlü kan naklini de reddediyorlar.

– Dosyada fazla tanık tutanağı yok. Komşuları ve yakın çevreyi sorgulamadınız mı?

– Hangi komşu, hangi yakın çevre? Şapel Tebliğcilerin arazilerinin yakınında ve her kimi sorguladıysak bizimle konuşmayı reddetti ya da alakasız cevaplar verdi. Tutanakları da imzalayamayacaklarını söylediler.

- Neden?
- "Eğer sözünüz evet ise o evettir; hayır ise hayırdır; buna yapılacak ilave kötülükten gelir" der İsa, Matta İncili'nde. Bu söz onlara yemin etmeyi yasaklıyor.

Desnos ya gerçekten bu soruya verilecek cevap için çok çalışmıştı ya da Tebliğcilerle çok yakındı.

– Bana Samuel'den bahsedin. Onun Tarikat'ın piskoposu olduğunu okudum.

- Sadece ayinleri yönetiyordu, hepsi bu.
- Onların gurusu değil miydi?
- Anabaptistlerin tek bir gurusu vardır, o da İsa'dır.

Desnos arabulucu rolünü gerçekten mükemmel bir şekilde oy-

nuyordu. Bu sırada, üzerinde hâlâ “ÖZEL MÜLK” uyarıcı yazısı bulunan dikenli tellerle çevrili bağlar akıp gidiyordu.

– Size göre, Samuel’in ölümünü nasıl karşıladılar?

– Tevekkülle. Ağlayıp sızlanan türde insanlar değiller. Şu an için, tek takıntıları bağbozumunu zamanında bitirmek.

Niémans, yine bir polis klişesiyle, bağbozumunu doğrudan grand cru’ye ve paraya –yüzyıllar boyunca Tanrı’nın Elçileri büyük bir servet kazanmış olmalıydı– bağladı.

– Sanırım, maddi gerçeklikleri de aşmışlardır?

– Kesinlikle. Hiçbir şey kimseye ait değildir. Bağcılıkla ilgili her şey bir kooperatif tarafından yönetilir ve elde edilen gelir bir vakıf tarafından tahsil edilir.

– Cinsellik?

Kadın jandarma öfkelenmiş gibiydi.

– Bu soruların sebebi ne?

– Çocukluk etmeyin. Bu konuda Domaine’de hiçbir sorun yaşanmadı mı? Çocuk istismarı? Tecavüzle ilgili şikâyetler?

– Hayır.

Alçak sesle, hayal kırıklığını ifade eden bir tonda cevap vermişti. Sanki “Eğer öyleyse, Parisli büyük polis...” diye fısıldıyordu.

Niémans müdahale etmedi. Güç mücadelesi yoktu, para meselesi söz konusu değildi; öncelikle ahlak ve örf konusunu da elelemek gerekiyordu.

– O gece Samuel neden şapele gitti?

– Tadilat çalışmalarını kontrol ediyordu. Her gün şapele gidiyordu.

– Cesedi kim buldu?

– Tebliğciler, geceleyin. Onun mahzene dönmediğini görünce kaygılanmışlar. Bağbozumu esnasında gece gündüz çalışıyorlar.

– Şapelden çalınmış bir şey var mıydı?

– Hayır.

– Kilise Domaine arazisi içinde değil ve bir Katolik bölgesi. Neden yenileme çalışmalarını finanse ediyorlardı?

– Orayı 20. yüzyıl başında satın aldılar. Onların gözünde şapelin sembolik bir önemi var. Yüzyıllar boyunca, zulüm ve işkencelere maruz kaldıklarında sürekli oraya sığınmışlar.

Niémans tüm bunları kontrol edecekti.

– Otopsi raporunu almadım.

– Bize de daha yeni yolladılar.

Bunu söylerken, kolunu iki koltuğun arasından geriye doğru

uzattı ve arka koltukta duran evrak çantasını karıştırdı. Niémans, sutyenin bir bebek kundağı gibi tertemiz, hilal biçimindeki takkesini yeniden görme fırsatı buldu.

Niémans hemen kâğıtlara daldı. Yeni bir hayal kırıklığı daha. Bu zamana kadar bu kadar kısa bir adli tıp raporu okumamıştı. Bununla birlikte, vücutta çok sayıda yaradan söz ediliyordu. Samuel'in gövdesi parçalanmıştı ve bağırsakları karnından dışarı çıkarılmıştı. Kaburgalar akciğerleri delmişti, göğüs kemiği miyokardın içine kadar gömülmüştü, ince bağırsak ile kalın bağırsak karın kaslarının arasından dışarı pırtlamıştı ve daha derinde, dalak ile pankreas patlamıştı.

Otopsi raporunda başka aydınlatıcı bilgi yoktu. Ne toksikoloji raporu vardı ne de yaralar hakkında bir yorumda bulunulmuştu.

– Bu paçavrayı kim yazdı? diye sordu, başını kâğıtlardan kaldı-
rarak.

– Patrick Zimmermann.

– Onun bu tarz raporları sıklıkla yazdığını sanmıyorum.

– Doğru, kendisi çocuk doktoru. Adli tıp uzmanlığı da var, ama hiç yapmadı.

– Bu saçmalık da neyin nesi?

– Tebliğciler Samuel'in cesedinin bu yörede kalması koşuluyla otopsiyi kabul ettiler.

– Bu yörede mi?

– Doktor Zimmermann Brason'da bir dispanserde çalışıyor. Cesedi de orada inceledi. Tebliğciler onu tanıyor. Zaman zaman çocuklarını muayeneye ona götürüyorlar. Ona güveniyorlar.

Tüm bunlar Niémans'a çok saçma geliyordu, ama araştırmada ilerlemek ve sözü fazla uzatmamak için Schnitzler'in onu destekleyeceğini tahmin ediyordu.

Desnos'un biraz daha üstüne gitmeye karar verdi:

– Onların bir tarikat olduğunu söyleyebilir misiniz?

– Bu soruyu bekliyordum.

Stéphane bu cümleyi alaycı bir ses tonuyla söylemişti.

– Soruma cevap verin.

– Kesinlikle hayır. Bu topluluk beş yüzyıldan beri var.

– Zamanın bununla bir ilgisi yok.

– Onları sadece, Hıristiyanlığın marjinal bir kolu olarak değerlendirmek daha doğru olur demek istiyorum. Her halükârda Dagmebak'ın düşüncesi de bu yönde.

Dini Aşırılıkları Gözleme ve Mücadele Etmede Bakanlıklar

Arası Kurul Fransa'daki aşırı dinci ya da batıl inançlara sahip önemsiz küçük toplulukları yakından izlerdi. İşini bilen tiplerdi.

– Eğer onları sıradan bir tarikatla mukayese edersek, diye devam etti Desnos, Tebliğciler bu kriterlerin hiçbirine uymuyor.

– Ne gibi?

– Bir tarikatın her zaman bir lideri olur. Tebliğcilerde lider yok. Ayrıca parayla ilgilenmiyorlar ve aralarında herhangi bir iktidar mücadelesi yok. Huzur içinde, çalışarak kendi içlerine kapanık bir halde yaşıyorlar.

– İnançlarını yayma çabaları yok mu?

– Asla, hayır. Dış dünyadan uzak bir şekilde, kendi içlerinde çoğalıyorlar, şaraplarını yapıyorlar ve kendi dini kurallarına göre yaşıyorlar.

Bu ifadenin kendisi her şeyi anlatıyordu: Onlar derinliği olan ve hakikate ulaşmış insanlardı, diğerleri ise yüzeysel ve yolunu şaşırmış insanlar.

– 2020 yılında, Fransa'da bu şekilde yaşanamaz, diye cevap verdi Niémans. Ülkemiz bir hukuk devletidir ve kimse yasaların üstünde değildir.

Desnos gülümsedi; kuşkusuz bu tarz bir saptama bekliyordu:

– Haklısınız. Fransız yasalarına bağlı oldukları görülüyor. Her birinin resmi soyadı, maaş bordrosu var, vergilerini ödüyorlar. Aslında tüm bunlar kooperatifin ofislerine yapılıyor. Hiçbir şey, Piskoposluk'un belirlediği çizginin dışına çıkmıyor. Bu işleri idare eden bir sayman var.

– Adını biliyor musunuz?

– Jakob.

Niémans tam yeni bir soru soracaktı ki, bağlarda aklını karıştıran, kendisini rahatsız eden bir şey olduğunu hissetti.

– Yavaşlayın, lütfen.

– Nasıl?

– Size yavaşlamanızı söylüyorum!

Oradaydılar, alacakaranlığın ölgün ışığı altında çalışıyorlardı. Yüz kadar erkek ve kadın, bale yapan bir topluluk gibi bağ kütüklerinin üzerine eğilmişti. Hepsi siyahlar giymişti, bazı beyaz dokunuşlar –erkeklerde hasır şapka ve gömlek, kadınlarda başlıklar ve yakalar– da yok değildi. Bu saatte, bu çiftrenklilik bir başka parlıyordu; siyah renklerin üzeri pullanmış gibiydi, beyaz renkler kar kristallerinin güzelliğine sahipti.

Sol tarafta, aynı şekilde giyinmiş olmalarına rağmen, mevsimlik işçiler komşularından ayırt ediliyordu. Çoğu daha gençti, sağlam yapıları, ten renkleri, yüz ifadeleriyle büyük bir farklılık sergiliyorlardı. Ayrıca 21. yüzyılın büyük belası olan dövmeleri de görünüyordu.

Niémons yeniden Tebliğcilere döndü. Manzara hem bir rüya gibi çok güzel hem de bir dikiş makinesiyle yapılmış dekoratif bir dikiş kadar belirgindi. Nedenini bilmese de, bu manzara ona Orsay Müzesi'nde gördüğü Jean Béraud'nun *Une Soirée* (Bir Gece) adlı tablosunu hatırlattı. 19. yüzyıl sonunda, dönemin sosyetesine mensup frak giymiş erkekler ile gece elbisesi içindeki kadınların resmedildiği bir davet...

Bu “gece daveti”, yani Tebliğcilerin kesinlikle reddettiği bu yaşam tarzı nereden aklına gelmişti?

Birden anladı. Bu son derece dingin, son derece koreografik sahne eserin ruhunu yansıtıyordu. Dingin bir kutlamanın, gizli ve ritüeli olan bir törenin, ölçülü bir neşenin ruhunu...

Niémons Tebliğcilere ait birkaç fotoğraf görmüştü, ana gerçeğin kendisi sadece bir fikir veren bu görüntüleri pekiştiriyordu: Tamamen farklı bir dünyaları vardı, sanki başka bir sebebi

olan, başka bir düşünce yöntemiyle varlığını sürdüren bir dünya. Yapraklar, bağ çubukları, toprak burada çok daha taze, çok daha canlıydı. Kumaşlar daha kalın, daha pütürlüydü. Sakallar ve saçlar bile başka bir yüzyıldan fırlamış gibi bir görünüme sahipti.

Birden soluğu kesildi.

Asma kütüklerinin arasında dizlerinin üstünde duran Ivana'yı fark etmişti. Mevsimlik işçilerin yanındaydı, ama kızıl teni ve kumral saçlarıyla Tanrı'nın Elçileri'nin arasında kolayca kaynayabilirdi.

Çoğunlukla, kısa ceket, jean pantolonu ve botlarıyla kaba ve sert bir giyim tarzı vardı ve ne zaman değişmeye çalışsa berbat görünüyordu. Ama Anabaptistlerin kıyafeti ona iyi uymuştu. Bu basit ve ciddi kıyafetler onun saflığını ve güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Niémans onu tövbe etmiş bir günahkâr, ağır suçlar işlemiş ancak Tanrı'yla karşılaştıklarında mucizevi bir şekilde aklanan şu ölümler gibi düşündü. Ivana öldürmüştü. İliklerine kadar uyuşturucu kullanmıştı. Çocuğunu terk etmişti. Ama o, günahlarından arınmak için sadece bir fırsat bekleyen bir Mecdelli Meryem'di.

Bir saniye içinde bir namlu sesi ve korkuya kapıldı. Belki de başka bir zamana ait tüm bu folklor, bir yalandan başka bir şey değildi, tehlikeli oyunları ya da gömülü sırları gizleyen bir dış görünüşü ... Eğer Ivana'ya bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti.

Ürperdi ve yeniden karamsar bir ruh haline büründüğünü hissetti. Sanki tüm nöronları artık sadece negatif dalgalarla yüklüydü.

– Çabuk olun, diye homurdandı. Buraya yatıya kalmaya gelmedik.

Bağları ilk terk edenler toplu halde damperli kamyonlara binen mevsimlik işçilerdi. Tebliğciler son araçları takip ederek arkadan yürüyorlardı.

Dönüş çağrısı yapılınca, Ivana iki bağ kütüğü sırasının arasına gizlendi ve bekledi. Gözetmenler atla dolaşıp kontrol yapıyordu, ama hava karardığından yaprakların altında kolayca gizlenebilirdi. Kamyonlara binen diğer işçilere baktı ve bir kez daha aklına ölüm konvoyları geldi.

Motorlar homurtuyla çalışınca, Ivana yaklaştı. Biraz sonra geriye Tebliğcilere ait taşıtlardan başka taşıt kalmamıştı. Elbisesini düzeltirmiş gibi yaparak –işemek için biraz uzağa gittim havasında– far huzmelerinin altında ortaya çıktı.

– Beni bekleyin!

Son taşıt durdu. Ivana koşup kamyona tırmanmayı başardı. O geçerken, herkes kenara çekildi. Onlara yasaklanmış olan Dünyevilerle mümkün olduğunca az temas etmek istiyorlardı. Belki de onları, plastik ya da Kevlar gibi inorganik bir madde olarak değerlendiriyorlardı.

Kamyon hızlandı, ama bakışlar sıralardan birinde oturan Ivana'nın üzerindeydi. O karanlığın içinde belli belirsiz özür diledi ve çekingen küçük bir kız gibi bacaklarını bitiştiirdi.

– Aldırış etme, diye bir ses fısıldadı.

Ivana gülümseyen bir yüz gördü. Kadın en fazla yirmi yaşında olmalıydı ve Tarikat'ın kriterlerine son derece uygundu: kestane rengi saçlar, açık renk kaşlar, olgün ancak dikkatli gözbebekleri... Yusuvarlak yüzü gençliğini daha da belirgin hale getiriyordu.

Ivana nefesini tuttu, elleri dizlerinin üstündeydi. Hemen ardından, üzerine bir yorgunluk çöktü. Uylukları tutulmuştu, parmakları ağrıyordu, omuzlarının üzerinde bir basınç hissediyordu...

– İyi misin? Dayanabiliyor musun? diye kaygıyla sordu sıra komşusu, sanki onun yorgun ve bitkin olduğunu hissetmişti.

– Bütün kaslarım ağrıyor, diye cevapladı Ivana, kollarım ile bacaklarımın nerede olduğunu bile söyleyemem...

– Bu bir süre sonra geçer, göreceksin. Ama bu kez, buna alışmaya zamanın olmayacak.

– Maalesef.

Ivana verdiği cevaba kendisi de şaşırılmıştı: O anda, oldukça içtendi.

– Ateşin var mı? diye sordu genç kadın, dudaklarının arasında bir sigara vardı.

Ivana cebinde her zaman, ona verilmiş olan Zippo çakmağı –çünkü son derece kullanışlıydı– taşırdı. Alev Tebliğci'nin yüzünün çok yakınında parlardı.

Alevin ışığında, genç kadının yüz hatları daha net göründü. Sanki gizemli bir öfkeyle ya da aşırı bir kibirle inceltilmiş kaşlar, küçük bir burun ve muhteşem çizgilere sahip kösnül bir dudak. Güzelliği İtalyan güzelliği idi, ama kestane rengi saçları ve beyaz teniyle Danimarkalı gibiydi. Akdeniz ile Baltık'ın bir karışımı.

– Adın ne?

– Ivana.

Yalan söylemenin gereği yoktu. Geldiğinde, gerçek adıyla form doldurmuştu. Tebliğcilerin, doldurulan formlarla Fransız yönetiminden ve Dünyevilerin gereksiz eğlenceleri olan sosyal ağlardan bağımsız bir şekilde bilgi topladıklarını biliyordu.

– Ya seninki?

– Rachel.

Duru bir sesi, neşeli bir ses tonu vardı. Tınısı, taşların ve orman yosunlarının arasına sızan kaçak, isyankâr küçük bir dere gibiydi.

– Ben de bir tane sarabilir miyim?

Ivana, Rachel'in sigarasının elde sarıldığını fark etmişti. Tebliğci elini önlüğünün cebine soktu ve bir sarma kiti çıkardı: Bez bir kese içinde yerleştirilmiş ne adı ne de ambalajı olan tütün ile sigara kâğıtları çıkardı.

– Bu nerenin tütünü?

– Alsace. Burada yetiştiriyoruz.

– Gerçekten mi?

Rachel hafifçe gülümsedi, beyaz bir kâğıt üzerinde küçük bir fırça darbesi.

– Burada kendi kendimize yetiyoruz.

Ivana birkaç saniye içinde sigarasını sardı, tütün sarı renkli ve ipeksi yumuşaklıktaydı: Rachel’e benziyordu. Sigarasını yaktı, yüzünü rüzgâra doğru vererek sessiz kaldı.

Bu özel bir andı: Akşamın hafif ve serin esintisi ona iyi geliyordu ama özellikle de içinde bulunduğu durumdan hoşnuttu. Tebliğcilerle çevriliydi, bütün gözler oldukça rahat tavırlı bu genç kadının üstündeydi, az önce dev bir adım atmıştı.

– Sadece birkaç gün için seni işe almalarına şaşırdım, dedi Rachel.

– Beni işe kabul eden kişiler cana yakın insanlardı. Onlara durumumu açıkladım.

– Hangi durum?

Ivana yalanını yumurtlamadan önce sigarasından bir nefes çekti:

– İşim yoktu, kalacak yerim yoktu, param yoktu.

Rachel bir empati göstergesi olarak perçemlerini salladı, sonra doğruldu, üstünde dua başlığı bulunan yusuvarlak başını dengeye tutmak ister gibi bedenini geriye doğru gerdi. Ivana’nın sigarasının olmadığı sol elini tuttu. Kadın polis ürperdi; Rachel temas yasasını ihlal ediyordu.

– Bu parmaklarla, anlaşılan fazla bir iş tecrüben yok, değil mi?

– Hiç yok! diye itiraf etti Ivana. Beni işe almak büyük bir lütuf.

– Bizim yaptığımız hayırlı işlere eklenecek iyi bir davranış daha!

– Umutsuz vakalar sizi korkutmuyor!

İkisi de kahkahayı bastı ve Ivana başka bir gerçeğin daha farkına vardı: Rachel güldüğünde sanki bir sırrı ifşa ediyormuş izlenimi yaratıyordu. Yüzü sanki bir kuş gibi kanatlanıyor, tüm ağırlığını kaybediyordu. Ve açılan ağzından, dudaklarının neden bu denli kabarık olduğunu açıklayan hafifçe dışa doğru çıkıntılı bembeyaz dişleri görünüyordu.

– Ne yapacağımı bilmiyordum, diye ciddi bir sesle devam etti Ivana, kendini yalanlarına kaptırmıştı. Buradaki küçük kafelerde iş bulmaya çalıştım, ama kimsenin yeni bir elemana ihtiyacı yoktu. Ben de şansımı burada denedim.

– İyi de, bu bölgede ne işin var? Daha ziyade şehirli bir kıza benziyorsun.

– Doğru, Parisliyim. Buraya gelmek için bir nedenim vardı... özel bir neden.

– Nedir?

Ivana tereddüt eder gibi yaptı. Rachel dirseğiyle onu dürttü. Anlaşılan bu yabancıya dokunmaktan kesinlikle çekinmiyordu.

– Bir adam... diye fısıldadı Slav, işaretparmağını dudaklarının üstüne götürerek.

Rachel yeniden güldü, ama bu kez rahatsız olmuş gibiydi. Ivana çok mu ileri gitmişti? Sustular ve yan yana sigaralarını tütürmeye devam ettiler, zaten diğerleri de artık onlarla ilgilenmiyordu. Ivana bitkin hissetti kendini; bir anda her şeyi olurluna bırakmak, yanındaki kızın omzunda uykuya dalmak istedi.

İlk kez gardını indiriyordu. Önceleri, sevimli olmak için ne kadar çabalasa da aslında sadece pürdikkat ve güvensizdi.

– Birazdan inmen gerekecek, diye fısıldadı Rachel.

Ivana irkilip sıçradı, yol arkadaşına yaslanıp uyuyakalmıştı. Merakla Anabaptist'e baktı: Birkaç dakika içinde, Rachel onun tüm savunma sistemini çökertmişti. Böyle bir cazibe için tehlikeli bile denebilirdi.

– Siz nerede kalıyorsunuz? diye sordu Ivana, gözlerini ovuşturarak.

– Daha güneyde, Piskoposluk'ta.

– Beni bırakmak için yolu mu uzattınız?

– Yardımsever insanlarız, fark etmedin mi?

Ivana'yı asıl şaşırtan şey şuydu: Hiçbir Tebliğci'yi ne şoför kabine vururken ne de şoförle tek bir kelime konuşurken görmüştü.

Kamp alanının ışıkları karanlığı dağıtıyordu.

– Yarın görüşürüz, dedi Rachel, alçak sesle.

– Benim için yolunuzu uzattınız, teşekkür ederim.

Anabaptist yeniden Ivana'nın elini tuttu.

– Mevsimlik işçilere dokunmanızın yasak olduğunu sanıyordum.

– Kurallar vardır ve an vardır. Ana, duyguya, güvene göre kurallar göz ardı edilebilir.

Bu kelimeler Ivana'yı allak bullak etti. Ama onu daha çok allak bullak eden bu masum, duygulu –ve duygulandıran– yüzdü. Azimli görüntüsünün ardında yüz hatlarındaki yalın, samimi bir şey ondaki derin kırılganlığı yansıtıyordu.

Saint-Ambroise Şapeli, Domaine'in kuzeydoğusuna yaklaşık bir kilometre mesafedeki bir burnun üzerindeydi. Toprak bir yolun sonundaki yapı, gecenin karanlığında, koyu renkli bir kumaşın üstündeki siyah bir leke gibi yükseliyordu. Ya da tam tersiydi. Aynı rengin farklı tonları.

Bu kasvetli yer anılarını canlandırdı. Yıllar sonra bile, ağabeyiyle yaptığı bisiklet gezileri, derinin altında kalmış küçük cam parçaları gibi hâlâ aklındaydı. Karanlık çökmeden –yaratıkların zamanı– korku içinde çabucak dönüyorlardı. Heyecan ve kaygı karışımı bir duygu içinde var güçleriyle pedal çeviriyorlardı. Henüz gerçek tehlikenin hemen yanında olduğunu bilmiyordu. Şizofren ağabeyi gerçek yüzünü göstermekte gecikmeyecekti...

– İyi misiniz?

Desnos, sanki Niémans'ın iç dünyasında bir yerlere yolculuk yaptığını fark etmişti.

– İyiyim, diye donuk bir sesle cevapladı, arabadan çıkarken.

Cephesi doğu yönüne bakan, yaklaşık otuz metre uzunluğundaki şapel, bölgedeki birçok kilise gibi Vosges bölgesinden getirilen kumtaşından inşa edilmişti. Ne çan kulesi ne de vitrayları vardı. Yapıyı bodur bir haça dönüştüren üst kısımdaki (kesinlikle çapraz sahın yüksekliğinde) iki payanda olmasa burası sıradan bir çiftlik binası olabilirdi.

Niémans kafasını kaldırdı. Çatının içler acısı hali rahatlıkla görülebiliyordu. Tamamen çökmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Yapının çevresini dolandı, görünürde herhangi bir güvenlik önlemi yoktu. Ne binanın çevresinde güvenlik şeridi ne kapıda mühür vardı. Susmayı tercih etti: Şu ana kadar yeterince söylenmiş-

ti. Ayrıca buranın bir suç mahalli olduğunu düşündüren bir şey de yoktu. Her ne olursa olsun, henüz yoktu.

İçeride, koro yerinin dip tarafındaki taş bir sunak dışında herhangi bir ayin eşyası yoktu. Mekân, ortada bir geçiş yolu bırakacak şekilde iki büyük yapı iskelesi tarafından işgal edilmişti. Sol da, naylon bir örtüyle kapatılmış, tavana yaklaşık bir metre mesafede bir iskele vardı. Sağ tarafta, tam tersine gökyüzüne doğru koca bir delik oluşturan çökmüş çatıdan geri kalanlara destek görevi gören strüktürler yer alıyordu.

Niémons birkaç adım attı. Kendini daha iyi hissediyordu. Bu küçük kilise onu duygulandırıyor. Sadeliği, hatta bu yıkık dökük hali Hristiyan dininin anlayışını yansıtıyordu. Onun için, İsa'ya inanmak her şeyden önce alçakgönüllü ve bağışlayıcı olmak anlamına geliyordu. Bu da Anabaptistlerin inançlarına ve ilkelerine oldukça yakındı.

Hiç kuşku yoktu ki, burada temizlik yapılmıştı. Ne döküntülerden ne de çökmüş tonozdan en ufak bir iz vardı.

- Molozlar nerede? diye sordu, Niémons.
- Güvenli bir yere kaldırıldı.
- Güvenli bir yere mi?

Desnos cevap vermedi. Niémons kafasını yukarı doğru kaldırdı. Hâlâ eski durumunu koruyan, biraz beceriksizce yapılmış freskler (bunların 18. yüzyıla ait olduklarını okumuştun) iyi resmedilmemiş Çocuk İsa'yı asimetrik omuzlarında taşıyan Aziz Hristoforos'u tasvir ediyordu. Biraz ileride, oklarla delik deşik edilmiş Aziz Sebastian freski vardı, ama ne vücudunun duruşu ne de yüzü gerçek bir acıyı yansıtıyordu; burada tasvir edilen şehidin hiçbir şeyi umursamaz bir yüz ifadesi vardı. Alüminyum panellerin arasından görünen diğer motifler sanki bir kireç tabakasıyla kaplıydı.

– Bu resimlerin fazla bir değeri yok, diye belirtti yüzbaşı. 1721 yılında şapel yeniden inşa edildiği sırada alelacele yapılmış, sonra da buraya Fransız Devrimi uğramış. Bütün tarikatlar yasaklanmış. Yaklaşık yarım yüzyıl boyunca, burası bölge köylüleri tarafından ahır olarak kullanılmış.

Niémons yeniden tavandaki deliğe baktı. Teleskopik direkler deliğin kenarlarını destekliyordu ve içeri yağmur girmesin diye naylon bir örtü gerilmişti. Niémons hâlâ beklenen bilirkişileri düşündü: Neye dayanarak “kaza”nın analizini yapacaklardı?

– Kaybolan fresk İsa'nın Doğumu ile kuşlara vaazı tasvir ediyordu. Size fotoğraflarını göstereceğim.

– Ben onları daha önce gördüm.

Gerçekte, koro yerinin üstündeki kubbe tonozda Son Yargı'ya başkanlık eden bir İsa vardı. Etrafı Bakire Meryem, havariler ve birkaç şehitle çevriliydi. Onun sağ tarafında, elinde terazisiyle Baş Melek Mikail ruhları tartıyordu...

Bir zamanlar vitrayların durduğu duvardaki boşluklara dikkatle baktı. Şu an, pervazların üstüne koruyucu şeffaf örtüler tutturulmuştu.

– Vitraylarda nelerin tasvir edildiğini biliyor muyuz?

– Hayır. Kilise uzun süre kullanılmadığı için bakımsız kalmıştı.

Niémans arkasına döndü. Desnos hâlâ ana koridorda, en sevdiği pozisyonda dikiliyordu: Zemine sağlam bir şekilde basan iki yana açık ayaklar, tam donanımlı kemerini sıkıca kavramış eller.

– Tam anlayamadım, diye devam etti Niémans, ona doğru yürürken. Tebliğciler dini tasvirlerle karşıdır ve ayinlerini saman ambarlarında yaparlar.

– Doğru.

– Öyleyse, bu yenileştirme çalışmalarının sebebi ne? Kendi tarikatlarına bile uymayan bu eski şapele neden bu kadar özen gösteriyorlar?

– Size söyledim: Bu kilise birçok kez onların hayatını kurtardı. Bu yüzyılın başında, burayı satın aldılar ve üstünlüklerini onarım çalışmalarına başladılar. Bugün ise yeniden kiliseyi bir şantiyeye çevirmeye karar verdiler. Sanırım müze yapmak istiyorlar.

– Ne tür bir müze?

– Alsace'taki hikâyelerini ve özellikle de maruz kaldıkları işkenceleri, zulmü anlatacakları bir yer. Tebliğciler affeder, ama asla unutmaz. Kutsal Kitap'tan sonra gelen başucu kitapları, şehitlerini ve onların çektikleri acıları, gördükleri işkenceleri ayrıntılarıyla anlatan bir katalogdur.

– Uykuya dalmak için mükemmel bir yöntem.

Stéphane Desnos ilerledi, yürürken ayaklarıyla sıva parçalarını eziyordu.

– Amir Niémans... Bu olayı nasıl ele alacaksınız, size sorabilir miyim? Yani demek istediğim... soruşturmayı nasıl yapacaksınız?

– Şu an için bir soruşturmaya gerek olduğuna dair bir izlenim edinmedim. Kilisenin yeniden açılmasına kim izin verdi?

– Savcı.

Çok iyi hatırlıyordu, Schnitzler'in karakteri "Ha gayret, kaçalım!" olarak özetlenebilirdi. Savcı mümkün olduğunca başını der-

de sokmak istemiyordu. Özellikle de başına dert olacak kişiler hasır şapkalar takıyorsa ve herkesin unuttuğu bir Almanca konuşuyorsa.

– Çalışmalar yakında yeniden başlayacak herhalde?

– Uzmanlar analizlerini bitirir bitirmez.

Niémans alkışladı. Yeterince iyi niyetli davranmıştı.

– Güzel. Burayı emniyete almak için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bana bir manga jandarma bulun. Burada alakasız tek bir kişi görmek istemiyorum.

– Anlamadım?

– Beni çok iyi anladınız. Buranın bir suç mahalli olup olmadığı kanıtlanana kadar kimse buraya ayak basmayacak.

– Savcı...

– Savcı soruşturma için bize ek süre verdi. Tebliğcileri sorgulamak, onların evlerinde ve başka yerlerde, hiç kimsenin fikrini sormadan istediğimiz gibi arama tarama yapmak için sekiz gün süremiz var.

– Yine de Jakob'a haber vermemiz gerekiyor.

– Kime isterseniz haber verin, ama ivedilikle Colmar ya da Mulhouse'daki adamları harekete geçirmeliyiz. Ayrıca bize olay yeri inceleme teknisyenleri yollamaları için Strasburg'daki laboratuvarı arayın.

– Ama... elimizde bunun bir cinayet olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok!

– Bakın, size deneyimli eski bir polis gibi davranmak istemiyorum, ama bir soruşturmada, cevap vermeden önce soru sormak her zaman daha iyidir. Lafı dolandırmayı bırakacağız ve benim yöntemimle ilerleyeceğiz.

Desnos, elleri hâlâ kemerinde, bir adım daha yaklaştı.

– Sizin yönteminiz ne?

– Bu olayın bir cinayet olduğu ilkesinden hareket edeceğiz. Tecrübelerim, en kötüsünü düşünerek hareket edildiğinde yanılma şansının her zaman daha az olduğunu ispatlamıştır. Bu nedenle, bilimsel yollardan ilerleyeceğiz, parmak izleri alacağız, kalıplar çıkaracağız, olay yerinden örnekler toplayacağız ve kapı kapı dolaşıp sorgulamalar yapacağız... İşin nasıl yapılacağını biliyorsunuz. En azından, ben böyle umuyorum...

Niémans'ın iyimser yaklaşımı uzun sürmemişti. Ne tatlılık ne de iyimserlik onun kişiliğine uygundu. Evet, onun yöntemine göre davranacaklardı. Bir şeyler elde edene kadar insanları zorlaya-

caklar, zihniyetleri değiştirecekler, bütün tyoları irdeleyecekler ve her şeye omak sokacaklardı. Eğer gerçekten hiçbir şey bulamazsa, işte o zaman yeni ufuklara yelken açacaktı, daima daha karanlık ve daha kötü olan ufuklara.

– Son bir şey daha, dedi ştne basa basa, buralarda tek bir gazeteci bile görmek istemiyorum.

– Gazeteciler istediklerini yaparlar.

– Belki sizin için böyle, ama benim için değil. Buraya ayak basacak ilk gazetecinin kıçına tekmeyi basarım. Eğer ısrarcı olursa da gözaltına alırım.

– Siz ok...

– Ne? 80'lerin ya da 70'lerin polislerine mi benziyorum?

Kadın jandarma cevap verme fırsatı bulamadan, Niémans “sen” diye hitap etmeye başlamıştı:

– Göreceksin, sonunda benim bu eski tarz yntemime alışacaksın.

O esnada, şapelin kapısı gıcırdadı. Niémans refleks olarak arkasını döndü ve girişin karanlığında bahçelerde ss olarak kullanılan cücelerden birini gördü.

Elbette bir Tebliğci'ydi. Ve o kadar da küçük değildi. Kaba kumaştan siyah bir pantolon, beyaz tertemiz bir gömlek, tek başına dimdik durabilecekmiş gibi görünen son derece sert bir kumaştan biçilmiş bir ceketin altından görünen enli bröteller. Tüm bunlara bir de şapka eklense kıyafet tamamlanmış olurdu.

Tarikat'ın bir üyesi, biraz fazlasına sahip, gerçek bir üye. Başının üstünde hale gibi ışıldayan bir dinginlik ve cazibe aurası taşıyordu.

– Merhaba Jakob, dedi Desnos gülümseyerek.

Adama doğru yaklaşıp Niémans'ı işaret etti (hareketlerinde saygı ifadesi vardı).

– Size tanıtayım, Amir...

– Ziyaretçimizin kim olduğunu biliyorum, diye yapmacık bir gülümsemeyle Desnos'un sözünü kesti. Bize önceden haber vermişlerdi.

Niémans Radyo Sepaj'ı kimin beslediğini düşünmekten vazgeçti. Adamın elini sıktı ve sanki eski tarz bir rendeyi tutuyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Jakob geri çekilip hemen saygı duruşu pozisyonuna geçmeyi yeğledi; ayakları bitişik, elleri önünde çaprazlanmıştı. Sakalının altında geviş getirir gibi gülümsüyordu. Kızıl bir ten ve kıllar, geniş omuzlar, ayrıca güçlü bir erkek izlenimi de veriyordu. Alaycı bir yüz ifadesinin ve ciddi tavırların ardına özenle gizlenmiş etkileyici bir güç.

Kaç yaşında olabilirdi? Söylemesi zordu. Otuzlu yaşlarda şimdiki görünümüne kavuşmuş olmalıydı ve hiç değişmemişti. Bu şekilde aynı yaşta, aynı yüze sahip olarak, aynı şapkaıyla ölecekti.

– Amirim, diye sonunda konuşmaya başladı, korkarım buraya kadar boşuna geldiniz.

Niémans bu şaşırtıcı aksanın üzerinde durmadı (adam buz tutmuş toprağı beller gibi bir Fransızca konuşuyordu), Stéphane'a şöyle bir baktı: Karikatürü andıran bu adam onlara ne yumurtlayacaktı?

Cebinden bir tomar matbu kâğıt çıkarıp yavaşça açtı.

– Bu sabah bilirkişi raporunu aldım. Bağlardan çıkan gazın tavanın çökmesini hızlandırdığını onaylıyorlar. Yalancı mermer ve kumtaşıyla bir kimyasal reaksiyon, tam olarak anlamadım. Ama her halükârda ne bir kasıt ne de bir ihmal söz konusu.

Niémans belgeyi aldı ve birkaç satır okudu. İşin uzmanları için tam bir teknik jargon.

– Hangi uzmanlardan söz ediyorsunuz? diye sordu, gözlerini kâğıttan kaldırarak.

– Bizim sigorta şirketinin uzmanları. Mümkün olduğunca hızlı davranmamız gerekiyordu. Molozlar kaldırılmadan ve yapı iskelesini yeniden kurmadan önce geldiler. Bunu size söylemenin daha etkili olacağını düşündük...

Niémans Desnos'a öfkeyle baktı.

– Bu saçmalık de neyin nesi?

Jandarma yüzbaşısının gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Görünen o ki, onun da bundan haberi yoktu.

– Sakin olun, Amir Niémans, diyen Jakob onu yatıştırmaya çalıştı. Bu uzmanlar kendi alanlarının en iyileridir. Şapeli sağlamlaştırma tekniklerimize onay veren de onlardı...

Niémans öfke dolu bir tavırla ilerledi. Dikkat çekici olan, din adamının hiç geri çekilmemesiydi. Polis, hemen bu pasifistlerin korku duygusunun çok ötesinde bir yerde olduklarını anladı. Zülüm, işkence ve şiddet, hepsini yaşamışlardı.

– Beni iyi dinleyin, dedi, sesine hâkim olmaya çalışarak. Bir cinayet soruşturmasını yürütmek için Paris'ten geldim ve uzmanlarınızın elde ettiği sonuçlar ne olursa olsun, biz kendi işimizi yapacağız.

Jakob kafasını salladı. Boyu Niémans'ın omzuna bile gelmiyordu ve polis *Yüzüklerin Efendisi*'nin küçük saf insanları, Hobbitleri düşünmekten kendini alamadı.

– Sizin bu profesyonel titizliğinizi anlıyorum, ama şunu öğrendim: Bu bilirkişi raporunun yasal geçerliliği var ve para ile zaman konusunda tasarruf yapabileceğimizi düşünüyorum...

– Sanırım beni anlamadınız. Biri öldü ve ben buraya bu olayı aydınlatmaya geldim. Sizi temin ederim, bu dosyayı benim yerime kapatacak olanlar sigortacılar değil!

– Tamam, o zaman, dedi Jakob uysal bir ses tonuyla. Benim de savcüyı aramam gerekir ve...

– Hiç zahmet etmeyin. Ama yeni bir emre kadar, bu şapelde sizin tek bir adamınızı bile görmek istemiyorum.

Anabaptist ilk kez kaşlarını çatı; yüzündeki ifade saf ve güleç yüzüyle bağdaşmıyordu.

– Gerçekten mi?

– Ben boş yere konuşmam.

Jakob, Stéphane Desnos'a döndü:

– Bu çok can sıkıcı. Yeniden çalışmalara başlamak için her şeyi çoktan yerlerine koymuştuk. İşe koyulacağımızı düşünüyorduk...

Niémans elini dostça adamın omzuna koydu ve bir diplomat gülümsemesi takındı.

– Planlarınızı unutun Jakob. Ve tüm bölgenizi mühürlemediğim için Tanrı'ya şükredin.

Tebliğci'nin suratının rengi pancar gibi kızarmaya başlamıştı.

– Lütfen, Tanrı'ya küfretmeyin amirim. Adalet yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız, ama buna karşılık sizden bir ricam var, bağbozumunu yavaşlatmayın. Elimizdeki sadece...

– Bunu düşüneceğiz.

Niémans arkasını döndü; adama selam vermeye veya ona bakmaya gerek duymadan kapıya yöneldi. Az önce öteki dünyadan bir düşman kazanmıştı, ama ayakta kalacaktı.

Büyük adımlarla arabaya doğru yürürken tırs adımlarla kendisini izleyen Stéphane'a baktı:

– Adli tabibi görmem gerekiyor.

– Adli tabip mi? Neden?

– En azından onun nerede olduğunu biliyor musunuz?

– Brason'da, sanıyorum.

– Oraya gidiyoruz.

Niémans'ın Brason'la ilgili sadece belli belirsiz bir hatırası vardı. Her zamanki gibi bisikletle gittiği bir şehirdi ve belleğinde bölgedeki diğer şehirlerle karışlıyordu. Üzerinde leylek yuvalarının bulunduğu bacalarıyla gülkurusu rengine evleriyle, sadece yayalara ayrılmış Alsace tarzı bir şehir merkezi, sonra kirli beyaz küçük evlerden ve iç karartıcı binalardan oluşan son dönemlere ait bir banliyö.

– Kaba davranmakla haksızlık ettiniz.

Niémans cevap verme gereği duymadı.

– Onlar tuhaf insanlardır, diye devam etti Desnos, ama dürüst ve fedakâr insanlardır. Onların kurallarına saygı göstermek koşuluyla onlardan her şeyi elde edebilirsiniz.

– Ve ben, dedi Niémans, hafifçe Stéphane'a doğru eğilerek, sana bu heriflerin bir şeyler sakladıklarını söylüyorum.

Onun her “sen” diye hitap edişinde, Stéphane yüzünü buruşturuyordu, ama bu birkaç anlama çekilebilirdi: Bu teklifsizlik ve... hoşluk belirtisine her seferinde şaşıyor gibiydi.

– Nasıl? diye sordu.

Niémans gülümsedi; kimsenin beceremediği, ona özgü kötü bir gülümseme.

– Bana güven, diye mırıldandı.

– Ne demek istediğinizi anlamıyorum, diye karşılık verdi, “siz” diye hitap etmeyi sürdürüyordu.

– Tebliğciler, tam olarak kaç kişiler?

– Söylemesi zor. Belki dört yüz kişi.

– Neden kesin bir şey söylenemiyor? Az önce bana onların me-deni hal kayıtları, kimlik belgeleri ve vergi beyannameleriyle yasalara çok uygun davrandıklarını söyledin...

– Bu doğru. Ama aslında, bize herhangi bir şey de anlatabilirler. Mesela kadınlar evlerinde doğum yapıyorlar. Yani doğumlar tamamen onların kontrolünde.

Bu bilgiler Niémans'ta oraya gidip bir göz atma isteği uyandı-
rıyordu. Ama Ivana zaten oradaydı: Gerekli bilgileri elde etmek
için onların yanına yerleşmiş olması çok daha iyiydi.

– İçerdeki gerginliklerden söz edildiğini duydun mu?

– Hayır, ama size bir kez daha tekrar edeyim, kendi yağılarıyla
kavruluyorlar. Duvarların ardında neler yaşandığını bilmek
imkânsız. Ama içtenlikle söylüyorum, yaşamları son derece din-
gin ve düzenli. Zaten onların şiarını oluşturan iki sözcük vardır:
“*Ordnung* ve *Gelassenheit*.”

– Ne anlama geliyor?

– “Düzen ve itaat.” Hepsi birlikte tek bir vücut oluşturuyorlar.
Aynı şekilde giyiniyorlar, aynı şekilde yaşıyorlar, aynı şekilde ne-
fes alıyorlar. Kendine kızman bile çok zor...

– Peki, bu nedir?

Anacaddenin ucunda, tuhaf bir bina görünüyordu.

– Brason Hastanesi, diye cevapladı Desnos, arabayı park eder-
ken. 80’li yıllarda kapatıldı, ama içinde hâlâ bir dispanser var.
Zimmermann da oranın sorumlusu.

Kuşkusuz 30’lu yıllarda inşa edilmişti, bej rengi kumtaşından
cephesi, kare kolonları ve teras çatısı olan bir binaydı. Ana kapıyı
çevreleyen duvar freski, belli belirsiz Paris’teki Palais de la Porte
Dorée’yi⁵ anımsatıyordu.

Girişe doğru ilerlediler. Ayakları, çakılların üzerinde marakas
sesini andıran bir gürültü çıkarıyordu. Tüm ışıklar kapalıydı. Bu-
rası kullanılmayan bir yapıdan ziyade, hiçliğin hüküm sürdüğü
bir mekânı andırıyordu.

– Zimmermann hâlâ burada mıdır? diye sordu Niémans giriş
kapısına çıkan basamakları tırmanırken. Yoksa başka bir otopsi
mi yapıyor?

– Burada yaşadığını sanıyorum.

Ferforje kapı açıktı. Hol yarı karanlıktı. Zemin, duvarlar ve sü-
tunlar açık renkli seramik küçük tuğlalarla kaplıydı. Bu kaplama
insanda, her tarafı çatlak ve her an çökmeye hazır bir cismin içi-
ne girmiş duygusu yaratıyordu.

Etrafı açık galeriyle bir iç avluya ulaşılar. Yine simetrik hat-

5. Paris’te bugün müze olarak kullanılan ve 1931 yılında inşa edilmiş bina. (ç.n.)

lar, sütunlar, fayans... Tam ortada uzun bir havuz vardı, içinde eskiden su ya da çimen olduğu düşünülebilirdi. Şimdi ise, nemden ve hava değişikliklerinden ebrulanmış mavi renkli seramik bir zeminden başka bir şey değildi.

– Gerçekten tuhaf bir mekân.

Cümle ağzından kaçırvermişti. Desnos başını sallayarak onu onayladı. Buz gibi bir karanlıkta, soldaki galeri boyunca ilerlediler.

Kadın jandarma demir bir kapının önünde durup kapıya vurdu. Bir levhanın üstünde “BRASON DAYANIŞMA ALANI MEDİKO-SOSYAL MERKEZİ” yazıyordu. İçeriden cevap gelmedi.

Desnos kapıya yeniden vuracaktı ki, arkalarında bir ses duyular:

– Tam zamanında geldiniz.

Uzun boylu, ellili yaşlarda bir adam bir sütuna dayanmış onlara bakıyordu. Bir megafon tutar gibi bir dirseği havada sigara içiyordu.

– Ben de buradan ayrılacaktım, diye konuştu.

– Nereye gitmek üzere? diye sordu Niémans.

– Hiç dönmemek üzere.

– Bu berbat dispanserden artık bana gına geldi, yirmi yıl boyunca her konuda canımı sıktılar ve şimdi de otopsi yapmamı istiyorlar.

Doktor Patrick Zimmermann onları hastanenin sağ kanadındaki bir depoya götürmüştü, besbelli ki valizlerini hazırlıyordu. Şimdi ters çevrilmiş bir başka sandığın üzerine oturarak ortada duran ordu tipi kocaman bir sandığın içine kişisel eşyasını, kitaplarını, biblolarını, tıbbi gereçlerini tıkaştırıyordu. Tüm bunları yaparken de, harabeye dönmüş bu yer hakkında sürekli konuşmaktan ve hayıflanmaktan geri kalmıyordu.

Adamın kendisi de bakmaya değer biriydi: İnce, uzundu, üzerinde robdöşambr gibi yumuşak bir kemerle kapatılmış beyaz bir önlük vardı. Kadınlara sefil şairleri sevdiren, muhteşem bir tuzak sayılabilecek zayıf ve hüznü bir yüz. Ve bu tabloyu tamamlayan, ona romantik bir korsan havası veren ve bir göz bandı gibi sol gözünü kapatan gri bir saç tutamı.

Ama baskın çıkan, onun sigara içme tarzıydı. Sigarasını yüzükparmağı ile serçeparmağı arasında tutuyor, her nefes çekisinde eli yüzünü perdeliyordu. Sigarasından fırt çekmediği zamanları da kısa öksürüklerle dolduruyordu. Yakışıklı ölecek bir mahkûmu andırıyordu. Tuhaf bir şekilde, bu da, batmakta olan gemisinde dimdik ayakta duran bir kaptan gibi ona güçlü ya da en azından kahramanca duruş kazandırıyor.

– Başka bir yerde mi çalışacaksınız?

– Kesinlikle hayır! Artık emekli oluyorum.

Ve etrafta yaşayanlar hakkında en ufak bir bilgisi olmadan bu çürümüş dispanserde, yoksunluk içinde geçen yirmi yılın ardın-

dan bir seyahate çıkıyordu... Sövüp sayarken, bir yandan da sandığın içine eşyalarını yerleştiriyordu.

– Gençlere yer açmak lazım! dedi üzgün bir ses tonuyla.

Bulundukları salon da oldukça özeldi. Üst üste yığılmış sedyeler, üzeri paslı aletlerle dolu sandıklar, üstündeki silikleşmiş kızıl haç amblemiyle ecza kutuları, lekeli ameliyat masaları.

Ama daha da tuhafı, sağ duvar boyunca alüminyum yansıtıcılar ile eski tarz ofis lambalarından oluşan bir düzenekle ısıtılan bir dizi tropikal bitkinin sıralanmış olmasıydı... Bu da odanın aşırı sıcaklığının açıklamasıydı –burası buz gibi soğuk morglardan biraz olsun farklıydı.

– İyi anlayamadım: Siz adli tabip misiniz yoksa çocuk doktoru mu?

– İkisi de değil. Pratisyen hekim. Ama burada yaşayanlar bana çocuklarını getiriyor ve bir yerlerde duran eski bir adli tıp diplomam var. Sırf bir faydam dokunsun diye Samuel’in otopsisıyla ilgilenmeyi kabul ettim.

Niémans otopsi raporunun neden bu kadar amatörce yazılmış olduğunu daha iyi anlıyordu. Tüm bunlar son derece tuhaftı. Düzeltilmiş, toplanmış bir olay yeri ve acemi bir adli tabip tarafından yapılmış bir otopsi: Bu tablonun içinde ne halt ettiğini düşünüyordu.

– Raporunuzu dikkatle okudum, diye yeniden söze girdi Niémans. (İşte bu yalandı: Arabadayken rapora şöyle bir göz atmıştı.) Ölüm nedeni hakkında kesin bir şey söylememişsiniz.

– Ne demek istiyorsunuz?

Zimmermann bir anda ayağa kalktı.

– Artık başına ne geldiyse vücut tam bir pelte halindeydi. Ölüm neyin sebep olduğunu kesin olarak söylemek imkânsız, sadece çok fazla seçenek var!

Niémans doktoru biraz tahrik etmek için böyle konuşmuştu.

– Ağzında bir taş parçası olduğunu söylemişsiniz.

– Doğru.

– Bunun yerdeki molozlara ait bir taş parçası olduğu sonucuna vardınız.

– Başka ne olabilir?

– Temizlenmiş cesedin fotoğraflarını gördüm. Yüzünde sadece birkaç morluk vardı. Kafatası kemiklerinin parçalanmaması nasıl açıklıyorsunuz?

Adam omuz silkti. Yeniden oturmuştu, La Pléiade⁶ ciltlerini yerleştiriyordu.

– Ben bir hekimim, diye homurdandı, kütle fizikçisi değilim. Yere düşerken, döküntüler ölünün yüzünü koruyan bir siper görevi görmüş olabilir.

– Öyleyse bu durumda ağzında neden bir taş vardı?

Doktor kafasını kaldırdı, üzgün bir yüz ifadesi vardı. “Kendini doktor sanan bir polis daha” diye düşündüğünü tahmin etmek zor değildi.

– Bilmiyorum, diye küçümseyen bir tavırla cevapladı. Belki de düşen büyük bir molozdan kopan bir taş parçasıdır.

– Mümkün elbette, ama o zaman da dişetleri parçalanır ve dişleri kırılırdı. Oysa raporunuza göre, ağzında herhangi bir hasar yoktu.

– Doğru.

Doktor yeniden ayağa kalkıp bir sigara yaktı.

– Siz ne düşünüyorsunuz? diye yapmacık bir ilgiyle sordu.

– Samuel’i öldürmüş ve bir kaza olduğunun düşünülmesi için tonoz tavanı çökertmeden önce ağzına taşı yerleştirmiş olabilirler.

Zimmermann dumanını dışarı üfledi, sonra öksürdü.

– İyi de, neden taş? Doğal bir ölüm olduğu intibai uyandırmak için mi?

– Belki bir mesaj, bir uyarı.

Doktor alaylı alaylı gülümsedi. Niémans’ın cevabı bu olaydaki çelişkiyi çözüme kavuşturmuyordu. Neden bir cinayeti gizlesinler ve aynı zamanda da imzalarını atsınlardı?

– Şu taş, onu ne yaptınız?

– Şey... Ama ben onu attım! diye cevapladı beriki, gerçekten şaşırmıştı.

Niémans umursamaz bir tavırla ayakları üstünde terleyen Desnos’a baktı.

– Son derece önemli bir ipucunu yok mu ettiniz?

– Ceset harç döküntüleriyle kaplıydı. Onu yıkadık ve üzerindeki tüm taş ve harç parçalarını attık. Asistanımla birlikte bu taş da bulduğumuzda onu da attık, hepsi bu. Taşın bir özelliği yoktu.

– Buna kriminal polis teknisyenleri karar verecekti.

– Siz neden söz ediyorsunuz?

6. Rönesans dönemi Fransız edebiyatında geleneksel tarzı kırıp Yunan ve Roma modellri yeni bir Fransız edebiyatı yaratmaya çalışan yedi şairden oluşan edebiyat grubu ve bu grubun eserlerine verilen ad. (ç.n.)

Polis soruyu geçiştirdi ve karşı bir soru yöneltti:

– Bu taş parçası, üzerinde bir resim var mıydı, bir fresk parçası olabilir mi?

– Hayır. Uzunluğu en fazla beş santimetre olan tozlu bir çakıl taşından söz ediyoruz...

Niémans kısa bir süre susmayı tercih etti. Bu adam yalan söylüyordu, ama neden yalan söylediği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

– Bana otopsinin sizin tarafından yapılacağı için Tebliğcilerin sonunda otopsiyi kabul ettiğini söylediler.

– Gerçekten mi?

Bu hikâye onu sinirlendirmeye başlamıştı ve bunu da gizlemiyordu. Bitkilerin yanına geldi, bir su püskürtücüsü aldı, havada püsküren damlalardan oluşan küçük bulutlarla onları ıslatmaya başladı. Ağzında sigarası, üzerindeki kemerli önlüğüyle şimdi eskiden kalma tuhaf alışkanlıklarıyla mücadele etmekten yıpranmış bir aristokrata benziyordu.

– Onları tanıyorsunuz, değil mi? diye ısrarını sürdürdü Niémans.

– Bazen bana çocuklarını getirirler. Dispanser onların kriterlerine uyuyor.

– Yani?

– Bedava. Güzelce tokalaşırlar ve reğetelerini alıp giderler.

– Daha çok hangi hastalıklar için gelirler?

– Özel bir şey yok. Bronşit, anjin... Normalde, yetiştirdikleri bitkileri kullanarak ya da ne olduğunu bilmediğim bir şeyle kendi başlarının çaresine bakarlar, ama bazen bu ev yapımı ilaçlar etkili olmaz.

– Hiç Piskoposluk'a gittiğiniz oldu mu?

– Evet, bir ya da iki kez. Çok küçük yaştaki çocuklar için.

– Nasıl geçti?

– Oldukça tuhaf. Beni çok büyük ve bomboş bir saman ambasında kabul ettiler. Anne bebeğini hiç bırakmadı, muayene sırasında bile.

– Bu gibi durumlarda onlardan ücret talebiniz olur muydu?

– Hayır.

– Neden?

– Ortam uygun değildi. Bunu açıklaması zor ama... onların arazilerine girdiğinizde sizin alışıldık değerlerinizin hiçbir önemi olmadığını anlıyorsunuz...

Stéphane Desnos onu kesin bir ifadeyle onayladı. İkisinin de Near Death Experience⁷ yaşamış kişiler gibi küçümseyici bir yüz ifadesi vardı.

Niémans daha fazla üstelememeyi tercih etti. Bu sera sıcaklığı, bu yalancı herif ve onun hiçbir işe yaramaz otopsi raporu... Bir anda bıkkınlığa kapıldı ve polislerin yaptığı gibi izne ayrıldı:

- Çok güzel. Sizden bir yere ayrılmamanızı rica edeceğim.
- Nereye gidebilirim ki?
- Gitmiyor muydunuz?
- İstifamı verdim, ama bir süre daha buralardayım. Tıpkı bir asma gibiyim, sonuç itibarıyla buraya kök saldım.

Niémans nezaketen gülümsedi. Alnına düşen Kazaklara özgü saç tutamı ile yüzünü gizleyen eli arasında, doktorun gerçekten de güven telkin eden bir adam görüntüsü yoktu.

Dışarı çıktıklarında karşılaştıkları soğuk hava onları rahatlattı.

- Taştaki bu ayrıntıyı dikkate almamıştım.

Niémans durdu ve Stéphane Desnos'a dikkatle baktı. Karanlığın içinde, savaşa giden bir asker gibi silah ve gereçlerle dolu kalın ceketinin içinde iyice büzülmüş, cazibesini biraz yitirmişti. Önemi yoktu. Fırsatını bulduğunda nasıl olsa yeniden cazibeli olacaktı ya da olmayacaktı. Bunu çoktan geride bırakmışlardı.

- Bu taş, diye yineledi Niémans, soruşturma için bir başlangıçtı. Polisler için önemli bir ipucu.

Kadın jandarma cevap vermek istedi ama Niémans çoktan Mégane'ın içine girmişti bile. Sevimli görünmek için kaçan bir fırsat daha. Elbette bunun da bir önemi yoktu.

Belki başka elverişli koşullar karşısına çıkabilirdi ya da çıkmazdı.

Flamenko, gerçekten onun için çok fazlaydı. Sert akorları, gırtlak yırtarcasına çıkan bu sesler, onda içleri toprak dolu tırnaklar kalbini söküyormuş gibi bir his yaratıyordu. Üstelik birkaç saniyenin sonunda gözleri doluyor ve acı bir melankoli ülser misali midesini yakmaya başlıyordu.

Mevsimlik işçilerin önemli bir bölümü, doğrudan Saintes-Maries-de-la-Mer'den çıkmışa benzeyen yaşlı Çingenelerden oluşuyordu. Her akşam, ateşin başında *Carmen*'i oynuyorlardı ve hiç de yorulmuşa benzemiyorlardı.

Oysa Ivana zorlukla kımıldayabiliyordu. Kolları ve bacakları katalepsiye yakalanmış gibiydi, sırtı tutulmuştu, solunumu o kadar değişmişti ki sigara içmek bile sorun haline gelmişti. Ve ağrı... Ağrı hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. Tüm vücudunun sızlamasına neden oluyor, oradan oraya sığıyor, keyfince geziniyordu; bir orada bir burada takılıp kalıyor, sonra başka yerlerine doğru yola çıkıyor, onu asla rahat bırakmıyordu.

Ivana çoktan toplanmış büyük masalara doğru güçlkle yürümek üzere gruptan ayrıldı. Yarı karanlıkta mevsimlik işçilerin görüntüsü neredeyse komik, ama her halükârda beklenmedikti: Gün boyunca Amış kıyafetleriyle gezinen bu adamlar ve kadınlar şimdi şekilsiz eşofmanlar, buruşuk parkalar, kaşlarına kadar inmiş bereler giymişlerdi.

Ivana Marcel'i gördü, masaların çevresindeki ahşap sıralardan birine uzanmıştı. Yüzünün üstünde pembe ateşböceği dans ediyordu: Gözleri gökyüzüne çevrili, ot tüttürmekle meşguldü.

– Cigarağından bir fırt verecek misin?

Marcel kafasını kaldırdı ve cigarağı hemen ona uzattı. İlk

nefes, en iyisi, ensesini bir yıldız duvarına yapıştırdı; en azından o böyle hissetmişti. Uzun zamandan beri ota elini sürmemişti, ama her yeniden içişinde –hâlâ tek bir cigaralık için kendine izin veriyordu–, keskin bir haz alıyor, bu da ona uyarı gibi geliyordu.

– Seni anlamakta zorlanıyorum, dedi Marcel, esrarlı sigarayı almak için doğrulurken.

– Yani?

Ivana'nın yanına oturdu; partiden uzakta yan yana oturmuş iki kolejli gibiydiler.

– Hayatında hiç asma bitkisi görmediğine eminim, bu kesin. Ve eğer kendini mevsimlik işçi ya da garson gibi göstermek istiyorsan ellerin başka türlü görünmeli.

Ivana burada gerçekten felaket görünen parmaklarına baktı. Bu tespiti duymazdan gelmeye çalıştı, ama ot ağzını tamamen kurutmuştu.

Karar vermeliydi: Ya blöf yapacaktı ya da itiraf edecekti. Ya da daha da iyisi ikisinin arasında bir şey söyleyecekti. Yarı yalan, ama aynı zamanda da yarı doğru bir şey.

– Ben mevsimlik işçi değilim. Gazeteciyim.

Marcel çift kâğıtlıdan bir nefes daha çekti. Kırmızımsı kor parmaklarının çevresinden akkor halindeki küçük yılanlar gibi yükseliyordu.

– Tamam, dedi, ağzı dumanla doluyken, her şeyi anladım.

– Tebliğciler'le ilgili bir araştırma yapıyorum. Gazetem bu tarikat hakkında birinci sayfada yer alacak bir yazı istiyor ve onların arasına sızabilmem için en uygun zaman şimdi.

– Biraz geç geldin.

Ivana bir kahkaha patlattı. Buhar ve duman onu aşkla kucaklıyordu. Çoktan kafayı bulmuştu.

– Gazetemde bağbozumu takvimiyle fazla ilgilenilmez. Ancak Tebliğcilerin bağbozumuna geç başlamaları da bir şans.

– Haklısın. Senin gazete, hangisi?

Ivana, avuçlarını birleştirip bitişik bacaklarının arasına soktu ve şaşkınlığını gizlemeye çalışmak için birkaç kez kafasını gülmseyerek salladı.

– Bunu sana söylemeye yetkim yok.

Bu kez Marcel güldü. Ivana banklarının üstünde kıpırdanıp dururken ve gülüp eğlenirken sergiledikleri görüntüyü düşündü. İnsanlığın iki güzel örneği.

Ateşin ve taşınabilir LED lambaların oluşturduğu ışık çemberinin ötesinde, atlı Tebliğciler onları gözlüyordu.

– Bunun Samuel'in ölümüyle bir ilgisi var mı? diye, gevşek bir ses tonuyla sordu Marcel.

– Hayır. Araştırma yazısı hazırlamaya daha önceden karar verilmişti.

– Ama bu da artısı oldu, değil mi?

Mevsimlik işçinin ses tınısı takır tukur bir hal almıştı, sanki ağzı sadece kemiklerden ve dişlerden oluşuyordu.

– Hem evet hem hayır. Şu anda bütün medya bundan bahsediyor. Yani bir eksik bir fazla fark etmez. Ama önemli bir habere ulaşırsam...

– Hiçbir şey bulamayacaksın.

– Neden böyle söylüyorsun?

– Çünkü altı yıldan beri burada çalışıyorum ve karanlık bir şeyler, kaza süsü verilmiş bir cinayet ya da bu tarz başka bir aptallık arıyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın.

Esrarlı sigaranın yarattığı dumanlı kafaya rağmen, Ivana bir anda düşüncelerini topladı.

– Bir cinayetin imkânsız olduğunu mu söylemek istiyorsun?

– Tebliğciler şiddet yanlısı insanlar değildir ve bu boşa söylenmiş bir söz değil. İçlerinden birinin bir başkasına el kaldırdığını bile görmedim.

– Topluluk dışından biri olamaz mı?

Marcel kahkahayı bastı. Dişleri öyle berbat bir durumdaydı ki, her kahkaha atışında insan onun bir ya da iki dişini kaybetmesinden korkuyordu.

– Bizim aramızdan birinin katil olabileceğini mi söylemek istiyorsun?

Uyumaya giden gölgeleri işaret ediyordu. Çingeneler sonunda gürültü patırtıyı kesmişti.

– Neden olmasın?

– Bu insanların çoğunu tanyorum. Görünürde bir katil yok. Kimi durumlarda alkolün etkisiyle kavga çıkabileceğini, kadın kız yüzünden tartışmalar olabileceğini düşünebilirsin, ama Samuel'i öldürmek? Neden bunu yapsınlar? Sana söylüyorum, bu düşüncüyü unut.

– Ya para mevzuu? Bir borç?

Marcel'in gülmesi bir mide gurultusuna dönüştü:

– Burada para yoktur. Tıpkı Club Med gibi. Zaten ceketlerinin cebi de yoktur.

Kendi şakasına kendi güldü ve elini Ivana'nın koluna koydu; bunun asılmak için yapılmış bir hareket olduğu söylenemezdi. Marcel bu şekilde davranabilecek durumda değildi: Tırmanıcı bir bitki gibi kıvrılmıştı, bilincini kaybetmekte olan uyuşturucu bağımlılarına özgü o pozisyondaydı.

– Tebliğcilerle ilgili haberini yap ve Samuel'i unut. Bu sana benim bir tavsiyem. Birkaç gün içinde resmi açıklama yapılacak, bunun sıradan bir iskele çökmesi olduğu ortaya çıkacak...

Cümlesini tamamlayamadı. Yana doğru yıkıldı, uykuya teslim olmuştu. Ivana kafasını salladı. O da düşüncelerini hiçbir şekilde sonlandırmayı başaramıyordu...

Horlayan arkadaşının yanından ayrıldı ve sendeleyerek çadırına doğru ilerledi. Bu sabah, Saint-Ambroise'ı gizlice ziyaret etmeyi planlamıştı. Ama bu haldeyken çitlere ulaşması bile imkânsızdı. Yolda otlarla kaplı bir bayıra çöküverdi ve dirseklerinden destek alarak sırtüstü uzandı.

Yatmaya gitmiş mevsimlik işçilerin ardından temizlik yapan Anabaptistleri izlerken, onların kararlılığı, soğukkanlılığı, yürekten çabaları karşısında az da olsa kıskançlık duydu.

Bir öksüz olarak, hiçbir zaman böyle uyuma tanıklık etmemişti. İnsanın ailesi olmayınca nerede yararına bir şey varsa ona göre davranıyordu. Bir anda kalabalık bir ailenin bir parçası, başka bir zaman suçlu çocukların tutulduğu bir yurdun pansiyoneri, sonra da Katolik yaşlı bir çiftin yanında yaşıyordunuz.

Kişiliği bu şekilde, orada burada rastgele oluşmuştu ve eğitimi ise hava akımını geçiren yamalı bir paltoya benziyordu... Polislik mesleği, hiçbir zaman izlemediği doğru yolu ona göstermişti.

Bu düşünce aklına Niémans'ı getirdi. Bugün gelmiş olmalıydı. Aslında ona telefon etmeliydi. Domaine'den birkaç yüz metre uzağa, ormandaki bitkilerin altına bir telefon gömmüştü.

Ama bir kez daha, çitlerin arasında bir açıklıktan dışarı kaçma, gece yarısı tarlaları geçme düşüncesi karşısında gülümsemekle yetindi. Zaten elinde ona söyleyebilecek somut bir şey yoktu.

En iyisi gidip yatmalı, gücünü toplamalıydı.

Kadınlar ve erkekler, içinde karşılıklı iki sıra ot yatak bulunan, asker koğuşlarını andıran birbirinden uzağa yerleştirilmiş büyük çadırlarda kalıyorlardı. Özel yaşama saygı izlenimi yaratmak için yatakların arasına bez paravanlar gerilmişti.

İşçilerin çoğu çoktan uyumuştı. Bağbozumcuları için uykusuzluk söz konusu değildi. Çadırların içi tertemizdi. Bunun tek bir nedeni vardı: İçeriye iş elbisesi sokmak yasaktı. Çalışma gününün sonunda, şantiyelerde olduğu gibi modüler sağlık bloklarında duş almak zorunluydu. Burada, Tebliğciler gelip iş elbiselerinizi yıkamak için alıyordu, “dezenfekte etmek” denmiyordu, ama düşünce buydu. Ertesi sabah, size temizlenmiş ve ütülenmiş yeni giysiler veriyorlardı.

Gece, her kadın ve her erkek biçimsiz sweatshirt’lerinin kıvrımları arasında horlayarak doğal hallerine dönüyorlardı. Ivana sonunda yatağını buldu ve kendini külçe gibi bıraktı. Kemikleri şiltenin üstüne dağılıyormuş gibi hissetti. Kısa bir süre sırtüstü yatarak Tebliğcilerin yatakların arasındaki yollara yerleştirdiği infrared ısıtıcılara baktı. Yarı gece lambası yarı şeytan gözü...

Gözlerini kapatınca Rachel belirdi. Yuvarlak yüzü, ateşlilik ile hayalin karışımı hem çok belirgin hem de incecik kaşları, karşısındakinin aksini yansıtan açık renkli gözbebekleri... Doğala yakın değildi, doğanın ta kendisiydi. Ivana’nın çevreci fikirleri sert, katı, saldırgan olsa da Rachel için bu değerler doğaldı. Sürdürülebilir tarım kurallarına göre davranan, doğası gereği şiddet yanlısı olmayan genç bir kadın... Ivana uyku baskın çıktıkça tutarlılığını yitiren bu düşüncelerle gülümsüyordu.

Sonra her şey büyüsünü yitirdi.

Önce örümcek ağlarını andıran mırıltılar duydu. Gözlerini açtı ve üzerine eğilmiş kızıl sakallı, beyaz gömlekli bir sürü Tebliğci gördü.

Sesler devam ediyordu, dudaklar kımıldamıyordu. Eller yaklaşıyor, onun tenine hafifçe dokunuyordu. Ivana kımıldamaya çalışıyor, ama kolları ve bacakları hareket etmiyordu – yorgunluk felce dönüşmüştü. Parmaklar, sesler... Artık bunların dualar, hiç duymadığı mezmurlar olduğuna emindi...

O esnada tören üstadı belirdi.

Sanki kilden yapılmış ve sivri dişleri olan, kahverengimsi yüz-lü bir hayvan. Dişler ağzında değil, ağzın çevresindeydi. Eti parçalayacak, fildişinden bir sakal gibi dudakların çevresinde bulunan kazma gibi dişler...

Birden, Tebliğcilerin tekrarlayıp durduğu kelimeyi anladı:

– *Das Biest... das Biest... das Biest...*

The Exorcist'teki içine şeytan girmiş küçük kız Regan gibi ot yatağının üstünde sıçrayarak, kasılmış halde uyandı. Önce öksürdü, ardından kusacağını sandı. Yüzü ter içindeydi, eskiden cankiyken olduğu gibi yakıcı ve soğuk bir ter. Kahretsin, buna sebep esrarlı sigaraydı. Bu tür aptallıklar için artık çok yaşlıydı...

Yavaş yavaş çadırın içindeki sükûnetin farkına vardı: horlamalar, iç çekmeler, yatak örtülerinin hışırtısı... Ama rüyasına ait tüm öğeler kaybolmamıştı. Mırıltılar devam ediyordu.

Ivana rüyanın son kalıntılarını yok etmek istercesine öfkeyle kafasını kaşıdı... Ama hayır. Fısıltılar sürüp gidiyordu. Çadırın içinde değil, dışarıda. Yatağın içinde doğrulup kulak kabarttı. Kalın çadır bezi sesleri baskılıyordu. Tüm anlayabildiği Almanca konuşan iki erkek –çünkü erkek sesleriydi– olduğuydu. Tebliğcilerin çok sevdiği, şu zorlukla anlaşılabilen eski dil.

Tüm dikkatini topladı ve birkaç kelime duydu:

– Hayvan burada...

– Henüz değil...

– Çok iyi biliyorsun... onun döneceği... söylendi...

Rüzgâr kelimeleri alıp götürüyordu. Ivana hiçbir şey anlamıyordu. Ama en temel kelimeyi yakalamıştı: "*das Biest...*" Rüyasında olduğu gibi.

Birkaç dakika bekledi, sonra dışarı çıktı. Sadece soğuğu hissetti; gecenin sesleri soğuğun etkisiyle daha da hızlanmış gibi kulaklarında yankılanıyordu.

Dikkatli bir şekilde, çadırın çevresini dolandı ve sol yanına (fi-

sıldaşanların sırlarını paylaştığı yer) baktı. Kimse yoktu. Hatırladığı kadarıyla seslerinde kaygı vardı...

Das Biest... Kimden bahsediyorlardı? Kutsal Kitap'taki bir isimden mi? Eski bir inançtan mı? Samuel'in katilinden mi?

Birden arkasında birinin olduğunu düşünerek geriye döndü. Bir gölge görmeye çalışarak gözlerini kısıtı ve karanlığın içine baktı. Hiçbir şey yoktu. Akıldışı bir güçle itilmiş gibi, bir dizini yere koydu ve avucuyla toprağa bastırdı.

Hayvan oradaydı, karanlığın derinliklerindeydi.

Buraya geleli henüz üç gün olmuştu ve daha şimdiden yarı delirmiş haldeydi.

Çadır boyunca görünmeden ilerlerken bir sahne dikkatini çekti. Gün içinde olduğu gibi giyinmiş –siyah elbise ve beyaz başlık– kadınlar tek sıra halinde kamp alanını boydan boya geçiyorlardı. Kollarının kıvrımlarında ertesi gün için katlanmış giysiler, iyice yıkanmış ve ütülenmiş başlıklar ve önlükler taşıyorlardı. Elbiseleri, bu iş için ayrılmış kapaklı büyük bir sepete koymak üzere sağlık bloklarına doğru yürüyorlardı.

Ivana yeniden çadıra girdi ve çadır bezinin aralığından onları izlemeye devam etti. Bu gece kadınları sadece giysileri bırakmıyorlar, bir dünya görüşünü, yeni günün saflığını, ertesi günkü çalışmanın güzelliğini de sunuyorlardı.

Sadece iyilikle yoğrulmuş masum varlıklar.

Gerçekten masumlar mı?

Cılız bir ses beyninin içinde fısıldadı: “Tanrı seni duysun...”

Niémans akşam yemeği yememişti. İçten içe bundan küçük de olsa bir mutluluk duyuyordu. Atlanan her öğün, diyet konusunda kazanılan her zafer onun için gülünç bir övünç vesilesi oluyordu. Yaşla birlikte şişmanlamıştı ve bu boş vermişliği bir aşılama olarak yaşıyordu. Kendini, her gün bir kâse pirinçle yetinen bir sadu⁸ gibi hissediyordu. Tıkınma dürtüsü karşısında stoacı bir ruh. Maalesef...

Cep telefonu çaldı: Desnos.

– Sizi aşağıda bekliyoruz.

Demek ki istediği ekibi oluşturmuştu. Niémans, on iki metre-karelik odasına ve canlı motifleri olan sarı Jouy duvar kâğıdına dikkat bile etmeden uzandığı yatağından kalktı.

Merkez Ofis'in açılışı sırasında emniyet müdürü ona “Şanslısınız, tüm Fransa’yı dolaşacaksınız” demişti. Ama şimdiye kadar yaptığı tek ziyaret köşedeki morgaydı. Yemek yemek, arabanın içinde sandviçlerle yetinmek demekti. Küçük şehirlerin cazibesine gelince, onlar kokuşmuş otel odaları ve çukurlarda cesetler bulmakla özetlenebilirdi.

Aslında, tüm bunlar onun için çok uygundu: Sadece kötülük ve ölüm onu ilgilendiriyordu. Diğer konuları sıradan insanlara bırakıyordu, yaşamı tercih eden ve ölümü unutmak isteyen insanlara. Aslında, gerçek hayatta asla tahammül göstermeden koruduğu insanlara.

Otelin restoranında bir avuç jandarma onu bekliyordu. Mum

8. Hinduizm’de ve Caynacılık’ta çileci bir yaşam sürüp sadakalarla hayatını idame ettiren kendini dünya nimetlerinden uzaklaştırmış kişilere verilen ad. (ç.n.)

sarısı küçük abajurlarla aydınlatılmış ve 17. yüzyıla ait alaybozanlarla dekore edilmiş, parşömen rengi bir salonun ortasında lacivert parkalarının içine gömülmüş soytarlar...

Stéphane jandarmayı tek tek ona tanıttı ama bu soyadlarını aklında tutması imkânsızdı. Her birinin soyadı bir kuyruklu piyano adı gibiydi.

İçlerinden ikisi, kelimenin tam manasıyla aşırı kiloluydu. Diğer ikisi eğitim stajlarını yeni bitirmiş ya da staja yeni başlamış gibiydi. Bir diğeri, daha çok görevi başkasına devredecek yaşa gelmişti. Sadece biri Niémans'a göreve hazırmış gibi göründü: Kırklı yaşlarda, bıyıklı ve normal beden ölçülerine sahip orta yaşlı bir jandarmaydı.

– Oturun, diye emretti Niémans, “rahat” der gibi bir ses tonuyla.

Adamlar parkalarını çıkarıp salondaki en büyük masanın çevresindeki sandalyelere oturdular.

– Birinci önceliğimiz, diye söze girdi polis, olay yeri inceleme ekibi.

– Yarın sabah geliyorlar.

– Mükemmel. Şapeli iyice inceleyecekler.

– Ama...

– Ama ne?

– Siz de benim gibi orayı gördünüz. Şapelin içi düzeltilmiş, içerde dolaşmış, gezilmiş. Ben anlamıyorum...

– Desnos, sana daha önce de bunu söyledim, soru sorulmadan önce cevap vermekten vazgeç. Parmak izi, örnek alınmasını ve kalıp çıkarılmasını istiyorum. Strasburg'daki laboratuvarlarını kanıtlarla doldurmak istiyorum! Bu incelemelerden belki bir şey çıkar.

Stéphane defterine not aldı. Jandarmalar çaktırmadan birbirlerine baktılar, başları öne eğikti.

– İkinci sırada çevre soruşturması var.

– Hangi çevre? diye sordu bıyıklı jandarma.

– Şapelin çevresi. Bunun bir “kaza” olduğu varsayımını unutam, gerçekte bunun iskeleye yapılan sabotajla işlenmiş bir cinayet olduğunu düşünelim.

Ona bakan yedi çift göz Niémans için bir şey ifade etmiyordu. Hepsinde oybirliği halinde bir şüphencilik hâkimdi.

– İkisinden biri, ya adamımız bir Tebliğci ya da bir yabancı, bir mevsimlik işçi veya çevrede yaşayan herhangi biri. Her halükârda, şapele şu ya da bu şekilde ulaşmış olmalı: yürüyerek,

bisikletle, arabayla, motosikletle... Sizden bölgedeki tüm çiftlikleri, yol boyunca ikamet edenleri, bu saatler içinde bu bölgeden geçmiş olanları sorgulamanızı istiyorum. Belki bir şeyler görenler vardır.

– Bunu daha önce de yaptık, dedi Stéphane, soğuk bir tavırla.

– Pekâlâ, yeniden yapın. Soruşturma dosyanız benim vergi beyannamemden bile daha ince.

Bu son sözler üzerine salona kurşun gibi ağır bir sessizlik çöktü. Niémans çevresindeki rahatsızlığı, daha ziyade de başlayan düşmanlığı artık hissetmiyordu. Böyle şeylere kulak asmıyordu.

– Üçüncü olarak, mevsimlik işçiler konusuna ciddiyetle eğilmenizi istiyorum. Profilleri, kökenleri, adli sicilleri.

– Bu onları aşağılamak anlamına gelir.

– Hayır, bu sağduyulu davranmaktır. Bana Tebliğcilerin şiddet yanlısı olmadığını ve cinayet işlemek için en ufak bir sebepleri olmadığını söyleyip durdular. Geriye kim kalıyor? Bu bölgenin yakınlarında olan, buradan beş yüz metre ilerdeki kamp alanında uyuyan mevsimlik işçiler. Bu da araştırmaya değer bir şey.

Bıyıklı jandarma karşı atağa geçti:

– Hepsini sorgulamak zorunda mıyız?

– Kesinlikle. Cinayet saatinde nerede olduklarını teyit etmek ve buna göre bir değerlendirme yapmak gerekiyor. Ayrıca kooperatiften onların iş başvuru formlarını da isteyin.

Jandarmalar sandalyelerinde kıvranıp duruyor, Desnos boğazını temizliyordu.

– Ne? diye sordu Niémans.

– Bu çok zor olacak, çünkü böyle bir operasyonun bağbozumunu geciktirme riski var.

– Bu konuya değindiğiniz için teşekkür ederim. Bir kez daha hepimiz için anlaşılır olmasını istiyorum, bir adam öldü ve bu önemli bir olay. Artık bu bağbozumunu hikâyelerini duymak istemiyorum. Bizim soruşturmamız öncelikli.

Göbekli iki jandarmadan biri söz alma cesareti gösterdi. Tuhaf bir şekilde, en ufak bir Vosges aksanı yoktu:

– Mevsimlik işçilerden birinin şapele sabotaj yaptığını farz edelim, ama ne amaçla? Samuel'i öldürmek için mi? Ve hangi nedenle?

– Hindistancevizi ağacını sallayalım. Kim düşecek göreceğiz.

Başparmağını avucunun içine yapııştırarak diğer parmaklarını iyice açtı. Dört rakamı yeni bir konuyu belirtiyordu.

– Bu konuyla ilgili olarak, şantiyelerde çalışan işçileri de sıkıştı-
rın. Kimse bundan söz etmiyor, ama her şeye rağmen iskeleleri
sabote etmek için en elverişli durumda olanlar onlar.

Desnos az kalsın bu adamların da sorgulandığını söyleyerek
karşılık verecekti. Niémans da bunu sezinlemişti, ama vazgeçti.

– Beşinci etap çok daha hassas...

Sesini alçalttı, sanki onları yumuşaklıkla kendi düşüncesine
katmaya çalışıyordu:

– Zahmetli bir iş yapmamız ve Tebliğcileri sorgulamamız gere-
kıyor.

– Size söyledim...

– Tanık ifadelerini imzalamadıklarını mı? Pekâlâ, onlara bunun
sıradan bir konuşma olacağını söyleyin.

– Konuşmayacaklardır. Ve ayrıca, söyleyecek bir şeyleri yok.
Biz...

– Samuel'in yakınlarıyla görüşün. Hepsinin aynı profile sahip
olduğunu çok iyi biliyorum, ama her birinin kendine has bir kişi-
liği olmalı. Kurbanın kişiliği hakkında daha fazla bilgiye sahip ol-
mak istiyorum.

– Müteveffanın, diye düzeltti Desnos.

– Müteveffanın, diye kabullendi Niémans.

Aslında, Stéphane'ın kuşkularına katılıyordu: Bu tipler konuş-
mayacaktı ve eğer konuşurlarsa, bu daha kötü olabilirdi. Ama bir
kamp lideri, onun için ve diğerleri için bunun gerekliliğine inan-
malıydı.

Erken emeklilik yaşayan jandarma elini kaldırdı.

– Soruşturmayı derinleştirmek için burada olduğunuzu biliyo-
rum, dedi, bu sizin işiniz, tamam, ama size bir soru sorabilir mi-
yim?

– Sizi dinliyorum.

– Bunun bir cinayet olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?

Niémans ağzın içindeki taşı düşündü. Zayıf bir karuttı ama iç-
güdü, küçük bir kum tanesinin bile bir makineyi durdurabile-
ceğini fısıldıyordu.

Niémans, ona önemli bir görev bahşeder gibi Desnos'a doğru
döndü.

– Yüzbaşı size açıklayacak. (Sonra yeniden konuya döndü:)
Çöken iskelelerin toplanmasını da istiyorum.

– Neden? diye sordu bir ses.

– Çünkü uzmanlar onları bizden isteyecek. Yanı, unarım... Söz

konusu olan bir sabotajsa, bu metal borular cinayet silahı olabilir. Ayrıca freske ait molozların da bulunmasını istiyorum.

– Ama onları saklamadılar ki!

– Neredeler?

– Kuşkusuz güvenli bir yere koydular. Bu resimler onlar için çok önemli.

– Doğru. Her türlü dini tasviri reddeden Hristiyanlar için bu denli vasat bir eserin neden değerli olduğunu öğrenmek istiyorum.

Niémans avuçlarıyla masaya abandı; ağızlarının payını almışlardı.

– Tamam. Bu arada rutin işleri de unutmayın. Mesela bölgede benzer vakalar var mı araştırın.

Stéphane not defterini pantolon cebine yerleştirdi.

– Hiç de fena bir çalışma olmadı... Yarın sabah görev dağıtım yapacağım ve...

– Hayır. Hemen başlayın.

Yedi çift kaş aynı anda havaya kalktı. Niémans şefkatli davranışını sanarak onlara gülümsedi.

– Üzgünüm çocuklar, ama bu durumda kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekiyor.

– Kötü ve yetersiz çalıştığımızı mı söylüyorsunuz? diye sordu Desnos, yanakları bir arabanın fren lambaları gibi kıpkırmızı olmuştu.

– Hayır, ama bulunacak hiçbir şey olmadığına sizi ikna etmişlerdi. Bu yüzden beni çağırdılar: Her şeye sıfırdan başlamak için.

Dayanışma göstergesi olarak, otelin kapısına kadar onlara eşlik etti. Brason'un karanlık sokağı, buz gibi rüzgâr, köşelerinde tır tır titreyen sokak lambaları... Tüm bunlar onun her zaman düşündüğü şeyleri destekliyordu: Taşrada gün batır batmaz, bir tür korku yoğunluğu oluşuyordu.

Jandarmalar arabalarına döndüler, ama Niémans Desnos'u geri çağırdı.

– Senden Samuel'in ağızındaki taşla ilgili araştırma yapmanı istiyorum. Bu, bir tür ayin bile olabilir. Son yıllarda ya da yüzyıllar içinde benzer olaylar olmuş mu öğrenmemiz gerekiyor.

– Hemen işe koyulmanı mı istiyorsunuz?

Niémans cevap vermedi: Söylemeye gerek duymamıştı.

– Amirim... diye devam etti, bakışları sertti, soruşturmayı nasıl yeniden ele alacağımızı bize açıkladınız, ben de size bir tavsiyede bulunabilir miyim?

– *Be my guest.*⁹

– Eğer küçük dağları ben yarattım tavrını ve taşrayı küçümseyen Parisli gibi davranmayı bırakırsanız, sanırım bu bizi daha fazla motive edecek ve çok daha hızlı yol almamızı sağlayacaktır.

– Ben...

– Bize her baktığınızda ya da işimizi bize hatırlattığınızda, ucu boklu bir değneğe dokunuyormuş gibi bir izlenim yaratıyorsunuz.

– Ama...

Kadın jandarma bir adım ilerledi, yumrukları hâlâ palaskanın üstündeydi.

– Size başka bir şey daha söyleyeceğim, amirim. Guebwiller’de doğmuş, sadece sekiz yıldan beri jandarmada görev yapıyor ve haftada iki kez tart flambe¹⁰ yiyor olabilirim, ama bir başkasından daha aptal değilim ve eğer Samuel gerçekten öldürüldüyse katili yakalamak için her şeyi yapacağım.

Niémans kahkahayla güldü.

– Katili bulduğumuzda, ondan bir tane yemeye davet edersiniz.

– Bir tane ne?

– Tart flambe.

– Yanında da Domaine şarabı, diye ekledi Desnos, bir kulağından diğerine yayılan bir gülümsemeyle.

9. Buyur yap. (ç.n.)

10. Fransa’nın Almanya sınır bölgelerinde yaygın olan bir yiyecek. Hamurun üzerine konan kremayla karıştırılmış peynir, soğan, et parçaları ve bir miktar sıvı yağ ile yapılır. (ç.n.)

Niémans odasına dönünce, Zimmermann'dan bir çağrı aldığını fark etti. Cep telefonu çalmamıştı bile. Bilmediği bir sebepten, otelin zemin katında telefon çekmiyordu.

Hemen adli tabibi geri aradı; geç saatte telefon ettiğine göre önemli bir şey olmalıydı.

– Notlarını yeniden okudum, diye söze girdi doktor. Hiç kuşkusuz Samuel iskele çökmesinden önce ölmüş.

– Bu şekilde düşünmenizın sebebi ne?

– Her şey iyice incelenmişti, cesette yeterince kanama yoktu. Göğüs kafesi taşlardan fazlasıyla zarar görmesine rağmen iç kanamadan en ufak bir iz bulamamıştım.

– Ve bunu şimdi mi söylüyorsunuz?

– Üzgünüm... Ceset bana geldiğinde, tozla kaplı iyice ezilmiş bir bedendi. Molozların verdiği hasar o denli büyüktü ki ölümün yıkımdan önce olmuş olabileceği aklıma gelmedi.

– Gerçek ölüm nedeni hakkında bir fikriniz var mı?

– Açık konuşayım mı? Hiçbir fikrim yok.

Bu acemi adli tabibi zorlamanın gereği yoktu.

– Bununla ilgili bana bir rapor yazabilir misiniz?

– Bu kendimi eleştirmek, hatamı kabul etmek demek.

– Evet, tam olarak öyle.

Kısa bir sessizlik oldu: Doktor işin lehte ve aleyhte yanlarını düşünüyor olmalıydı.

– Tamam. Bunu yapacağım.

– Mümkün olduğunca çabuk, lütfen.

Niémans telefonu kapattı. Bu ilk zaferden herhangi bir memnuniyet duymamıştı. Olaylar onun düşündüğü gibi geliyordu,

ama bu iyi bir haber değildi. Bir cinayet. Bir ayin. Ve ayrıca tuhaf bir tezat vardı: Katil neden cinayetini hem imzalamış hem de ~~giz~~lemek istemişti?

Birden neden akşam yemeği yemediğini ve neden kızgınlığının tavan yaptığını anladı. Aramamıştı. O, Ivana, yardımcısı, küçük Slav'ı... İletişim konusunda belirlenmiş bir şey yoktu, ama bugün geleceğini biliyordu ve onun arayacağını düşünmüştü...

Niémans Paris'te kendisine verilen dosyayı aldı. Uykusu yoktu. Sabaha kadar uykusuz kalmak pahasına olsa bile bu notlara yoğunlaşmak ve biraz olsun bilgilenmek istiyordu.

Aslında, Anabaptistlerin hikâyesini daha önceden de biliyordu. Protestanlığı benimsediği –en azından meylettği– bir dönem olmuştu ve Reform dönemi hakkında birçok şey okumuştı. Bu hareketin gölgesinde, başka bir inanç gelişmişti. Kilise'de reform yapmak, evet, Kutsal Kitap'ın ilkelerine geri dönmek, kuşkusuz, ama her şeyden önce İsa döneminin inancına uygun davranmak gerekiyordu, yani bu dini pratiğin anlamına tam olarak vâkıf olmak için yetişkinlik çağında vaftiz edilmek gerekiyordu.

Anabaptistler ortaya çıkmıştı. Hemen zulme uğramışlar, işkence görmüşler, katledilmişlerdi, çoğu kaçmak zorunda kalmıştı. Mennonitler, Amişler, Hutteritler Doğu Avrupa'ya ve Yeni Dünya'ya gitmişti. Az ya da çok kendi ürettikleri şarap sayesinde Tebliğciler yerlerinden kıpırdamamıştı.

Beş yüzyıl boyunca İsa'nın sözlerine göre yaşamayanların değersiz dünyasından uzak durmuşlardı. Devletten, siyasetten ve hatta seküler güç tarafından bozulmuş Kilise'den uzak, tanı bir saflık içinde yaşama arzusuna dayalı gönüllü bir dışlanmayı (Almancada: "*Meidung*") seçmişlerdi.

Domaine'de birbirine benzeyen yüzyıllar geçmişti. Şarap, maruz kalınan zulümler, hep aynı yaşam tarzı... Bununla birlikte, dört yüzyıl boyunca lidersiz yaşamış olan Tarikat'ın başına 20. yüzyılda biri geçmişti.

Otto Lanz tam bir yönetici değildi, daha ziyade itirazları dinleyen, değerlendiren bir reformcuymdu. Öncelikle, o Anabaptistlerin tarihi soyundan gelmiyordu. O davetsiz misafirdi, bir Dünyevi'ydi. Sonra bir ressamdı, her türlü resimli tasviri ve her türlü kişisel ifadeyi reddeden bu topluluk için bu manasızdı. Ayrıca Otto saldırgandı.

Savaşı övmüyordu, ama sertlikten yanaydı. Domaine'in çevresindeki duvarları o yaptırmıştı ve kendi dünyalarının sınırlarını

gözetim altında tutmakla görevli “toprak polisi”ni kurmuştu. Ayrıca Fransız yasalarını derinlemesine inceleyerek, Tebliğcileri dış dünyanın saldırılarından koruyacak gerçek bir yasal kale inşa etmeyi başaran da oydu.

Niémans'ın bu herifi biraz daha eşelemesi gerekirdi, ama bu saatte böyle bir araştırmaya girişme düşüncesi gözünü korkutuyordu. Saatine baktı: Gece yarısını çoktan geçmişti ve Ivana hâlâ aramamıştı. Endişelenmeli miydi? Üç gün boyunca bağbozumunda çalıştıktan sonra yorgun düşmüş olmalıydı, hepsi bu.

Yatma zamanının geldiğine karar verdi. Bir lahit ebadındaki kabinde duş aldı ve çok sıcak suyu tercih etti.

Birkaç dakika boyunca karanlıkta uzandıktan sonra, içinde yoğun bir boşluk hissetti. Vücudundan hâlâ dumanlar çıkıyor, kendini dipsiz bir krater gibi görüyordu. Düşünceleri bilinç ile uyku arasında gidip gelmeye başlamıştı.

Bu belirsizlik içinde, bir anısı ön plana çıktı. Çok uzun zaman önce Japonca öğrenmeye çalışmıştı –kim bilir neden? Niémans'ın tamamen otodidakt olan kültürü daima kesintilere uğrayarak gelişmişti. Bir gün, modern mimariye merak sarıyordu. Bir başka gün, Charles Koechlin adındaki bir kompozitöre ilgi duyuyordu. Başka bir gün de Protestanlık ilgisini çekiyordu... Hiçbir zaman sonuna kadar gitmiyordu, ama hiç yoktan iyiydi.

Uzun sözün kısası, Doğu Dilleri ve Uygarlıkları Ulusal Enstitüsü'ne kaydolmuştu. Japonya'yı bilmiyordu ve bu kültüre karşı özel bir merakı yoktu. Onu büyüleyen kanji yazı karakterleriydi. Bu yazıda başka bir dünya görüşü, bu konuda ustalaştığı takdirde ona yeni bir gerçeklik imgesi vermeyi (otuzlu yaşlardaydı ve sokaklardaki şiddetle artık iyice iç içeydi) başaracak bir simgesellik görüyordu; daha açık olmak gerekirse öyle ümit ediyordu.

Birkaç ayın sonunda dersleri bırakmıştı: Onlarca sabıkası olan bir tecavüzcünün ya da evinde fellasyon yaptırmak için kurbanlarının kafasını beraberinde götüren bir katilin peşindeyken gece kurslarına gitmek zordu.

Bu dönemden aklında tek bir kanji kalmıştı, nehir kanjisi. Nehrin iki kıyısını tasvir eden düşey bir çizgi ile ondan daha kısa bir başka çizgi. Her ikisinin arasında onlardan çok daha kısa olan bir çizgi daha vardı: su. İşaretin kendisi de muhteşemdi. Ama çok daha güzeli de vardı: Bu aynı karakter aileyi de –daha ziyade uymakta olan bir aileyi– tasvir ediyordu. İlk yıllarda, Japonlar çocuklarını aralarına, yataklarına alıyordu ve bu harf de bu üçleme-

yi ifade ediyordu. Anne ve baba küçük yavruyu –nehir– koruyan iki kıyıydı...

Şu anda, karanlığın içinde tek başınayken bu kanjiyi neden hatırlamıştı? Çünkü onun ne bir karısı ne de çocuğu vardı. O eksik kalmış bir kanjiydi. Yalnız bir çizgi.

İşte bu sebeple Ivana Bogdanović onun için bu kadar önemliydi. Ivana onun ne diğer kıyısı (karısı) ne de nehriydi (çocuğu), ama aynı zamanda biraz da ikisiydi. Onun bir uçuruma sürüklenmesini engelleyen ve onun daha insancıl, daha sıcak bir insan olmasını sağlayan bir kişilikti. Acılı bir genç kıza göz kulak olabilecek ama aynı zamanda içindeki soğukluk donma noktasına geldiğinde onun yanında yeniden ısınabilecek bir erkek.

Uykuya dalacaktı ki, son bir hamleyle bir kez daha kontrol etmek için cep telefonunu aldı. Çağrı yoktu. Hem karanlıkla çevrili olan hem de ekranın ışığıyla aydınlanan –hayal kırıklığı ve kaygı dolu milyarlarca likit kristal– yüzünü gördü.

O andan sonra yenik düştü ve uykuya daldı, aklında tek bir soru vardı: Neden aramamıştı?

Dizlerinin üstünde.

Dizkapaklarının üstünde.

Ne gerekiyorsa onun üstünde.

Ivana uyandığında, yattığı zamankinden daha yorgun hissediyordu. Yeniden bağbozumuna başlamak düşüncesi onda kusma isteği uyandırıyor. Bir de, kafatasının cidarlarına iyice nakşolmuş sivri dişleri ve fısıldayan –*Das Biest*– suratıyla bir kâbus vardı.

Tebliğcilerde yataktan kalkmanın ve işe başlamanın sıkı kuralları vardı. Önce yatağını yapmak, sonra duş almak (toprak, kesilmiş ot ve ayrıca günlük gibi yakıcı bir şey kokan ev yapımı sabun), ardından da günün yeni giysilerini (onlarda da yanık kokusuyla karışık bitkisel bir koku vardı) giymek gerekiyordu.

Hiç düşünmeden aceleyle hareket ederek, kendini elektrik- le aydınlatılmış bir çadırın içinde, görkemli bir kahvaltının karşısında diğer mevsimlik işçilerle birlikte bir masaya oturmuş buldu. Bunu kabul etmek gerekiyordu, yiyecekler olağanüstü güzeldi. Özellikle de veganı oynayan kendisi için.

Bir rahibe gibi ciddi bir tavırla, mısır pudingiyle yenilen arpa ve kabuklu buğdaydan yapılmış küçük ekmeklere girişti. Tek sorun, Anabaptistlerin masada istemediğin kadar bol olan, domuz yağı parçalarıyla pişirilmiş küçük küçük tartların, çiğ füme jambonun, tereyağının da yenmesini istemesiydi...

– İyi uyudun mu?

Marcel cevabı beklemeden, homurdanarak Ivana'nın yanına oturmuştu bile:

– Başımda kahrolası bir ağrı var. Bunun sebebi de dün akşam içtiğimiz esrar. Çok boktan bir malmış!

Ardından sırt ağrılarından, kol ve bacaklarındaki tutulmalardan, midesindeki belli belirsiz hazımsızlıktan şikâyet etmeye başladı. Ardından hızla lafı o kadar da iyi olmayan ücretlere getirdi ve sosyal güvence olarak da gerçekten yetersizdi.

– Bizler hayvan değiliz, kahretsin!

Ivana onu dinlemiyordu. Beyazlığıyla farklı renklerdeki –masanın üstünde gerçek bir ressam paleti oluşturan dolgun, yoğun, parlak renkler– reçellerle tezat oluşturan önündeki süt bardağına bakıyordu. Sanki hepsi kaynaktan çıkmıştı, hepsi aynı saflıktaydı.

Domaine’de onu en çok etkileyen şey bütünün arasındaki büyük uyumdu. Altın sarısı üzümlerden siyah giysilere, kıvıllı sakallardan beyaz yakalara, ağır hareketlerden sessiz yakarışlara kadar, gözler kamaşana dek Tanrı’nın ışığını süzen bir tür kristal gibi hepsi aynı malzemedendi...

Birden karar verdi ve bir dikişte bardağındaki sütü bitirdi. Boğazındaki serinliğin ardından midesinde rahatsız edici bir ağırlık, sonra da kutsala yapılan saygısızlığın acı tadını hissetti: Veganların hiçbir hayvansal kökenli ürünü tüketmeye hakları yoktu. Her anlamda, benzer bir şeyi sindirebileceğinden emin değildi, ama boğazındaki bu süt tadı aynı gün Rachel’i yeniden görmesi gerektiğini söylüyordu.

Onu yeniden görecekti ve ağzını arayacaktı.

Niémans sadece birkaç saat uyuyabilmişti –boktan bir uykuydu ve elbette çakıl taşlarını emen cesetlerle doluydu– ve afallamış bir halde uyanmıştı, başına yumruk yemiş gibiydi.

Sabah altıda aşağıya inmişti, otel terk edilmiş gibiydi. Restorandaki kahve makinesini çalıştırmayı becerememişti. Paltosunu almış, şehirde küçük bir tur atmaya karar vermişti. İşte o zaman çelikten bir yıkım güllesi gibi Brason suratına çarpmıştı.

Birden, her şey gözünde canlandı. Ama bunlar beklediği anılar değildi. Bu anılarda korkunç köpek yoktu, şizofren ağabey yoktu, sivri dişlerle ve fren kablolarıyla yapılan işkenceler yoktu, gün yüzüne çıkması onu ne mutlu ne de mutsuz eden, sadece çocukluğuna ait küçük anılardı.

Niémans ilk çağlarının uçanlığını, anı yaşayan bir çocuğun saf neşesini hiç tatmamıştı. Büyük bir korku, sebepsiz bir endişe her zaman onun içini kemirmişti. Şimdiki zaman hakkında, gelecek, ölüm konusunda ya da ne olduğunu bilmediği birçok şeyle ilgili endişe duymuştu. Uzun lafın kısıası, ona bir ortam ve istikrar –çıkış yolu– sağlayan polislik mesleği olmuştu. Kimileri, ayakta kalmak için alkol, uyuşturucu, anksiyolitik ilaç bağımlısı olurdu. O ise cinayet bağımlısıydı.

Brason'da özel hiçbir şey yoktu. Kasaba Guebwiller'e ve vadideki küçük kardeşlerine benziyordu. Kötü bir giysi gibi cansız, sıkışmış ve ölümler anıtı gibi zarif şehirler. Hava hâlâ karanlıktı ve fazla bir şey göremiyordu, ama bar-tütüncü dükkânını, gri belediye binasını, reyonlarının yarısı boş minimarketleri kafasında canlandırıyordu.

Bununla birlikte otelinin önünde hoş bir sürpriz onu bekliyordu: En ufak bir kırışığı olmayan üniforması içinde ve dünyanın bütün kahvaltılarına degecek gülümsemesiyle Stéphane Desnos.

Haydi, Niémans, hayat o kadar da korkunç değil...

– Kahve? diye teklif etti, sabah yürüyüşü nedeniyle nefes nefese kalmıştı.

– Çok iyi olur, teşekkür ederim.

– Bir ilerleme kaydettin mi? diye sordu, ısınmak için ellerini ovuştururken.

– Olay yeri inceleme teknisyenleri şapele yerleşti ve örnek toplamaya başladılar.

– Çok güzel. Öncelikle her şeyin Bluestar'dan¹¹ geçirilmesi gerekiyor. Dün gece adli tabip beni aradı. Samuel iskele çökmeden önce ölmüş.

– Ne? Düşüncesini değiştirdi mi?

– O bir soytarı. Ama artık yeni bir adli tabip çağırmak ya da cesedi mezardan çıkarmak için çok geç. Her halükârda, Bluestar sayesinde bazı sürprizlerle karşılaşacağımıza eminim. Güzel sürprizler.

– Yani kötü sürprizler.

– Kelime oyunu yapmam, diye cevapladı Niémans, soğuk nedeniyle tir tir titriyordu. Kahve konusunda, emin misin?

Restoranın salonu yeniden canlanmıştı, bu da büyük bir adımdı. Lambalar yanmıştı ve genç bir garson kadın bar tezgâhının arkasında bir şeylerle uğraşıyordu. Kahve kokusu iki uyku sersemisinin önlerinde süzülüyordu ve ister istemez insanı canlandırıyordu.

Niémans birkaç saniye boyunca kahve makinesinin buhar gazasını ustalıkla kullanan genç kadına baktı. Dün de Niémans'ın dikkatini çekmişti. Ellili yaşlarını geride bırakmıştı, beğenileri ve arzuları yirmili yaşlarındaki gibiydi ama sivri bir safır uç gibi keskinleşmişti.

– Hey, Niémans, beni dinliyor musunuz?

– Ne? Evet, özür dilerim.

Bar tezgâhına yerleşmişlerdi, dirsekleri Western pozisyonunda parlak çinko tezgâhın üzerindeydi.

– Ne diyordun?

– Kapı kapı dolaşarak yapılan soruşturmalardan bahsediyordum...

Kahveler geldi. Kokusu Niémans'ın iliklerine işledi ve bir anda onu ısıtıverdi.

– Sabahın ilk saatlerinde işe koyulduk, ama bölgenin topograf-

11. CNRS laboratuvarlarında geliştirilen, Olay Yeri İnceleme polisi tarafından kullanılan, kan olduğundan şüphelenilen izlerin üzerine püskürtüldüğünde reaksiyon oluşturan kimyasal sıvı.(ç.n.)

yasını göz önünde bulundurursak fazla umutlanmamalıyız. Domaine çevresinde birbirlerinden uzakta sadece birkaç çiftlik var. Üstelik bunlar da yola oldukça uzak. Bölgede ne olduğunu gören birini bulma şansımız yok denecek kadar az.

– Tarlalarda kimse yok muymuş?

– Gecenin o saatinde mi? Hadi ama, Niémans.

– Mevsimlik işçiler?

– İzin almamız gerekecek.

– Kimden?

– Niémans, siz de benim kadar yasaları biliyorsunuz: Yapabileceğimiz tek şey, işçileri teker teker konuşmaya çağırmak. Eğer zaman kazanmak istiyorsak, oraya gitmeliyiz. Ve eğer Domaine'e girmek istiyorsak, Tebliğcilerin onayı gerekiyor...

Niémans cevap vermedi. Hiçbir zaman bu tarz tedbirlere önem vermemişti, ama burası Paris değildi ve Schnitzler'in bunu desteklemeyeceğini biliyordu.

– Meslektaşlarımızla birlikte, yine bir ilerleme kaydettik, diye devam etti Desnos. Urssa¹²'nin sitesinden mevsimlik işçilerin adlarını almayı başardık. Hatta Tebliğciler bile çalışanlarını bildirmek zorunda kaldılar. Şu an onların adli sicilleri inceleniyor.

Az kalsın güzel iş, yavrum diyecekti ki son anda kendini tuttu. Bu denli teklifsizce davranışla suçüstü yakalanmak istemiyordu ve daha az ayrımcı olmalıydı.

– Tadilat ekibi?

– Bu sabahki programda onlar var.

Niémans Desnos'un bütün gece çalıştığını tahmin ediyordu. Bu durumdan vicdan azabıyla karışık tuhaf bir memnuniyet duydu. Parmağında alyansı vardı ve bu yörede bir yerlerde kocası, çocukları ve Kangoo'suyla huzurlu ve rahat bir hayat sürüyor olmalıydı. Aslında, Niémans tıpkı parkta arkadaşının kumdan kalesini bozan çocuk gibi meslektaşlarının aile hayatını sabote etmeyi seviyordu, ama vardığı noktada her zaman yalnız bir tiran olmakla kendini suçluyordu.

– Güzel, dedi, kahve fincanını gürültüyle tezgâhın üzerine bırakırken. Biz de gidip şantiye şefini sorgulayalım. Bu sabah nerede çalıştığını biliyor musun?

Desnos küçük not defterinin sayfalarını karıştırdı.

– Buradan 100 kilometre uzakta, Bas-Rhin'de Lipsheim yakın-

12. Fransa'da sosyal güvenlik ve aile yardımıyla ilgili kuruluşların oluşturduğu birlik. (ç.n.)

larındaki Saint-François-de-Paul'de bir çalışmanın başında. O bölgede oldukça ünlü olan bir kilise ve...

Küçük not defterindeki ayrıntı, ciddi tavırları Niémans'ı etkiledi.

Dostça kadın jandarmanın omzuna vurdu ve gülümsedi.

– Haydi, yola koyulalım.

– Ne halt ediyorsun? diye sordu Marcel.

Ivana daha uzakta bağbozumu yapmakta olan Tebliğcilere yaklaşmak için bir bağ sırasının üstünden atlıyordu.

– Mevsimlik işçiler burada çalışmak zorunda.

– Ha? dedi, masumane bir tavırla. Tamam. Ama şu köşede çalışmayı yeğlerim, orası gölge.

– Daha güneş bile yok.

– Benimle kalıyor musun, kalmıyor musun?

Cevap vermeden, mevsimlik işçi yaprakların arasında kendine bir geçit açtı. Sırtlarında küfeleri ve ellerinde bağ bıçaklarıyla hemen çalışmaya koyuldular.

Marcel çok coşkuluydu. Ona gewurztraminer'in ne olduğunu açıklamaya can atıyordu. Kuzey ülkelerinin yani soğuk havanın bir sepajıydı, kış mevsimindeki don olaylarına dayanan ve geç hasat edilen çok şekerli, nerdeyse likör tadında bir üzümdü. Aperitif olarak içilebildiği gibi, tatlılarla, yılsonu yemeklerinde de içilirdi... Ama Asya yemekleriyle de çok uyumlu olabilirdi.

– Domaine şarabıyla kızarmış küçük bir domuz, bunu yeniden konuşacağız, çok beğeneceksin!

Ivana dinlemiyordu. Şaraptan nefret ediyordu. Şarap tutkusunda, sefil varlığının sonunda, şişeleriyle kavında geberen burjuvanın kibrini görüyordu.

Buna karşılık, bulunduğu yerden iki bağ sırası ötede bulunan Tebliğcilerin ne konuştuklarını anlamak için kulak kabartmaya çalışıyordu. Hemen anladı: Hiç konuşmuyorlardı. Ve konuştuklarında da, eski Almanca konuşuyorlardı, anlamak imkânsızdı.

Ivana manzaranın tadını çıkarıyordu: bağbozumu sırasında-

ki tutumlu tavırları, bağ kütüklerine odaklanmış bakışları, dingin yüzleri... Bu zahmetli çalışmaya rağmen, son derece kusursuz görünümleri vardı. Kadınların dua başlıkları, hasır şapkalar canlı bir beyazlıktayken koyu tonlardaki giysileri daha sıradan bir görünüme sahipti.

Çevresindeki her şey, soğuk ve insanı tir tir titreten Alsace kırsalına aitti. Kararsız ışık bulut örtüsünün arasından çıkmak için boynunu büküyordu. Ivana şaşkınlık içindeydi: Yüzde yüz şehirli biriydi, ama yine de toprak tadı ile ölü yaprak kokusunun hâkim olduğu bu uçsuz bucaksız ve sakin manzarayı seviyordu... Hiç de fena değildi.

– Hâlâ ne sallanıyorsun?

Ivana irkildi: Bağ çubuklarını kesmekle meşguldü.

– Senin derdin ne? diye sordu Marcel, ona doğru yaklaşırken bir yandan da zararı kestirmeye çalışıyordu. Kendini öldürteceksin.

– Bir şey yok, yeniden sürgün verirler.

Marcel Ivana'ya baktı; sanki birden onun cehalet derecesini ölçüp biçmeye başlamıştı. Ve kadının şehirli aldırılmazlığını anlamaya çalışıyordu. Ona bir sonraki üzüm kütüğüne geçmesini işaret ederken kendisi bağ kütüğündeki hasarı gizlemeye uğraşıyordu.

Ivana yeniden çalışmaya başladı, ama diğerlerini gözlemekten kendini alamıyordu. Onların hareketlerinin, giysilerinin ötesinde, onların uzaklığını derinden hissetti. Soy engeli. Koruyucu ailelerinin yanındayken eskiden hissettiğiyle tam olarak aynıydı. Onu bir kız kardeş olarak kabul ediyorlardı. Onların yiyeceklerini paylaşıyor, âdetlerini benimsiyordu, ama hep bir eksiği vardı. Soy sop ve köken. Onlar dereydi, o ise kanalizasyon.

– Hey, kahretsin, ne halt ediyorsun?

Duyduğu üzüntüden kaynaklanan dikkatsizlikle, Ivana elinin başparmağı ile işaretparmağı arasındaki deri kıvrımını kesmişti. Farkına bile varmamıştı.

Hipnotize olmuş gibi, şimdi yaprakların üzerine akan kana bakıyor, ne tepki verebiliyor ne de kıpırdayabiliyordu.

– İyi misin?

Rachel, asma kütüğünün diğer tarafında karşısında duruyordu. Ivana cevap verene kadar, Anabaptist onun elini yakalamış, ağzına götürmüştü ve şimdi yarayı emiyordu.

Son derece erotik olan bu temas, az kalsın Ivana'nın bayılmasına sebep oluyordu. Ama çoktan Rachel önlüğünün cebinden beyaz bir mendil çıkarmıştı ve Ivana'nın avucunu sarıyordu.

Kadın polis hâlâ tek kelime konuşmamıştı. Bir şeyler söylemek istiyordu, ama heceler bir demir tadı bırakarak boğazının dibine sıkışıp kalıyordu. Rachel kumaşın iki ucunu dişleriyle sıkarak düğümünü tamamladı.

– Çok acıyor mu? diye sordu, yaprakların arasından.

Ivana ahşap kafes yerine bağ çubukları kullanılmış bir günah çıkarma kabini hayal etti.

– Ben iyiyim, diye mırıldandı. Bugün neyim var bilmiyorum, aptallıklar yapıyorum.

Rachel, kankan yapan bir dansçı gibi elbisesinin eteğini kaldırarak asma sırasının üstünden geçti.

– Sana göstereyim.

Yanına geldi, Ivana'nın hâlâ bağ bıçağı bulunan sağ elini tuttu ve bıçağın keskin ağzını çubuğun dibine yönlendirdi. Sert bir darbeye salkımın sapını kesti, üzümü aldı ve sorgun dalından yapılmış küfeye bıraktı. Ivana onun nasıl yaptığına bakıyordu, Rachel'in sakinliğinin yanı sıra ustalığına da hayran olmuştu. Her hareketinin ardında, toprağın altında bulunan yeraltı suyu gibi büyük bir uyum vardı.

Marcel birkaç metre uzaktan bu çalışmayı kuşkulu gözlerle izliyordu. Kuşkusuz hiçbir Tebliğci'yi bu kadar yakından görmemişti. Ve bu durum onu memnun etmişe benzemiyordu.

Ivana elinde olmadan kafasını kaldırdı ve gözlerini kapattı. Belki de birkaç salise boyunca bilincini kaybetti. Gözlerini yeniden açtığında, uzaktaki yağmur yüklü bulutları gördü.

– Anladın mı? diye sordu Rachel.

Ivana biraz uzaklaştı ve onun yüzüne hayranlıkla baktı. Bir meyve kadar çekici olan bu pembe yanakları okşamamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

Özellikle, Rachel'in gözlerini çok daha yakından görüyordu. Dün, tüm berraklığı içinde neredeyse meraklı duran gözleri ona aydınlık ve duru görünmüştü. Ama bundan çok daha yoğunlu. Gözbebekleri, tıpkı mermer mezarlarınki gibi bir taşın donukluğuna sahipti.

– Birlikte öğle yemeği yiyebilir miyiz? diye sordu Ivana.

– Vampirler?

– Neden bahsediyorsun?

– Ağzın içindeki taşla ilgili yaptığım tüm araştırmalar beni vampir hikâyelerine götürdü.

– Anlat.

Niémans direksiyona geçmişti. Kibar erkeği oynamaya karar vermişti ve artık asık suratlı olmayacaktı. Bir centilmenin ilk dikkat etmesi gereken şey iyi bir sürücü olmaktı. Desnos'un raporunun sonunu getirmesi için yüz kilometrelik yoldan yararlanmaya kararlı bir şekilde sakince sürüyordu.

– 2000'li yıllarda, diye devam etti kadın jandarma, iPad'ini karıştırarak, arkeologlar İrlanda'da toprağa gömülü iki iskelet buldu, 8. yüzyıldan kalmaydılar. Ağızlarının açık durması için, gırtlığa yerleştirilmiş büyük bir taş vardı.

– Bunu nasıl yorumladınız?

– Ölünün dirilmesini ve aralarına dönmesini önlemek için yerleştirildiğini düşünüyorlar. Aynı zamanda bu kara vebayla bağlantılıynuş gibi görünüyor. O dönemde, kara vebanın vaktiyle gömülmüş ancak sonradan dirilen ve kefenlerini parçalayan vampirler tarafından yayıldığına inanılıyordu. Kara ölümü yayan da bu kutsala yapılan saldırıydı...

Bu tür ipuçlarıyla bir yere varılamaz...

– Hepsi bu mu? diye sordu Niémans, sakın bir ses tonuyla.

– Hayır. Başka bir vakaya daha rastladım... 2014 yılında, bir Ortaçağ mezarlığında, ölüm sonrası yaraları olan bir ceset bulundu. Dirilme anında ısırmasını engellemek için çenelerinin arasına yerleştirilmiş bir tuğla vardı...

– Elinde daha ciddi bir şey yok mu?

– Bunların hepsi ciddi. Her halükârda bu 9. yüzyıla ait bir şey. Ama İtalya’da da benzer bir örnek buldum ve...

Niémans yeterince dinlemişti. Başını omuzlarının arasına göm-
dü ve direksiyon simidini sıkıca kavramak için kollarını uzattı.
Uzakta, ufuk çizgisi durgun gökyüzünü bir bıçak gibi kesiyordu.

– Bu eski hikâyeler bizi hiçbir yere götürmez, diye homurdan-
dı Niémans.

– Sizinle aynı fikirde değilim.

– Samuel’in bir vampir olduğunu mu düşünüyorsun?

– Hayır, ama o geçmişte yaşayan biriydi, tıpkı tüm Tebliğciler
gibi.

– Onlar sayaçlarını 16. yüzyılda kapattılar, Ortaçağ’da değil.

– Tarikat’ın kuruluşunda yer alanlar için, evet. Kutsal Kitap’ın
öğretilerini, özellikle de daha çok Antikçağ’a atıfta bulunan Eski
Ahit’in öğretilerini izliyorlardı.

Desnos haklıydı: Anabaptistler zaman dışıydı. Onlar bir Antik-
çağ efsanesine uygundu. Onlarda, dönem kavramı çöl tozunun
içinde kayboluyordu.

Ağzın içindeki taş, belki de Babil döneminde uygulanan çok
eski bir ritüele yapılan bir araştırmaydı...

– Katil bir Mesajcı olabilir mi? diye sinirli bir şekilde sordu.

– Asla böyle bir şey söylemedim. Ama katili cinayet işlemeye
iten neden onların tarihlerinde ve inançlarında aranmalıdır.

– Aynı kanıdayım. Ve onların neye muktedir olduklarını bilmi-
yoruz.

– Bu insanların üzerine sürekli bir şüphe perdesi atıyorsunuz
ama yanıyorsunuz. Onların dünyasında şiddete yer yoktur.

– Bununla birlikte ölüm cezasından yana olduklarını okudum.

– Bunun hiçbir anlamı yok.

– Gerçekten mi? Kısasa kısas yasası, ilke olarak bana oldukça
saldırgan bir tutum gibi görünüyor.

– Tebliğciler Kutsal Metinler’e uyarlar. Antikçağ’da uygulanan ce-
zaları savunurlar. Matta İncili’nde İsa bile şöyle der: “Her kim anne
ve babasına kötü söz söylerse ölümle cezalandırılacaktır.” Pavlus da
Romalıları Mektubu’nda şöyle yazar: “Günahın bedeli ölümdür.”

Stéphane Desnos’un bu konuda bilgili olduğu anlaşıyordu
gitgide. Bu belki de iyi bir haberdirdi... Ama Niémans onu bir yere
oturtamıyordu: Tebliğcilerin sempatisini miydi ya da sadece on-
ların kültürüne mi çok aşınaydı?

- Belki de Samuel ölümcül bir hata yaptı, dedi Niémans.
 - Orada durun, Niémans.
 - Yine de beni memnun edin, dedi, imalı bir ses tonuyla, Tarikat çevresinde daha önce de şüpheli ölümler olmuş mu teyit edin.
 - Çoktan araştırdım.
 - Öyleyse araştırmalarını genişlet. Ticari ilişkilerini, dağıtım konusundaki ortaklarını ve buna benzer şeyleri araştırın.
 - Yapacağım. Ama siz taşranın ne olduğunu bilmiyor gibisiniz. Son elli yıl içinde, burada bir cinayet işlenmiş olsaydı ya da bu olaya benzer bir kaza yaşansaydı, bunu herkes bilirdi.
 - Sana söylemem gereken bir şey var, diye fısıldadı Niémans.
 - Nedir?
 - İyi iş çıkardın.
- Niémans göz ucuyla Desnos'a baktı ve yanaklarının hafifçe pembeleştiğini gördü. Uçuk renkli bir tür pamuk şekeri. Gözleri de temiz pencere camları gibi parlıyordu.
- Geldik, dedi, heyecanını bir an önce sonlandırmak için.

Saint-François-de-Paul, Saint-Ambroise'dan çok daha büyüktü. Daha geniş ve daha karanlıktı. Potasla dolu ovanın üzerindeki bir' cüruf yığını gibi devlet karayolunun kenarında yükseliyordu. Niémans arabayı park alanına bıraktı ve ana kapıya doğru yöneldi, Desnos da peşinden geliyordu.

İçeride de aynı nakarat devam ediyordu. Duvarlar kurşundan dökülmüş gibiydi, tavanların temizlenmeye ihtiyacı vardı. Camlardan içeri sızan zayıf ışık bu denli karanlık bir mekânı aydınlatamıyordu. Mumlar, heykeller, yaldızlı süsler mekânda hak sahibi olmak için birbirleriyle mücadele ediyordu. Ama tamamı soğuk ve anlamsız bir kütle oluşturunuyordu. Ölü bir yıldız gibi.

Bu dev mezarda tüm hızıyla etkinliklerin devam etmesi ise bir paradokstu. İnananlar dua ediyor, turistler geziniyor, bir rahip mikrofona konuşuyordu... Niémans dip tarafta duran, kudas ayini malzemelerinin konulduğu dolabın kırmızı ışığını görüp ürperdi. Bir çocukluk anısı daha. O yaşlarda, küçük bir lambanın parladığı bu kutu tüm ayin boyunca aklını meşgul ederdi. İçinde ne vardı?

Kilisenin diğer ucunda, sol tarafta, sütunların gerisindeki bir alan genel ortamdan kesin olarak ayrılıyordu. Yoğun ve sınırlandırılmış bir ışık kümesi naylondan yüksek örtüleri aydınlatıyordu. Şeffaf örtünün arkasında, tavana kadar uzanan iskele ayırt ediliyordu.

Tanışma. Pierre Muller şantiye şefiydi – ayrıca ekibin en iri, en uzun boylu, en sert adamıydı. En az yarım saat boyunca çalışmadan alıkonulacağını anlayınca kaderine boyun eğerek kaskını çıkardı ve çalışma platosunun üstüne fırlattı. Sonra kollarını göğ-

sünde çaprazladı. Elleri dirseklerinin altından iki yüzgeç gibi dışarı çıkıyordu.

– Daha önce her şeyi meslektaşlarınıza anlattım.

Niémans paltosunun cebinden Jakob'un raporunu çıkardı.

– Bunu okudunuz mu?

– Saçmalık.

– Ne demek istiyorsunuz?

– Bir sürü saçmalık. Bu apaçık ortada, öyle değil mi?

Muller'in pırtlak iri gözleri vardı. Böyle yusuvarlak gözlerle şantiyedeki hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor olmalıydı. Mühendis hayatı geniş açıyla görüyordu.

Jandarma, adam ve şirketi hakkında gerekli bilgileri toplamıştı. Tarihi yapılarda, özellikle de kiliselerde yenileştirme işi yapan bir aile şirketi idi. Çok iyi bir üne sahipti. Firma dekoratif öğelerle, fresklerle, tablolarla, süslemelerle ilgili çalışmalar yapmıyordu, ama büyük işlerle ilgileniyordu.

– Kendimi aklamak zorunda değilim. Yirmi yıldan beri iskele kuruyorum ve kiliselerde yenileme yapıyorum. İşimi iyi biliyorum, inanın bana.

Muller'in etrafında, işçileri çalışmaya devam ediyordu ve Niémans rahatsız olmuyordu. Beyaz tulumları ve toz maskeleriyle OYİ polislerine benziyorlardı. Muller'in üzerinde de tulum vardı, ama onun üzerinde tulum kuruması için ipe serilmiş gibi duruyordu.

– Üzüm bağlarından kaynaklanabilecek erozyonu öngöremediniz mi?

Muller basılı raporları aldı ve oradaki saçmalıklarla ikna olacaktı gibi raporu karıştırmaya başladı.

– Beni güldürmeyin, dedi sonunda. Eğer bu erozyon yayılımı kumtaşını belirgin bir şekilde kemirirse bu olabilir. Farz edelim ki böyle bir olay oldu, bu olurken fark edilirdi. Siz ne sanıyorsunuz? En ufak bir test yapmadan kazıklarımızı diktiğimizi ve platformlarımızı yerleştirdiğimizi mi?

Niémans bu cevapları önceden tahmin etmişti. Sigorta şirketinin bilirkişileri, nedendir bilinmez, Tebliğcilere kibar ve anlayışlı olmuşlardı; polis soruşturması hiç yapılmamış gibi davranmışlardı.

– Hipoteziniz nedir?

– Sabotaj.

Cevap patlamıştı.

– Bunu yapabilmek için, yapılar konusunda bilgili olmak gerekmez mi?

– Hayır. Tavan dayanıksızdı. Bir iskelenin bağlantısını kesmek ve her şeyi devirmek için birkaç çekiç darbesi yeterliydi. Buna karşılık, bu kadar çabuk davranmak için de işi bilmek gerekiyordu.

– Yani?

– Samuel saat yirmi bir sıralarında molozların altında kaldı. O gün çalışma saat on sekizde bitmişti. Yani adamın iskeleyi bozmak için en az üç saat zamanı vardı.

– Neden kadın değil?

– Vidalarla tutturmak güç gerektirir. Metal halkaları sökmek için ise daha ziyade iriyanı biri olmak gerekir.

– Olay yerinde, sabotaj olduğuna dair ipuçları buldunuz mu?

– Hayır. Ama bir sabotaj söz konusu.

Mühendisin herhangi bir insanın cesaretini kıracak dik kafalı bir görüntüsü vardı. Boynunu kıvrıran bir devekuşu gibi başını göğsüne doğru eğmişti ve hiç kımlıdamıyordu.

– Belki de işçilerinizden biridir?

– Ne söylediğinize dikkat edin.

– Ben her zaman ne söyledigime dikkat ederim. Bunun için para alıyorum. Bu durumda, size soru soruyorum.

Muller, bıkkınlık ifade eden bir hareket yapmak için bir kolunu koltukaltından çıkarma lütfunda bulundu.

– İstedığınızı düşünebilirsiniz, umurumda değil. Adamlarımın her biri için size cevap verebilirim, ama bu sizin için yeterli olmazsa onların o saatlerde nerede olduklarını araştırabilirsiniz. Hepimiz buradaydık, Saint-François-de-Paul'de, saat on dokuz ile yirmi iki arasında. Geç saat mesaisi.

– Ya Tebliğciler?

Fasulye sınığı içtenlikle gülümsedi.

– Cinayetler, bu onların tarzı değil. Domaine'deki hiçbir adamın sinirlendiğini ve en ufak bir kaba davranışta bulunduğunu görmedim. Her ne olursa olsun, kimse Samuel'e dokunmaya cesaret edemez. Onlar için, o bir aziz gibiydi.

– Onlarda lider olmadığını sanıyordum.

– Yok ve zaten Samuel bir yönetici değildi. Ama Tanrı'nın resmi temsilcisiydi. Bu ona bir iktidar değil ama çok... önem kazandırıyordu.

Niémans konuyu değiştirdi:

– Saint-Ambroise'da, Tebliğciler sizinle mi çalışıyordu?

– Çalışabilirlerdi. İş çok iyi biliyorlardı. Ama onlarla, çok fazla

güçlük vardı. Bazı malzemelere dokunamıyorlardı, elektriği sevmiyorlardı...

– Onlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

– İyi adamlar. Güveni hak ediyorlar.

Yolluk olarak biraz provokasyon:

– Mezhepçi tarafları sizi rahatsız etmiyor mu?

– Onlar kendi yollarını bulmuşlar. Kendileri için iyi bir şey. Her zaman Tebliğcilerle iyi ilişkilerimiz oldu.

– Ya Samuel?

Muller cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. Yuvarlak gözleri, iki sütun arasındaki herhangi bir noktaya sabitlenmişti.

– Bir baş belası.

– Ne anlamda?

– Çalışmaları denetliyordu. Tam bir manyaktı. Tartışmalarımız oldu, ama hiçbir zaman fazla uzamadı. Bu onların ilkelerine aykırıydı. Ama sonuçta, o da iyi bir herifti.

– Sizi ne zaman görmeye geliyordu, yani saat kaçta?

– Çoğunlukla öğleden sonranın sonunda. Biz işi paydos etmeden önce.

– Ama öldüğü gün sizi görmeye gelmedi.

– Evet gelmedi. Kuşkusuz bağbozumu sebebiyle gelemedi. İşleri başlarından aşkındı.

Muller saatine baktı; usanmaya başlıyordu.

– Tavandaki resimler için ne söyleyebilirsiniz?

– Hiç. Bu tür restorasyonlarla ben ilgilenmiyorum.

– Bu işle ilgilenen kim?

– Max Lehmann.

– Onu nerede bulabilirim?

Muller kafasını yukarı doğru kaldırdı.

– Yukarıda. O da burada çalışıyor.

Gerçek bir şans.

– Ondan aşağı inmesini isteyebilir miyiz?

– Hayır. Mozaik bir fresk üstünde çalışıyor. Alçı tazeyken çalışmak zorunda.

Niémans naylon örtüden duvara baktı. Arkasındaki, alüminyum direklerden oluşan karmaşık labirenti tahmin ediyordu.

– Bir sepetiniz ya da benzer bir şeyiniz var mı?

– Sepet yok.

Ama Muller'e göre iskeleye tırmanmak kolaydı. Kaskını ve bel destekli güvenlik kemerini takan Niémans durumu kabullendi, şantiye şefi tırmanışı başlattı. Samuel'in ölümünden sonra, en ufak bir riski göze almak söz konusu değildi. Desnos yer personeli görevini üstlendi ve ekipteki işçileri sorgulamak için kaldı.

Niémans sorunsuz bir şekilde tırmandı, tek zorluk sürekli bir şekilde üzerine düşen ve her hareketini zorlaştıran, ona yarı sıvı yarı katı tuhaf bir denizde debeleniyormuş hissi veren koruma perdesiydi.

Farkına bile varmadan, bu şekilde on metre kadar yukarı çıktı. Bu manevrayı takip etmekten ve kolaylıkla yapmaktan gurur duyuyordu.

Sondan bir önceki sahanlığa ulaştığında kaydı ve birden kendini havada asılı buldu.

– Dikkat edin, lanet olsun! diye bağırdı Muller, empatiyle sesini yükseltmişti.

Mühendis ağını toplayan bir balıkçı gibi halata asıldı. Bugün için büyük bir ganimet: Alabros kesimi saçları ve bir cüppe gibi üzerinden çıkarmadığı siyah paltosuyla bir polis. Muller onu yakasından yakaladı ve düzgün bir şekilde yeniden sahanlığın üstüne koydu. Niémans ne olduğunu bile anlamamıştı; PVC örtü hâlâ görüş alanını kapatıyordu.

– Lehmann üstteki sahanlıkta, dedi Muller, kısa kısa soluk alıyordu, karabinasını açmış ve can sıkıcı partneriyle bağlantısını kesmişti. Şurada, dip tarafta, basamaklar var. Çıkarken dikkatli olun.

Niémans kafasını salladı, yön duygusunu tamamen yitirmişti.

– Ya... aşağı inerken?

– Lehmann sizi güvenli bir şekilde indirecektir. Sizi uyarıyorum, o bir sanatçı. Çok zekidir ve kendini beğenmiş biridir.

Polis “evet” anlamında yeniden kafasını salladı, arkasını döndü ve ikinci bir geçiş platformu oluşturan tahtalara çarpmamak için iki büküm şeklinde sahanlık boyunca ilerledi.

En uçta, derme çatma birkaç tahta, merdiveni oluşturuyordu. Niémans tırabzana tutunarak, daha fazla öteye gitmeyen naylon örtüleri aşarak merdivene yöneldi.

Bir anda, stratosferi delip geçmiş gibiydi. Silmelerin, karanlık tonozların iç içe geçmesiyle oluşmuş bir gökyüzüyle karşılaştı. Sütun başlıkları bu görkemli ve kaygılandırıcı kozmogoni-yi daha belirgin ve çekici kılıyordu – bazalttan yontulmuş gibiydi. Niémans bir tür saçma düşünceye kapılmıştı: Soğukla taşlaşmış lavdan bir gökyüzü.

– Krallığıma hoş geldiniz!

Niémans geriye doğru döndü ve boruların, iplerin ve tahtaların ilerisinde beyaz bir silüet fark etti, ama başka bir şey yoktu. Korumaya perdelerinin altına gizlenmiş bir projektör gözleri kör eden bir hale oluşturuyordu.

Niémans yerde duran birçok malzemenin ve resim fırçasının arasından dikkatle geçerek muhatabına doğru yaklaştı.

Dev gibi iriyarı biri daha, herkes gibi o da tulum giymişti, ama bunun yanı sıra, ona tebeşire bulanmış uzun bir çekirge görüntüsü veren siperliği bulunan üç delikli bir kar başlığı takmıştı. Bununla birlikte, keçe eldivenler, tulumun büzgülerinin sıktığı bilekler, tamamen kapalı ve sızdırmaz tarz.

O anda, Niémans da böyle bir maske takmasının iyi olabileceğini düşündü; reçine ve ıslak alçı kokusu burun deliklerini büzüyordu.

– Ne istiyorsunuz? diye sordu Lehmann, bir eskrimci edasıyla kar başlığını çıkarırken.

Adamın yüzü Niémans'ı şaşkınlığa uğratmıştı: Sarı bıyıklar ve değerli taşlar gibi parlayan gözlerle bir silahşorun yüz hatlarına sahipti. Açıkçası bir şövalye filmünde oynayabilecek bir yüz.

– Saint-Ambroise'daki freskler hakkında konuşmaya geldim.

– Pekâlâ, eee?

– Üzerinde çalışmaya başlamış mıydınız?

– Hayır. Duvar işleri bittikten sonra başlayacağım. Aşağıdaki işten bahsediyorum.

– Bu konuda usta mısınız?

Restoratör, bıyığının kenarında beliren yaldızlı bir gurur gülümsemesine engel olamadı.

– O resimler hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

– Fazla bir şey yok. Vasat kalitede resimler. 18. yüzyıla ait baştan savma bir iş.

– Yıkılmış tavandaki fresklerin onarılabileceğini düşünüyor musunuz?

– Size cevap verebilmem için yıkıntı molozlarını görmem gerekiyor.

– Tebliğciler onları size göstermedi mi?

– Henüz göstermediler. Üzgünüm.

Lehmann birden bir kâsenin içinden birkaç küçük seramik parçasını aldı. Bir resim fırçasıyla onlara parlak bir sıvı sürdü, ardından tam karşısındaki tavana yerleştirdi.

– Bir mozaik mi? diye şaşkınlıkla sordu Niémans. Saint-François-de-Paul'un bu kadar eski olduğunu düşünmüyordum.

– Eski değil. Bu kilise 17. yüzyılda inşa edilmiş. Ama Aziz Francesco di Paolo'nun doğduğu bölgede, Calabria'daki bir kilisede küflenmekte olan 15. yüzyıla ait bir mozaïği getirmeye karar verdiler.

Elindeki parçaları, Niémans'ın ne olduğunu ayırt edemediği bir motif oluşturarak titizlikle yerleştirmeye devam ediyordu.

– Tebliğcilerin ne pahasına olursa olsun Saint-Ambroise'un tavanını yenileştirme arzusu hakkında ne düşünüyorsunuz?

– Hiçbir şey. Ama onlar için bu yanlış bir iş. Benim ücretim, bu berbat resimlerin değerinden daha yüksek.

Reçine kokusu Niémans'ın gırtlığını yakmaya devam ediyordu ama merakı çok daha ağır basıyordu. Cam küplerin oluşturduğu resmi seçebilmek için ilerledi. Birkaç çizgiyle tasvir edilmiş ağaçlarıyla bir meyve bahçesindeki kahverengimsi yalnız bir kuzu. Kuşkusuz Paskalya kuzusu...

Niémans yeniden geri çekildi ve üstü solventler, fırçalar, süngerler ve pamuklu çubuklarla dolu olan tezgâhının üzerine eğilmiş restoratöre dikkatle baktı... Lehmann, gizli mağarasının derinliklerinde çalışan bir simyacıya benziyordu.

– Ya da, diye devam etti Lehmann, doğrulmuştu ve işine memnuniyetle bakıyordu, söylentilere inanıyorlar.

– Ne söylentisi?

Lehmann birkaç pişmiş kil parçası daha yapıştırıp hayvanını tamamladı.

– Çoğunlukla görünen resimlerin altında daha eski freskler bulunduğuna inanıyorlar.

En başından beri bu tavanın altında çok net olmasa da bir şey bulunduğunu hisseden Niémans hemen konuya girdi:

– Çok daha değerli bir eser olabilir mi?

Lehmann tamamen işine dalmıştı. Seramik parçaları, eşit olmayan bir şekilde ışığa asılı kalıyordu. Bu optik etki koyu renkli kuzuya hayat veriyordu.

Niémans ekledi:

– Tavanın radyografisini almadınız mı?

– Bu yapılması gereken normal prosedür, ama bu durumda, bu mümkün değildi.

– Neden?

Sanatçı Niémans'ın gözlerinin içine bakarak konuşmak için puzzle'ını bırakmak lütfunda bulundu.

– Çünkü Tebliğciler bunu yapmamızı kesinlikle yasakladılar.

– Fresklerin altında ne olduğunu görmenizi istemiyorlar mı?

– Doğru. Çalışmamın sadece yüzeyde kalmasını birçok kez açıkça belirttiler.

Silahşor ona beklentilerden oluşan tamamen yeni bir alan açıyordu. Ne Tebliğcilerin inancıyla ne de herhangi bir gizli ritüelle alakası olan bir gerçek. Çok daha tanıdık bir alanın konusu olan şeyler.

Sadece kötü sonuçlanmış bir sanat hırsızlığı.

Kuzu tamamlanmıştı. Hâlâ ıslaktı, doğrudan dünyanın amniyon sıvısından çıkmış gibi gözlerinin önünde doğmuştu.

O anda, Niémans hatasını anladı: Bu karanlık şekil bir kuzu değil bir aslandı.

Hiç kuşkusuz, Vahiy Kitabı'nda sözü edilen Aslan.

– Ne kadar zamanımız var?

– Ne için ne kadar zaman?

– Saint-Ambroise'daki fresklerden geriye ne kaldıysa onların radyografisini çekmek için.

– Dikkat, size sadece bazı söylentilerden bahsettim. Hiçbir şey ve hiç kimse başka bir şeyin varlığını bugüne dek ispatlamadı.

– Ne kadar zamanımız var?

– Yarın sabah işe koyulabiliriz. Ama bu “acil” tarifesinden olacaktır.

– Bunu benim muhasebecimle, yani Fransız jandarmasıyla görüşeceksiniz. Bir sorun çıkmayacaktır.

Restoratörü selamladı ve boya kutularına, yağ kavanozlarına ve seramik dolu kâselere çarpmamaya dikkat ederek geri geri gitti.

Bir kilise soyguncusu tavanın bir parçasını çalmaya gelmişti. Bu davetsiz misafir Samuel tarafından yakalanmıştı. Kavga çıkmış, itiş kakış yaşanmış ve ölümle sonuçlanmıştı.

Niémans sonunda basamakları buldu, tırabzana sımsıkı tutunarak, sırtı boşluğa dönük, ters pozisyonda indi.

Kavga sonrasında, hırsız tüm iskeleyi yıkmıştı. Kelime oyununa gerek yoktu, bir taşla iki kuş vurmuştu: Hem tavandan bir parçayı söküp almış hem de cinayetini gizlemişti.

Alt sahanlıkta Muller'den iz yoktu. Halat ve bel destekli güvenlik kemeri olmadan inmek zorundaydı. Önemi yoktu. Ruh hali birden birkaç derece iyileşmişti ve kendini alt edilmez hissediyordu.

Niémans yere ayak basar basmaz, Desnos ona doğru koştu.

– OYİ kan buldu.

– Çöküntü alanında mı?

– Kesinlikle, hayır. İzler salonun diğer ucunda bulundu.

Polis zafer çığlığını zorlukla bastırdı. Yolda, şüphesinden –freskin altında fresk– ve tamamen yeni olan teorisinden –hırsız ile Samuel’in arasındaki kavga– bahsetti. Desnos hiçbir heyecan belirtisi göstermedi. Dizginleri tamamen kaptırmış gibiydi.

Niémans sevinçle Saint-Ambroise’a döndü. Kilise, nihayet güven verici bir olay mahalliydi. Her yere nüfuz eden 3000 vatlık ışıklarla projektörler, Teletubbie’ler¹³ gibi giyinmiş OYİ teknisyenleri, kendi örümcek ağını örmüş girilmez şeridi, girmemeleri gereken yerlere ayak basmaktan korkan temkinli jandarmalar...

OYİ teknisyenlerinin şefi kendini tanıttı: Julien Petit, otuzlu yaşlarda, ismi kadar özgün, kar başlığı ve tulumla daha da belirginleşmiş bir yüz.

Petit, “*exaltatus technicus*”¹⁴ türüne aitti. Şüphesiz tüm ergenliği *CSI* ya da cinayetin buzdolabının altında bulunan yumurta sarısı kalıntısıyla çözüme ulaştığı diğer TV dizileriyle beslenmişti. Nihayetinde, bu çerçeve içinde yer almak için fırsatı kaçırmak niyetinde değildi.

Petit kan izinin bulunduğu yere kadar onlara eşlik etti: Hiçbir şey görünmüyordu. Karanlık olması ve demir oksit parçacıklarıyla temas edince ışıyan Bluestar’ın buharlaşması gerekiyordu.

13. Çocuklar için yapılmış bir televizyon dizisi. Dünya genelinde geniş bir izleyici kitlesine sahip olmuş animasyona benzer birçok kavramın olduğu çizgi film. (ç.n.)

14. “Yüce teknisyen” anlamında Latince sözcükler. (ç.n.)

– Boş ver, dedi Niémans. Beni kısaca bilgilendir.

Petit hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sıçramış kanların fotoğraflarını gösterdi ve el kol hareketleriyle ve yorumlarla burada olan kavgayı anlatmaya koyuldu. Bulunan birkaç kan damlasına dayanarak, OYİ teknisyeni tüm olayı neredeyse yeniden canlandırıyordu. *CSF*’dan sonra sırada *Dexter* vardı.

OYİ teknisyeninin doğallığından duyulan Niémans onu sabırla dinledi. İskelenin arkasına saklanmış olmadıkça ya da video görüntülerini görmedikçe, tam olarak neler olduğunu kestirmenin imkânı yoktu.

– Şu kan izleri, diye onun sözünü kesti Niémans, onlardan bir genotip çıkarmak mümkün mü?

Pijamalı adam birden durdu.

– Affıruza sığınarak, anlamadım.

– Kan izleri, bir DNA oluşturmak için yeterli mi?

Teknisyen çaprazlamış olduğu kollarını gevşetti, en ufak bir hayal gücü olmayan bu saha polisleri cesaretini kırıyordu.

– Zor. Ama deneyebiliriz elbette. Tahminlerime göre...

– Sana göre, bu katilin kanı mı yoksa Samuel’in kanı mı?

– Samuel’in elbette.

– Neden “elbette”? Kendini savunmuş olamaz mı?

Petit kızgın bir tavırla kapüşonunu çıkardı ve üzgün gözlerle Desnos’a baktı. Çocuklardan söz edildiğinde kullanılan, sakın bir ses tonuyla cevap verdi.

– Samuel bir Tebliğci olduğuna göre onun bir kavgaya gireceğini düşünmek oldukça güç. Şiddete başvurmama...

– İnsan bir saldırıya uğradığında, beden kimi kez beyinden daha hızlı tepki verir.

Desnos’un cep telefonu çaldı. Cevap vermek için onlardan uzaklaştı.

Niémans konuşmasına devam etti:

– Hepsi bu kadar mı?

– Şu an için hiç de fena değil, öyle düşünüyorum.

– Ayak izleri?

– Ne? Ama...

– Gerekirse tavana kadar tüm şapeli Bluestar ile tarayın, ama bana iz ve ipucu bulun!

Çıkışa doğru yürürken Desnos onu yakaladı.

– Beş mevsimlik işçinin sabıkası var.

– Onları tutuklayın.

– Nasıl?

– Onları gözaltına alın.

– Bağbozumu sırasında mı?

Yüzbaşı şaşırmuş gibiydi; Tebliğciler, bölgede yaşayanların kafasında kutsal bir toprak oluşturmayı başarmıştı.

– İlk şüpheliler olarak, bu herifler bizim işimize yarayacaktır, diye devam etti Niémans. Ayrıca, bölgede kilise soygunları, heykel hırsızlıkları olmuş mu, kontrol et...

– Hm... Tamam.

Ortağını selamladı ve tek başına Mégane'a bindi. Kurallara uygun bir arama yapma ve Tebliğcilerle başa çıkma konusunda Desnos'a güveniyordu. Bu arada, o şapelin tarihini irdelenecekti. Gerçekten gizlenmiş resimler varsa, yüzyıllar boyunca bir iz bırakmış olmalıydı.

Dönüş yolu boyunca, hızlı bir durum değerlendirmesi yaptı. Soruşturmanın gösterdiği ilerlemeden mutlu olmalıydı. Ama durum böyle değildi. Bir sanat hırsızlığının ters gittiği, bir kavganın kötü sonuçlandığı kabul edilse bile, bu gizemli taş ayinine neden saygı duyuluyordu?

Aslında, tüm bunların “basit bir olaya” sıkışıp kalmasına şaşır-mamıştı. Yolu onu şeytanın kollarına götürdüğünde bu asla küçük bir öpücük için değil, Grand Slam içindi.

İnce kanıt katmanı altında, bir uçurum onu bekliyordu.

Her zaman olduğu gibi.

Bu, dünyanın sonuydu. Ya da en azından bunun habercisiydi.

Jandarmalar, ellerinde silahlarıyla bağı girdiklerinde saat on altıya geliyordu. Ivana anlamıyordu. Kahretsin, Niémans ne haltlar karıştırıyordu? Saflarında yer almak ve gizlice bilgi toplamak için topluluğun içine sızma ve sorun çıkartmama konusunda anlaşılmışlardı. Ama şimdi, Tebliğcilerin en temel ilkelerine tecavüz eden, tam dolu FAMAS'larıyla¹⁵ onların huzur dolu topraklarına baskın yapan süvarileri yollamıştı.

Kaderin cilvesi, felaket günün son ışıklarında patlak vermişti. Mora çalan gökyüzü, altın rengine kaçan kahverengi bir toprak, Lekesizler tarafında ise siyah ve beyaz silüetler. Jandarmalar hiç çekinmeden, bok sinekleri gibi bağlara üşüşmüşlerdi ve çok ilginç bir şeymiş gibi mevsimlik işçilerin evrakını soruyorlardı.

Operasyon, anoraklı ve üstünde ünlü sekiz alevli el bombası arması bulunan kasketiyle, hafif toplu, güzel bir kadın tarafından yönetiliyordu. Vücudunun girinti çıkıntılarına bakınca, Niémans'ın hoşuna gitmesi gerekirdi. O zaman Niémans neden burada değildi? Hem aptalca davranıyordu hem de bu davranışları kişiliğinin bir parçasıydı.

Jandarmalar çoktan birçok Flamenko dansçısını arabalara bindirmişlerdi. Onların kelepçelerini çıkarmamışlardı çünkü Romanlar itiraz etmeden boyun eğmezlerdi.

Jandarmaların "borazan" adını taktığı saldırı tüfeklerinin alacakaranlığın içindeki parıltısını gören Ivana, sağ tarafta duran Tebliğcilere doğru yeniden baktı. Ortadan yok olmuşlardı.

15. Fransız yapımı bir piyade tüfeği. (ç.n.)

Bulunduğu sıradan ayrıldı, neler olduğunu görmek için asma kütüklerinin arasına girdi. Anabaptistler dizlerinin üstüne çökmüşlerdi, bağ kütüklerinin arasında belli olmuyorlardı. Başlar önde, gözler kapalı dua ediyorlardı. Dünyevilerin şiddetinden –ve ayrıca onların aptallıklarından– koruması için Tanrı'ya yakarıyorlardı.

Dördüncü Roman da yakalanmıştı. Ivana, Niémans'ı tanıyordu. Söz konusu olan itiraf ettirmek olsa bile bu kadar geniş çaplı bir arama tarama yapmak onun tarzı değildi. Hayır. Çingene kökenli bir mevsimlik işçiyi suçlayan bir ipucu bulmuş olmalıydı.

– Bu saçmalık da neyin nesi?

Ivana arkasına döndü: Beti benzi atmış, şapkasını ters takmış Marcel birden yanında bitivermişti. İki büklümdü, sanki yaprakların arasına gizlenmek istiyordu.

Ivana durumu hemen anladı.

– Sabıkan mı var?

– Hayır, konu bu değil.

– Nedir?

Tereddüt etti.

– Ben Fransız değilim.

Ivana böyle yüzlercesiyle –çizginin her iki tarafındayken– karşılaşmıştı: Hem squatter'ken¹⁶ hem de polisken. Her gün ertesi günün belirsizliğiyle yaşayan, ne kimlik kartı ne de en ufak bir planı olan marjinal insanlar.

– Nerelisin? diye sordu, sorgucu polis (doğal) ses tonunu bastırmaya çalışarak.

– Karadağlı.

– Ben de Hırvat'ım.

Hiç düşünmeden söylemişti, öte yandan bu iki bölgenin 90'lı yıllar boyunca savaşp savaşmadığını merak ediyordu.

Marcel'in yüzü aydınlandı.

– Senin de kâğıtların yok mu?

Ivana cevap vermedi, yeniden Romanları IVECO araçlara doğru itekleyen jandarmaları izliyordu.

– Yoksa sen de kaçak mısın?

Ivana gülümsedi.

– Benim her zaman kurallara uygun kâğıtlarım oldu.

– Sen Hırvat mısın yoksa Fransız mı?

– Sana söyledim, ben gazeteciyim.

– Ama... Hırvat'sın değil mi?

Anabaptistler de oyuna dahil olmuştu. Görünen o ki, jandarmalarla görüşmeye çalışıyorlardı. Sakin bir şekilde konuşuyorlardı ama jandarmaların tüfekleri karşısında yaşadıkları paniği bakışları ele veriyordu. Topraklarına saygısızlık yapılmıştı.

– Sakin ol, diye fısıldayarak konuştu. Listelerinde sen yoksun.

– Hangi liste?

– Şüpheli listesi.

– Ne şüphelisi?

– Samuel'in cinayet şüphelisi.

– O... O bir cinayet mi?

Ivana sonunda Marcel'e dikkatle baktı. Marcel'in tamamen çukura kaçmış suratında belli bir rahatlama görüldü.

– Bak, dedi Ivana, Marcel'i omzundan tutup onu jandarmalara doğru çevirdi. Alışverişlerini bitirdiler. Yuvalarına dönmeye başladılar bile.

– Ama bu ne demek oluyor?

– Gerçek kargaşa şimdi başlıyor demek. Üzümler beklemek zorunda kalacak.

Herkes yeniden işe koyuldu. Ama kimsenin aklı işte değildi, Tebliğciler bile bezginlik ve yılgınlık belirtileri gösteriyordu. Dua etmek için Piskoposluk'a mı döneceklerdi? Bir saman ambarında kriz masası mı oluşturacaklardı? Emirleri mi bekleyeceklerdi? Ama kimden?

Ivana kendi köşesinde bağbozumuna devam ediyordu. Kendini iki kat suçlu hissediyordu. Öncelikle saldırganlar çetesinin bir üyesi olduğu için. Dua iskemlesindeyken bile, savunmasız Hıristiyanları ne ürkütmekten ne de aşağılamaktan çekinen bir polisten başka bir şey değildi.

Diğer suçu aralarına sızdırmaktı. Ayrıca bir aynasız, bir haindi. Görevi aldatmaya ve yalan söylemeye dayanan kahrolası bir cüstü.

Küfesine attığı her üzüm salkımında, alçak sesle kendine bir küfür savuruyordu.

Az sonra, gözle görünür bir hareketlenme oldu. İnsanlar asma kütüklerini terk ediyor, yürümeye başlıyor, kamyonlar geliyordu. Anlaşılan paradan tasarruf yoluna gidiyorlardı. Üstelik, gece de olmuştu ve soğukta umutsuzluktan ölmek için oltaları toplamak daha iyiydi.

– Nasıl gidiyor?

Rachel Ivana'nın yanına gelmişti. İçgüdüsel olarak, Ivana yeniden şaşkın mevsimlik işçi kimliğine bürünmüştü.

– Neler oluyor? diye sordu, olan bitene inanamamış bir ses tonuyla.

– Benimle gel.

Rachel onun elini tuttu. Kamyonların bulunduğu alandan

uzaklaşarak, bağ kütüklerinin arasından ters yöne doğru yürüdüler. Parselin çevresini dolandılar, ardından mevsimlik işçilerin kamp alanına giden anayola çıktılar. Üç yüz ya da dört yüz metre sonunda, sağa, küçük bir patikaya saptılar, ayaklarının altında toprak yol buruşan bir kâğıt gibi sesler çıkarıyordu. İki yandan da, manzara koyu renkli dalgalar arasındaki bir gemi gibi karanlığın içinde akıyordu.

– Bugün olanlar için kaygılanmana gerek yok, diye fısıldadı Rachel, ahenk dolu bir sesle.

– Emin misin?

Bir koruluğa girdiler. Ivana, çevresindeki ağaçların yaprakları kadar güçlü bir şekilde titrediğini fark etti. Korkak bir işçiye dönüşerek kendi oyununa geliyordu.

– Zulüm görmeye alışkınız.

Rachel çok ileri gidiyordu – söz konusu olan sadece polis baskını değildi, hepsi bu.

– Tüm tarihimiz boyunca, diye devam etti Rachel, hiç hız kesmeden. 17. yüzyılda, yüzümüzün patlaması için ağzımıza barut doldurduktan sonra bizi yakıyorlardı. Daha sonra, bu idari, ekonomik, dini baskılara dönüştü. Dünyevilerin bakış açısına göre, bizler kolay kurbanlarız. Karşılık vermiyoruz, ne yaparlarsa müdahale etmiyoruz...

Ağaçların bitiminde, küçük bir gölden daha büyük çukur bir düzlük onları bekliyordu. Huni biçimindeki bu çökük arazinin dibinde, yamacın aşağısına yerleştirilmiş gibi duran bir çiftlik binası, belki de bir saman ambarı vardı.

Yeni bir yoldan aşağı indiler. Rachel arkadan gelen Ivana'nın elini hâlâ tutuyordu. Kadın polis onun ensesini, dua şapkasını, omzunu görüyordu. Onun bir kuş misali verdiği solukları duyuyor, kesilmiş yonca kokusunu alıyordu.

Yapıya yaklaştılar. Yaşı belli olmayan koyu renk ahşaptan bir yapıydı, ayrıca paslanmış gibi duran bu yanık görünümlü tahtaların kırmızıya çalan farklı tonları vardı.

– İçeride ne var?

– Traktörler, makineler.

Özellikle de kuşlar vardı.

Kirişlerin kesişim yerlerinin altından bir sürü havalandı, Ivana kuşların türlerini bile tanıyamadı. Ahşap lataların arasından sızan mavi gecede her yöne kanat çırpın kuşlar.

– Otur, diye emretti Rachel, açık renkli bir bankı işaret ederek.

Sesinde, en iyi arkadaşına bir sırrı açıklayacak olan bir kızın sabırsızlığı vardı. Ivana emre itaat etti, gitgide kaybolmuştu. Gördüklerine alışmak ve bir köşede duran tarım makinelerini fark etmek için birkaç saniye geçmesi gerekti. Bir armonyum gördüğünü bile düşündü.

Bunların dışında, etraf boştu. Sanki buz gibi havada donup kalmışçasına çevreye bir dışkı kokusu hâkimdi. Zemin katılaşmış külden oluşmuşa benziyordu.

Ivana gözleriyle Rachel'i aradı, bir köşede çinko bir leğeni doldurmak için bir tulumbayı çalıştırıyordu. Yaşı belli olmayan bu saman ambarında, bir inanç ve görev timsaliydi, elmas tüccarlarının dediği gibi "*flawless*"tı.¹⁷ Ivana kostümü içinde komik görünürken, Rachel kıyafetiyle büyük rahatlıkla hareket ediyordu.

- Ayakkabılarını çıkar, dedi, elinde leğenle gelirken.
- Efendim?
- Ayakkabılarını çıkar.

Ivana neler olacağını tahmin etti ve gerildi. Onu rahatsız eden ritüel ya da onun taşıdığı anlam değildi. Aslında basitçe, gün boyunca giydiği pabuçlardan rahatsızlık duymaya başlamıştı. Rachel'e bunu kabul ettirmesi söz konusu değildi.

Ama çoktan onun ayakkabı bağcıklarını çözmeye başlamıştı bile. Banka sımsıkı tutunmuş olan Ivana, çok dik yokuşun üzerindeymiş gibi arkaya doğru kaykılmıştı. Anabaptist kız önce pabuçlarını sonra çoraplarını çıkardı, deri ayakkabıların kötü kokusuna ve nemli yünün ekşi kokusuna karşı duyarsızdı.

Ivana tek bir kelime söylemeye vakit bulamadan Rachel onun sağ ayağını suya sokmuştu. Soğuk suyun ilk etkisi geçtikten sonra Ivana ayak parmaklarına masaj yapan Anabaptist kızın parmaklarını hissetti.

Algısı allak bullak oldu. Saydam ve akışkan hale gelen ayakları sanki oluşan dalga içinde eriyordu. Sonra sıra bacaklarına geldi ve tüm bedeni yerçekimini hissetmeyen sıvı ve hareketli bir dalga, bir akıma, bir mırıltıya dönüştü.

Ivana derin bir iç çekti –istemese de boğazından çıkan cinsel bir şey–, sonra kafasını öne eğdi ve leğenin üzerine eğilmiş Rachel'in soluk ensesini ve kollarını (giysisinin kollarını sıvanmıştı) gördü, sol kolunda tuhaf bir doğum lekesi –bir tür kıvrık halde bir kertenkele– vardı.

Artık nefes almıyordu, apne durumundaydı ve aynı zamanda da, uyuşturucu etkisinde olduğu zamanlardaki gibi kendinden geçmeye devam ediyordu. Bu tür anıları hatırlamaktan utanıyordu, ama durum tam da buydu.

Bugün söylendiği gibi, bu derin sarhoşluğa kendini bırakmıştı. Soylu Eroiin Majesteleri.

Gözlerini kapattı ve bu ritüelin anlamına konsantre olmaya çalıştı. İmkânsız. Belli belirsiz din derslerini ve Son Yemek öncesi havarilerin ayaklarını yıkayan İsa'yı hatırlıyordu, hepsi buydu.

– “Aranızda en üstün olan, ötekilerin hizmetkârı olsun: Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan yüceltilecektir...” diye nırlılandı Rachel. Matta İncili'nden bir ayetti.

– Biliyorum, diye yalan söyledi Ivana. Ama neden benim önümde kendini alçaltıyorsun?

Rachel parmaklarının arasından suyu geçirmeye devam etti, işaretparmağı ile ortaparmağının uçlarını Ivana'nın ayaklarının küçük kemiklerinin üzerinde gezdirerek başparmaklarını onun tendonlarına bastırdı.

– Çünkü sen benim arkadaşımsın. Ve çünkü sendeki huzursuzluğu gidermek, jandarmaların açtığı bu yarayı iyileştirmek zorundayım.

Ivana yeniden gerildi, ikili oyununa yapılmış bir ima olduğunu sandı.

– Bana söyleyecek bir şeyin olmadığına emin misin? diye devam etti Tebliğci kız.

Demek sebep buydu. Ağzından laf almak istiyordu. Tüm sirk gösterisi, onu konuşturmak için kokuşmuş bir yöntemden başka bir şey değildi.

Ivana ağzından tek bir kelime kaçırmamak için altdudağını ısırırdı. Aksi takdirde ağzından çıkacak kelimeler bir sürü küfür olacaktı. Beriki, sanki onun son direncini kırmak için ayaklarına masaj yapmaya devam ediyordu.

Bir an her şeyi, polislik mesleğini, soruşturmasını, yalanını açık edip, mahvedeceğini sandı, gazeteci konusuna bile değinmeden.

– On üç yaşında bir oğlum var, dedi Ivana.

Rachel nazikçe onun sol ayağını leğenden çıkardı. Ayağı önlüğünün etek kısmıyla sardı ve özenle kuruladı.

– Ben ilk çocuğumu on dört yaşında doğurdum, diye karşılık verdi Rachel.

– Onunla hiç ilgilenmedim. Onu terk ettim. Yurtlarda, koruyucu ailelerin yanında büyüdü.

– O dönemde, ona bakabileceğini düşünüyor muydun?

– Hayır.

– O halde pişmanlığa gerek yok.

– Söylemesi kolay. Sen, senin bir topluluğun var. Annen, kız kardeşlerin, kuzinlerin herkes çocuklarıyla ilgilenmede sana yardımcı olabilir.

– Sana söylediğim de bu: Hiçbir şey için pişmanlık duyman gerekmiyor.

Anabaptist kız anlayışlı olduğunu göstermeye çalıştıkça Ivana da sinirleniyordu. Ayağa kalkıp leğenini ve takdire değer şefkati ni kafasına geçirmek istiyordu.

– Yuhanna İncili’nde, diye devam etti Rachel, şöyle der: “Dünyayı sevenin Baba sevgisi yoktur.” Öncelikle sen kendini bütün duygulardan arındırmalı ve Tanrı’yı içinde hissetmelisin. Sonrasında, her şey kolay olacak. Dünyevilerin dünyasında, siz kendinizi çok seviyorsunuz, siz...

Ivana onun elinden çoraplarını çekip aldı ve tek bir harekette onları ayağına geçirmek için iki büküm oldu.

Rachel sabırsızlık göstergesi bu hareketi fark etmemiş gibiydi.

– Yargılamaktan kaçınıyoruz. Kutsal Yazılar...

– Tanrının ve vaazlarıyla canımı sıkmaya başladın! diye patladı Ivana, ayakkabılarının bağlarını bağladıktan sonra.

Bir sıçrayışta ayağa kalktı ve açmakta zorlandığı kapıya doğru yürüdü, kesilen elinin verdiği acıyla bağırmamak için kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Dışarı çıkmayı başardığında, buz gibi rüzgâr onda defibrilatör etkisi yaptı.

Gecenin içinde koşmaya başladı. Altına cep telefonunu gömdüğü meşeyi bulması gerekiyordu. Niémans’ı aramalıydı. Yeniden polisliğe dönmeliydi, kahretsin. Ve ayak parmaklarının okşanmasına izin veren zavallı bir düşkün değildi.

– Bu ne, böyle?

Cam bir kafesin içinde, bir avuç Roman hem kin dolu hem de korkulu gözlerle ona bakıyordu.

– Sabıkası olan mevsimlik işçiler, diye kısaca açıkladı Desnos.

Lanet olsun: Poliste ya da jandarmada kaydı olan kişiler sadece bağbozumu işçileriydi. Bu tür ırkçı ya da ayrımcı tedbirler nedeniyle üzerine geleceklerdi. Buna gerçekten de ihtiyacı yoktu.

Durumdan için için memnuniyet duyan Desnos fısıltı halinde konuştu:

– Ayrıca, savcı sizinle temas kurmak için birkaç kez buraya, karakola telefon etti. Cep telefonunuzu açmadığınızı söylüyor.

Niémons onu duymamış gibi yaptı. Çingenelere bakıyordu. Alacakaranlığın içinde, gözbebekleri eski inançlarından birini hatırlatacak derecede parlıyordu: Romanlar gündüz değil, gece gören canlılardı.

– Onları dinledin mi?

– Bunu sizin yapmak isteyeceğinizi düşündüm.

Artık onu açıkça umursamıyordu.

Bu olay her ne kadar bir kilise soygunu olarak gözüксе de bu adamlar profile uymuyordu. Niémons onların fresk parçasını sökmek için iskeleye tırmandıklarını hayal bile edemiyordu – ve üstelik, hangi parçayı sökeceklerdi? Fresklerin altında neyin gizli olduğunu kim biliyordu?

Desnos ona “şüphelilerin” listesini uzattı. Carlo Urgan, 1993 doğumluydu, pezevenklikten tutuklanmış ve şartlı salıverilmişti. Tony Gharebenec, 1998 doğumluydu, vandallıktan ve taammüden şiddetten tutuklanmış ve 2017 yılında serbest kalmıştı. Christian Teodo-

siu, yankesicilikten ve mağaza hırsızlığından mahkûm olmuş, ama cezası ertelenmişti. Nicolae Langa, gasptan tutuklanmış, iki yıl Ensisheim Merkez Tutukevi'nde cezasını çekmişti. Zouhir Ifrim, sahtecilikten ve sahte mal üretiminden, cebir kullanarak hırsızlık yapmaktan tutuklanmıştı, şu an şartlı salıvermeden yararlanıyordu...

– Adamlarından onların ifadelerini almalarını iste, dedi Niémans, sert bir sesle. Onların zaman çizelgesini çıkarın ve cinayet saatinde onlara tanıklık edecek biri var mı, kontrol edin.

Buna inanmıyordu ama Bluestar'dan elde edilecek floresan izler onun görüş alanını açacaktı. Bu serserilerin parlayan gözbebekleriyle bağlantı kuruyor gibiydiler. Bir kavga vardı. Kötü sonuçlanmış bir olaydı. Bu küçük haydutların işin içinde olduğunu gözardı edemezdi.

– Ağızdaki taş bir Çingene ritüeli olabilir mi, kontrol edin.

– Ne?

Niémans ona yan gözle baktı.

– Neden olmasın?

– Tamam, amirim.

Niémans telefonun titrediğini hissetti: Refleks bir bakışla ekranı kontrol etti. Schnitzler. Bu kez, doğru zamanlamaydı.

– Alo?

Koridora çıkıp jandarma karakolunun bekleme salonunu geçti.

– Pierre? dedi telefondaki ses, karşılık olarak. Bu kepezelik de neyin nesi?

Niémans'ın cevap verecek zamanı olmadı.

– Şikâyet dışında başka bir şey almadım!

– Kimden?

– Bana aptalı oynama. Sana sakın davranmanı söylemiştim.

– Bu bir cinayet Philippe. Kesin. Otopsi raporu değiştirildi.

Bir omuz darbesiyle ana kapıyı itti ve kendini dışarıda buldu. Gece yapışkan bir katran gibi otoparkın üzerine çökmüştü.

– Kanıtın var mı? diye sordu Schnitzler, kısa bir sessizlikten sonra.

– Güçlü karineler.

– Eğer raporunu yazarsan, zaman kazanırız.

– Yardımcım bununla ilgileniyor.

– Hangi yardımcı? Senin yalnız olduğunu sanıyordum.

– Kadın jandarmadan söz ediyorum. Jandarmalar bana bir kadın yüzbaşı yolladılar.

Savcı sesini bir ton alçalttı:

– Doğru, unutmuşum. Sana göre, olay nasıl oldu?

Niémans ona varsayımlarıyla ilgili bir özet geçti. Sanat hırsızlığı. Kavgâ. Kasıtsız bir cinayet. Taş konusunu es geçti. Schnitzler'in somut önermelere ihtiyacı vardı.

– Ya tavan?

– Ya tavan direnç gösteremedi ya da hırsız cinayetini gizlemek için isteyerek çökmesini sağladı.

– Bu gerçekten boktan bir durum.

Schnitzler sıkıntılı gibiydi. Onun ilgilendiği tek şey, sakinlikti.

– Şüphelilerin var mı?

– Kilise hırsızları üzerinde yoğunlaştık. Ayrıca, mevsimlik işçileri yakından inceliyorum. Onlar burada çalışıyor ve...

– Romanlara yapılan şu baskın, diye, Niémans'ın sözünü kesti, bu saçmalık da neyin nesi?

– Yine hemen büyük laflar.

– Onlara karşı elinde bir şey mi var?

– Sabıkaları var.

– Hepsi bu mu?

Akvaryumu andıran cam kafes içindeki hırsızlar yeniden Niémans'ın gözünün önüne geldi. Ciddi bir argüman bulmak için kafasını zorluyordu. Ağzından çıkacak her şey, sadece lambaların etrafındaki halelerin oluşturduğu bir buğuydu.

– Tebliğciler beni aradı, diye devam etti Schnitzler.

– Artık telefon kullanıyorlar mı?

– Sadece içlerinden biri ve bu pek kolay bir şey değil.

– Kim?

– Jakob. Ateşli silahlarla bölgelerine girme utanmazlığı göstermenize çok kırılmış. Bu onlar için ne anlama geliyor, anlayabiliyor musun?

– Bu bir cinayet soruşturması, balık avı partisi değil.

Schnitzler gürültülü bir şekilde nefes verdi.

– Basının bu konuda ne söyleyeceğini hayal edebiliyor musun?

– Şu an için, kimsenin bundan haberi yok.

– Taşra yaşamını unutmuşsun, eski dostum. Senin şüphelilerinin aileleri çoktan kendilerini destekleyen dernekleri aramışlardır, senin jandarmaların hepsinin bu bölgedeki gazetelerde yakınlarının olması da mümkün.

Ayakta duran Niémans üşümeye başlamıştı. Parmaklarını artık hissetmiyordu ve soğuk yüzünü felç etmişti. Bu konuşmanın bir yere varacağı yoktu.

– Başka bir sorun daha var, diye devam etti savcı, sesini alçaltarak.

– Sorunlara hiç bu kadar yakın olmamıştım.

– Bağbozumu.

– Ne, bağbozumu mu?

– Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama hasadın düzenli bir şekilde yapılması gerektiğini biliyorum. Her şeyin sınırlı günler içinde ve belirli iklim koşulları altında yapılması gerekiyor.

– Yani?

– Yanisi, eğer hasat işi senin yüzünden sekteye uğrarsa gelecek on yıl boyunca bu konu konuşulacak.

– Philippe, beni buraya bu pisliği temizlemem için çağırdın. Artık geri adım atmak için çok geç.

– Biliyorum, biliyorum, ama seni de tanıyorum. *Low profile*¹⁸ davran, lanet olsun! Kibar ol! Esnek ol!

Tüm yaşamı kıcı sandalyesine vidalanmış bir şekilde geçmiş bir adam tarafından azarlanmak Niémans'ın canını sıkırmaya başlamıştı. Tam karşılık verecekti ki arkasında bir gürültü duydu.

– Seni haberdar ederim, diyerek telefonu kapattı, arkasına dönmüştü.

Jakob karşısında duruyordu, sanki bir çocuk masalından fırlamış gibiydi, hasır şapkası elindeydi.

Ne zamandan beri arkasında duruyordu?

Niémans Tebliğci'yle birlikte karakolun toplantı salonuna –yaklaşık otuz metrekare, muşamba kaplı zemin, soluk ışıklı tavan lambaları, U biçiminde yerleştirilmiş okul sıraları– yerleşti. Fransız yönetim tarzına uygun, sade bir tarafsızlık.

Sandalyesine ilişmiş, şapkası dizlerinin üstünde duran Jakob oldukça usluymuştu. Polis, usulüne uygun bir yakınma bekliyordu, ama adam çok sakindi.

– Hiç memnun değiliz, dedi, yumuşak bir ses tonuyla.

Niémans duruma razı oldu, sonra onun konuşmasına izin verdi. Şapkanın altında yeni bir şey yoktu: Sadece Roman kökenli adamları gözaltına alma skandalı, Domaine'e ateşli silahlarla girerek yapılan kutsala saygısızlık, bağbozumu geciktirme tehlikesi...

Schnitzler'le aynı söylem, ama o dudaklarının ucuyla fısıldayarak konuşuyordu. Niémans yine de savcının bağırış çağırışlarını tercih ederdi.

– Üzgünüm, dedi Niémans, daha kibar olmalıydık.

Jakob başını sallayarak onayladı, bunu duymak onu memnun etmişti.

Ama Niémans daha bitirmemişti.

– Bununla birlikte, diye devam etti, size hatırlatmak isterim, ülkemizin ceza muhakemelerinin yetkisinden kendinizi soyutlayamazsınız. Domaine, düşünme tarzı ve kurallarıyla farklı olsa bile Fransa topraklarına ait. Böyle bir durumda, ne bir diplomatik dokunulmazlığa ne de buna benzer bir ayrıcalığa sahipsiniz.

Her hecenin üstüne basarak konuşuyor, bilerek Yurttaşlık Yasası'nın jargonunu kullanıyordu.

– Ama sonuç olarak, diye alingan bir ses tonuyla konuştu Ana-

baptist (yanaklarının kızarıklığı birkaç derece artmıştı), bu işçiler neyle suçlanıyor?

Niémans, söyleyeceği şey için üzülüyormuş gibi yaparak kafasını salladı:

– Size bir açıklama yapamam. Ama sizi uyarmam gerekiyor: Samuel öldürülmüş.

– Ne?

Sürpriz gerekli etkiyi yapmıştı. Polis, Jakob'un soruşturmanın ilerleyişini doğrudan takip edeceğini biliyordu. Nedenini tam olarak söyleyemezdi, ama Tebliğcilerin dış dünyayı gözlemleme imkânları vardı.

– Bu sonuca nereden vardınız?

– Bir kez daha, diye yineledi Niémans, soruşturmanın gizliliğine ihanet edemem. Ama beni anlamalısınız, bu koşullar altında tüm olası ipuçlarını değerlendirmemiz gerekiyor.

– O adamlardan biri böyle bir eylemi gerçekleştirmiş olabilir mi?

Niémans'ın Tebliğci'ye hayatını anlatmaya niyeti yoktu, ama onu tavlama için birkaç bilgi verebilirdi.

– Bir hırsızlık olduğunu düşünüyoruz, diye özetledi. Kötü sonuçlanmış bir soygun.

– Hırsızlık? diye yineledi, şaşkın bir ses tonuyla. Ama ne hırsızlığı?

– Tavandaki fresk kalıntıları.

– Ama onların kesinlikle hiçbir değeri yok!

– Ben bundan pek emin değilim. Görünen fresklerin altında başka resimler olduğunu biliyor muydunuz?

Niémans için tam bir blöftü, ama Jakob'un ruh halinin ikiyüzlülüğü karşısında oyunun kurallarına uygundu.

– Bunu size kim söyledi? Her zaman söylentiler vardı, ama hiçbir zaman kanıtlanamadı.

– Neden Max Lehmann'ın tavanın radyografisini çekmesine izin vermediniz?

– Ama biz ona hiçbir şeyi asla yasaklamadık. Sadece bu şartname yoktu, hepsi bu.

– Altında ne olduğunu öğrenmek istemez miydiniz?

– Altında hiçbir şey yok. Bu çok saçma.

Niémans masanın üstüne eğildi, dirseklerini dayayarak ileri doğru uzandı.

– Öyleyse, çöken tavanın molozlarını neden sakladınız?

- Asla, hiçbir şey saklamadık!
- Neredeler?
- Piskoposluk'ta. Sağlamlaştırma çalışmalarının sonuçlanmasını beklerken onları korumaya aldık.
- Onları görebilir miyim?
- Elbette. Sorun değil.
- Bütün parçaları buldunuz mu?
- Şey... Evet.
- Eksik parça var mı? Çalınan bir şey?
- Komiser...
- Amir...
- Amirim, siz neden bahsediyorsunuz, hiçbir şey anlamıyorum ve müsaadenizle, sizin bu soruşturmanız benim gerçekten aklımı karıştırdı. Çıkış noktanız mantığa aykırı: Domaine'de bu tür şiddet olayları olamaz.
- Saint-Ambroise sizin topraklarınızda değil.
- Ama şapel bizim mülkümüz. Yine de, size bundan bahsetmedim. Topluluğumuzun hiçbir üyesi bir saldırının kurbanı olamaz.
- Neden?
- Dış dünyayla hiçbir temasımız yok. Ne paramız var ne de başkalarının... sizin gözünüzde en ufak bir önemimiz. Ayrıca, Samuel'in çöküntü sebebiyle öldüğüne neden inanmıyorsunuz?
- Polis iskemlesinin üzerinde kıpırdanıp duran ufak tefek adama bakıyordu. Siyah giysisi, brötelleri ve dizlerinin üzerindeki şapkasıyla bir dervişe benziyordu. Tepesindeki kellele, abayı andıran giysisiyle, boynundaki muskasıyla bir tekno kulüpteki keşiş gibiydi.
- Küçük bir elektroşok ona zarar vermezdi. Birkaç kelimeyle, ağzın içindeki taştan bahsetti. Berikinin gözleri fal taşı gibi açıldı. Hiç kuşku yok ki, bundan habersizdi.
- Bu size bir şey anımsatmıyor mu? diye ısrarla sordu Niémans.
- Şey... Hayır.
- İncanızla alakalı bir ritüel?
- Kesinlikle hayır. Din ile batıl itikadı karıştırıyorsunuz.
- Batıl itikat sözünü bıkkın bir tavırla söylemişti. Ve aynı zamanda sesinde kızgınlık da vardı. Ama Niémans, komünyon sırasında dağıtmadan önce kutsal ekmeği kırmanın ya da bir inananın alnını meshetmenin bir cesedin diline çakıl taşı koymaktan neden daha meşru olduğunu anlamıyordu. Biri söylemişti, ama kim

olduğunu hatırlamıyordu: “Eğer tiyatrodaysanız ve herkes buna inanıyorsa, kilisedesiniz demektir.”

Öte yandan, Jakob Tebliğcilerin Kutsal Kitap’a ve ilk Anabaptistler tarafından oluşturulmuş kurallara dayalı yaşam çizgileri hakkında yeni bir nutka başlamıştı. Yine anlaşılmaz, zırva ve saçma bir dil.

Polis epey deneyim sahibiydi. Yalancılar, yüksek perdeden atanlar, yutturmacaların yüzlercesiyle karşılaşmıştı. Biliyordu, Jakob’un yalan söylediğini hissediyordu, ama sebebini tahmin etmek mümkün değildi.

– Mevsimlik işçileri ne zaman bırakmayı düşünüyorsunuz? diye sordu din adamı, konuşmayı bitirmek için.

– Soruşturma neticesinde belli olacak.

– Sayın savcıya iyice belirttim ki...

– Bağbozumu zarar görmemeli. Mesajı aldım.

Jakob ayağa kalktı ve yeniden gülümsemeye başladı. Sanki bir Noel vitrinindeki yerini yeniden almaya hazırdı.

– Acele etsek, dedi, özür dileyen bir ses tonuyla.

Niémans jandarma karakolunun kapısına kadar ona eşlik etti ve komik bir şaka gibi onun gidişini izledi. Belki Saint-Ambroise’da bir soygun olmuştu. Belki bu olayın merkezinde fresklerin altına gizlenmiş resimler vardı... Ama Jakob’un bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Buna karşılık, ritüelin sahnelenmesi kendilerine, Jakob’a ve diğer Tebliğcilere hitap ediyordu.

Cebindeki telefon. Carl Gustav Jung’un hoşuna gidecek bir senkronisiteyle titreşti.

Polis ekrana baktı: İsim yoktu.

Ama numarayı hemen tanıdı.

– Domaine'e yapılan baskın saçmalığı da neyin nesi?

– Başka çarem yoktu.

– Bunun anlamı ne? Neler oluyor?

Ivana gerçekten çok öfkeli gibiydi, ama Niémans onun ağzının payını vermek yerine sesini duymaktan memnun oldu. Onu korulukta bir yerlere gizlenmiş, kontrollü telefonuna sımsıkı sarılmış bir şekilde hayal ediyordu. Bu görüntü onu rahatsız etti.

Kendini toparladı, soruşturmanın ilerleyişini özetledi.

– Ve siz de kötü üne sahip herifleri gözaltına aldınız, öyle mi? Aklınıza gelen tek fikir bu mu?

– Şu an için, bölgedeki hırsız ve soyguncular üzerinde yoğunlaşıyorum. Mantıklı değil mi?

– Günlerim mevsimlik işçilerle birlikte geçiyor. Aralarında ne sanat tutkunu ne de din kültürü hakkında en ufak bir bilgisi olan var. Eğer bir cinayet söz konusuysa, bu Tebliğcilerin ritüelleri ve inançlarıyla ilgilidir.

Polis gülümsedi: Öncelikle Ivana'yla aynı fikirdeydi. Ama tüm bunlarda freskin önemli bir rolü olduğunu düşünüyordu –ve bunu iliklerine kadar hissediyordu.

– Bu öğleden sonra sizin yardımcınızı gördüm, diye devam etti Ivana.

– Kim?

– Şu iri memeli jandarma kadın.

Bu saptama Niémans'ı yaraladı ama neden böyle hissettiğini çözemedi.

– Bana neler bulduğundan bahset biraz.

Ivana, kısa ve yavan cümlelerle Tarikat hakkındaki izlenimle-

rini anlattı. Daha ziyade hayal kırıklığıydı: Ivana hiçbir şey bulamamıştı.

– Hepsi bu kadar mı? diye homurdandı Niémans.

– Bir kızla arkadaş oldum. Ama zaman gerekiyor.

– Zaman, kesinlikle zamanın yok.

– Burası bir gizli topluluk. Zorla girmek hesapta yoktu. Baskın tam bir düşüncesizlikti. Ama başka bir şey var...

Ivana ona gece karanlığında alçak sesle yapılan ayinlerle ilgili imkânsız bir hikâye anlatmaya başladı:

– Bir hayvan söz konusu. Das Biest.

– Yani?

– Hiçbir fikrim yok ama... Ama onun varlığını hissettim. Hayvanın varlığını...

Niémans Ivana'yı çok geç olmadan oradan çekip alması gerektiğini düşündü – saçmalığın karanlık tarafına geçiyordu.

– Sana vereceğim bir görev var, diye yeniden söze girdi Niémans, daha ciddi konulara dönmek gerekiyordu. Tebliğciler kubbe tonozun molozlarını bir yere kaldırmış. Jakob adında biri bana onları görebileceğimizi söyledi ama bizi oyalayacağından neredeyse eminini.

– Ne olmuş yani?

– Onları bul. Domaine'de bir yerdeler. O molozların bu olayın anahtarlarından biri olduğuna dair güçlü önsezilerim var.

– Onları bulursam ne yapacağım?

Provokasyonun sınırlarında, her zamanki alaycı ses tonu. Onunla konuşmak hem Niémans'ın yüreğini ısıtıyor hem de midesinde bir boşluk oluştuyordu.

– En azından, onların nerede olduğunu bilir ve arama yapabiliriz.

– Bu bir alışkanlık haline gelecek.

– Freski bul, Ivana. Olabildiğince çabuk. Bize önemli bir zaman kazandırır bu.

Ivana tam telefonu kapatacağı sırada, Niémans atıldı:

– Ivana?

– Ne?

– Kendine dikkat et. Gerçekten neye bulaştığınızı bilmiyoruz.

Ivana güldü ama gülüşü boğazında düğümlendi.

– Bunu kime söylüyorsunuz!

– Hey, uyan!

Marcel yemek masalarının birinin yakınındaki bir sıraya uzanmış her zamanki gibi ot tütürüyordu. Cigaralığı ağzında uyuyakalmıştı. Bununla birlikte, flamenko her zaman olduğu gibi geceyi rendeliyordu. Belki de kodesteki kardeşleri için fazladan trajik bir dokunuştı.

Ivana onu omuzlarından tutarak sarstı. Tepki yoktu. Joint, bir idare lambası gibi dişlerinin arasında tükenmeye devam ediyordu.

– Uyan!

Ivana alçak sesle konuşuyor, bir yandan da Marcel'in giysisinin kolundan var gücüyle çekiyordu. Marcel leş gibi alkol kokuyordu. Ivana onun içkiyi nereden araklamış olabileceğini düşünüyordu; tuhaf bir şekilde, şarap ve her türlü alkol mevsimlik işçilere yasaktı.

– Marcel, lanet olsun!

Nihayet, serkeş herif tek gözünü açtı.

– Bir fırt ister misin? dedi jointini uzatırken.

– Yardımına ihtiyacım var.

– Siktir git.

Ivana cebini karıştırdı ve çıkardığı 100 avroyu Marcel'in eline sıkıştırdı; yanında biraz nakit para bulundurmaya düşünmüş ve parayı ayakkabısına gizlemişti.

Banknotun avucuna teması mevsimlik işçinin dikkatini toplamasını sağlamıştı.

– Planın ne?

Ivana onun yanına oturdu ve kısaca anlattı: Bu gece Saint-Ambroise'a ait molozları bulacaklar ve fotoğraflarını çekeceklerdi.

Marcel jointinden yeni bir fırt çekti, başı öndeydi, cevap vermiyordu, belki dinlememişti bile. Ama sonunda konuştu.

– O zımbırtılarla ne halt edeceksin?

– Bu da benim meselem.

– Gazeteci olduğuna emin misin?

– Bana yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?

Parayı çoktan cebe indirmişti ama kafası göğsüne düşüyordu.

– Senin sorununun tek bir çözümü var, diye homurdandı keş.

– Konuşurken sessiz harfleri telaffuz etmeye çalış.

– Demek istediğim şu: Molozları koydukları bir yer olabilir.

– Nerede?

– Buraya “Rezerv” diyorlar. Bu tarz şeylerin bulunduğu, ahşap binalardan oluşan bir yer.

– Tam olarak nerede?

– Yaklaşık bir kilometre uzakta, ama Domaine arazisinden yürümemiz gerekiyor. Piskoposluk’un içinde.

– Eee yani?

– Yanisi, yakalanmamız pek iyi olmaz.

– Oraya gidiyoruz.

Marcel çoktan olduğu yere çökmeye meyletmeye başlamıştı bile. Ivana onu yakasından tuttu ve zorla doğrulttu.

– Taşları bulduktan sonra yüz avro daha.

Sarhoş şapkasının siperliğini yüzüne doğru indirdi; kel olmalıydı çünkü gece olunca hasır şapkasını çıkarıyor hemen beyzbol kasketi takıyordu.

İnce uzun, çöp gibi bacakları üzerinde sallanarak yürümeye başladı. Böyle bir serseri mayınla Piskoposluk’a girecek olma düşüncesi Ivana’yı ürpertti.

Tebliğcilerin gözcülerini aldatmak için koruluk içinde gizlenerek ilerlediler, ana patikada yeniden ortaya çıkmadan önce çevre duvarlarının içinde kalan ağaçsız alana dek yürüdüler.

– Burada yürüyebilir miyiz?

– Toplama kampında değiliz. Başımıza gelebilecek en kötü şey, buradan kovulmak olur. Hayatta kalırız. Bağbozumu neredeyse sona erdi.

Ivana cevap vermedi. Zaten çok yorulmuştu. Kontrollü telefonunu gizlediği koruluk yaklaşık bir kilometre uzaktaydı ve rüzgârın ve kargaların merhametine sığınmış bir tür otlağın ortasından geçerek hiç oyalanmadan çabucak gidip gelmişti. Gece gezisinin ardından Niémans’ı yeniden arayabilmek için cep tele-

fonunu yanına almıştı. Güneş doğmadan önce aynı yolu yeniden kat etmesi gerekecekti. Çalışma saatleri boyunca cebinde telefon taşıması söz konusu olamazdı.

Gece aydınlıktı, buzul rengiydi ve yıldızlar otomatik bir silahtan çıkmış mermüler gibi gökyüzünü deliyordu. Bu da ona, küçük bir kızken son derece etkilendiği Grand Rex'in¹⁹ dekorasyonunu ya da süt rengi teniyle hiç sektirmeden Bakire Meryem rolünü üstlendiği, İsa'nın doğumunun temsilini hatırlatıyordu.

Marcel sallanarak yürümeye devam ediyordu ve Ivana onun yeniden uyuyakalıp kalmadığını düşündü. Partner olarak bir uyurgezer, mükemmel. Ivana'nın öfkesi burnundaydı. Yorgunluğu onu gevşetebilirdi ama tam tersine bir tüfeğin sürgü kolu gibi gergindi. En ufak bir tehlike anında patlamaya hazırды.

Bir far ışığı görmekten ya da ayak sesleri duymaktan korkarak sürekli arkasına dönüp bakıyordu. Tek avuntusu, bir tehlike anında çalılıkların içine atlayabilecek olmalarıydı. Böğürtlenler ile ısırganlara kaçtığı iyice alışmaya başlıyordu.

– Daha yolumuz var mı?

– Hayır, şu anda Piskoposluk'tayız.

Ivana manzarada hiçbir değişiklik fark etmemişti, herhangi bir çit ya da duvar yoktu. Bölge içindeki bu kısmın özellikle sembolik bir değeri vardı. Ivana biliyordu, Tebliğcilerin çiftlikleri soğuk içinde bir yerlerde birbirlerine sokuluyordu. Öte yandan, yol hâlâ ıssızdı.

Yavaş yavaş yürüyüş kolaylaştı, Ivana'nın gerginliği azaldı ve düşünceleri netliğe kavuştu. Bu düşünceler ne Niémans'ın açıklamalarıyla –önemsiz– ne de kendi muğlak hipotezleriyle ilgiliydi.

Hayır. Rachel'in mucize terapisini düşünüyordu. Ayaklara uygulanan küçük bir banyo ve işte, neredeyse meleklerle bağlantılı bir lütuf olarak kendini göstermişti.

– Vardık mı? diye sordu Ivana, gezintilerinin huzurlu geçiyor olmasının şaşkınlığı içindeydi.

– Evet, karşıda, diye fısıldadı uyanan uykucu.

Rezerv, Tebliğci tarzı saman ambarlarından oluşan küçük bir köy gibiydi. Efsaneye göre her biri tek günde inşa edilmiş gibi duran çirkin görünümlü ahşap yapılar. Davetsiz misafirler herhangi bir nöbetçiyle karşılaşmadan en büyük kapı sundurmasına doğru ilerlediler.

Marcel omzunun üzerinden arkasına sakınlı bakışlar atarak çift kanatlı kapıyı açtı. Piskoposluk'a girmek onu iyice uyandırmıştı. İçeri girdiler, mekân Rachel'in önceki akşam Ivana'yı götürdüğü ahıra benziyordu. Birkaç tavan penceresinden içeri süzülen ay ışığı kendine yol açıyor ve zemini pudraşekeri gibi örtüyordu. Etrafa dağılmış kuru otlar içeride mika gibi parlıyordu. Tepelerinde, tavanı destekleyen, karanlığın içinde kaybolmuş kirişler iç içe geçmişti. Duvarlar boyunca sıralanmış bölmeler vardı, ama görünürde atlardan herhangi bir iz yoktu. Sadece yoğun bir dışkı kokusu hâkimdi.

– Orada.

Marcel işaretparmağıyla sol tarafı gösteriyordu: Biçilmiş otlardan oluşan bir halı üstüne taşlar bir puzzle gibi yerleştirilmişti. Karadağlı doğru görmüştü: Tavan parçaları burada özenle birleştirilmişti. Yerlerine kolaylıkla yerleştirilebilmeleri için her biri numaralandırılmıştı.

Ivana gözleriyle mekânı taradı –görünürde kimse yoktu– ve yanında getirdiği feneri çıkardı. Işın huzmesini freskin üzerine doğrulttu.

– Aklını mı kaçırdın? Söndür şunu.

– Aydınlat, dedi, feneri Marcel'in eline tutuştururken.

Ivana cep telefonunu çıkardı ve yeniden oluşturulmuş freski kadrāja aldı.

– Üstelik bir de cep telefonun mu var?

– Kapa çeneni.

Sebebini çok fazla bilmesede birçok fotoğraf çekti, çökmeden önce çekilmiş ve dosyada yer alan klişelerin üzerindeki motifler hemen hemen yeniden oluşturulmuştu. Naif ve beceriksizce çizilmiş hatlara sahip bir Bakire Meryem. Onun sol tarafında, bir panayır herkülünü andıran iriyarı bir bebeğe banyo yaptıran iki sakallı adam – kuşkusuz Kutsal Kitap kişiliklerinden iki adamdı, ancak Ivana onların kim olduklarını anlayacak kadar bilgi sahibi değildi. Sağ ve sol köşede ise uçan azizler ya da melekler vardı, Ivana onları da tanımıyordu.

– Buradan gitmemiz gerekiyor, diye sabırsızlandı Marcel.

– İşim neredeyse bitti.

Doğruyu görmüş olan Niémans'ı düşünerek peş peşe fotoğraf çekiyordu. Tebliğciler sadece molozları saklamakla yetinmemiş, kötü yapılmış bu resim gizli bir gücü ya da kutsallıkla ilgili bir düşünceyi barındırıyormuşçasına freski hemen yeniden oluşturmuşlardı...

Buna karşılık, hırsızlık senaryosu fos çıkmıştı zira freskte herhangi bir eksiklik yoktu. Sadece şapelin tavanı çökmüştü ve Tebliğciler bütün parçaları toplanmışlardı.

– Elini çabuk tut, kahretsin!

Gözler kapıya çevrildi, sanki Marcel tırmıklarla ve kazmalarla silahlanmış bir sürü Anabaptist'in içeri dalmasını bekliyordu.

Ivana cep telefonunu ve feneri cebine attı, ambar yeniden karanlığına büründü. İki davetsiz misafir kapıya doğru ilerlerken kapının kanatlarından biri açıldı. Marcel Ivana'yı omzundan yakalayıp onu at bölmelerinden birinin dip tarafına doğru çekti.

Ayak sesleri, konuşmalar, karanlık yansımalar. Ivana refleks olarak elini kemerine götürdü. Parmakları boşluğu yakaladı. Köstebek rolünü üstlenmenin zamanı gelmişti. Düşman karşısında çıplak ve silahsızdı.

Bölmenin duvarına doğru çömelmiş bir halde bir şeyler görebilmek için ilerledi. Marcel iyice yere kapanmıştı ve samanların altına saklanmaya hazırды.

Gördükleri onun derinden inandığı şeyi doğruluyordu: Bulundukları dünya üzerinde şiddet her yerdeydi ve bir anda ortaya çıkmak için pusuda bekliyordu.

Üç Tebliğci ambarın içinde ilerliyordu, ellerinde barışçıl dünyalarıyla ilgisi olmayan otomatik tüfekler ve tabancalar var-

di. Ivana balistik konusunda uzman değildi ama hiç zorluk çekmeden 9 mm'lik UMP otomatik tüfekleri ve lazer nişangâhı olan Glock 17'yi tanıdı.

Ordnung ile *Gelassenheit*'ten uzaktaydılar. Tam tersine düzen ve itaat bu askerleri kapsamıyordu. Üç adam duvar boyunca sessizce ilerliyordu. Bir şey mi duymuşlardı? Ivana bunun daha ziyade rutin bir kontrol olduğunu düşünmek istiyordu.

Sakalları, hasır şapkaları ve siyah giysileriyle ona İsraili yerleşimcileri, çölde hiç çekinmeden Uzi otomatik silahlarını ve AK 47 saldırı tüfeklerini kullanan hasır şapkalı dindarları hatırlatıyordu.

– Ivana! diye fısıldadı Marcel. Buradan!

Kadın polis arkasına döndü. Bölmenin dip tarafında, mevsimlik işçi ona bir tür kocaman kedi kapısını andıran bir kapağı işaret ediyordu, kendi türlerinde istenmeyen iki kişinin geçebilmesi için son derece uygundu.

Ivana en yakındaki nöbetçiye son bir bakış attı; Glock'unun kırmızı ışını, kara bir elması yontan lazer demeti gibi karanlığı yarıyordu. Bu hem şaşırtıcı hem de tuhaf bir şekilde güven vericiydi: Bir anda kendini çok iyi bildiği bir sahada hissetti. Hayran bırakacak derecede barışçıl insanlara veda et. Teksas Waco'daki Davidian Tarikatı'nın müritleri gibi silahlanmış suçlu yobazların arasına hoş geldin.

– Gel, hey sana söylüyorum!

Marcel kapağın kanadını açık tutuyordu. Ivana kararını verdi: Dizlerinin üstünde ilerledi, eşofmanının pantolonunda samanın ya da daha kötüsü, dışkının nemini hissederek deliğin içine süzüldü. Bir düşes gibi davranmanın sırası değildi.

Ivana peşinden gelen Marcel'in nefesini duyarak dışarı yuvarlandı. Kapağın kanadı şiddetle çarptığında o ayağa kalkıyordu.

Tebliğcilerin böyle bir gürültüyü duymamış olması inkânsızdı.

Hiç düşünmeden, Ivana ile Marcel dosdoğru ileri doğru koşmaya başladılar. Karanlığın içinde nereye gittiklerini bilmiyorlardı, ama hiçbir şey kaçtıkları şeyden daha kötü olamazdı.

Ayrılmaya karar verdiler. Ekibi bölmek hayatta kalma şanslarını artırabilirdi. Marcel Ivana'ya yön seçme şansı vermedi: Sol tarafta, karanlığın içinde kayboldu. Ivana tam ters yöne gitti, tarlaların arasından geçti, ardından pek de sevimli olmayan çalılıkların içine girdi. Sık bitkilerden oluşan bir duvarın içine daldı, aşmak isterken giysileri yırtıldı, sonra tanıdığı bir yer bulana kadar koştu: bağlara.

Soluklanmak için birkaç saniye durdu. Koştuğu için içinin yandığını düşünüyordu ama bu tamamen bedeninin dışıyla alakalıydı. Derisinin altında kemikleri o kadar soğuktu ki kırağı yemiş gibi kırılabilirdi. Çevresinde, kil demir rengiydi ve bağ çubukları sarmal dikenli teller gibi kendi üzerlerine dolanıyordu.

Ivana'nın nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ve yön duygusu et konusundaki zevkiyle neredeyse aynıydı. Birden, bir ayrıntı onu düşüncelerinden uzaklaştırdı: Yol üstünde ışıklar vardı. Tebliğciler ksenon el fenerleriyle ağaçları ve bitkileri tanıyordu; bu nöbetçilerin kesinlikle modern teknolojiyle en ufak bir sorunu yoktu.

Ivana geri döndü ve asma kütüklerinin arasında eğilerek koşmaya başladı. İki soluklanma arasında, sadece biraz mantık çerçevesi içinde durumu kavramak için üstünkörü düşünmeye çalışıyordu. Böyle bir karmaşanın içine nasıl düşmüştü? Kendi halinde bir topluluk, ambarlarından birine girdiği için ateş etmeye hazır bir komando birliğine nasıl dönüşmüştü?

İki bağ arasındaki açıklığa ulaştı. Çalılar, birkaç ağaç, sonra biraz ötede, yeni bağlar. Hiçbir yeri tanııyordu, hiçbir işaret görmüyordu, yönünü belirlemesini sağlayacak herhangi bir kerteriz

yoktu. Yeniden arkasına dönüp baktı ve billur gibi havada gezen mavi ışık huzmelerini gördü. Takipçileriyle arasında mesafe vardı ama onun olduğu yere doğru yaklaşıyorlardı.

Koruluğu geçip daha hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Ayaklarının altındaki toprak buz kadar sertti. En azından en ufak bir iz bırakmamış olacaktı... *Haydi kızım, bir şansın var...* Yeniden son hızla ve var gücüyle koşmaya başladı. Ciğerlerinde, diğer organlarına saldıran sadece bir köz ocağı vardı; göğsünün içinde, dokularının ince günlük yaprakları gibi cızırdadığını işitiyordu.

Dizlerinin üstüne düştü. Tanrım. Bu sahne ona gençlik yıllarında, bir lavaboya boşalan kan gibi uyuşturucuyla yavaş yavaş öldüğü mahalle aralarındaki kovalamacaları hatırlattı. Organize suçla mücadele ekipleri baskın yaptığında kaçmak, torbacısının parasını ödeyemediğinde bodrumlara gizlenmek, kapüşonlu bir çete sizin kışınızla eğlenmek istediğinde otoparklarda nefesini tutmak zorunda kaldığı zamanları...

Birden bir ışık huzmesi sağ tarafından, beş yüz metre uzaktan geçti. İyi haber: Hiçbir şey görmeden açıklık alanları tarıyorlardı, onu görmemişlerdi. Kötü haber: Yaklaşıyorlardı.

O sırada, aklına muhteşem bir fikir geldi ya da ona öyle geldi. Kimsenin onu aramadığı yere gitmesi gerekiyordu: Az önce ayrıldığı yola. Tebliğciler onun geri döneceğini düşünemezdi.

Yavaşça, çok yavaşça ayağa kalktı, en ufak bir çıtırtı çıkarmaya çalışıyordu, sonra yine iki büküm olarak ters yöne doğru kedi adımlarıyla ilerledi, kulaklarına soğuktan sertleşmiş asma yaprakları çarpıyordu. Ne zaman kaybetme ne de arkasına bakma riskini göze alıyordu, ama peşindekilerin ters yönde kendisinden uzaklaştıklarına ikna olmuştu.

Yola atladı ve koşmaya başladı. Saman ambarına doğru değil –her ihtimale karşı–, ters yönde, mevsimlik işçilerin kampına doğru koşuyordu. Aklına Marcel geldi. Nereye gitmişti? Hangi yöne kaçmıştı?

Az sonra ritmini bulmuş, soluk alışları düzelmişti. Bir polis olarak fazla sportif değildi, hatta doğruyu söylemek gerekirse hiç değildi. Ama Rezerv'den uzaklaştıkça, kendi korkularından da uzaklaşıyordu ve bedeni yeniden istikrarına kavuşuyordu.

Asfaltın üzerine, Nike'ları *pat-pat-pat* diye vuruyordu, bu bir gece kuşunun gagasından çıkan hem kuru hem de boğuk bir gürültüydü. Bu şekilde koşmaya devam ederse paçasını kurtarmak için bir şansı vardı. Bu çivit mavisini gecenin içinde kesinlikle yal-

nuz olduğunu hissediyordu –hava soğuktu, hava çok sertti–, ama artık ölüme yakın değildi, ondan uzaktaydı.

Muzaffer düşünceler içindeyken arkasında büyük beyaz bir ışık belirdi. Kürekkemikleri arasına isabet etmiş bir mermi kadar şiddetliydi. Şaşkınlığa, korkuya kapılmış, cesareti kırılmış halde sendelemeye başladı, hâlâ hareket halindeydi. Arkasından gelen arabayı ekmek için en ufak bir şansı varmış gibi yeniden koştu.

Gırtlığı yangın yeri gibiydi. Suyun dışına çıkmış, çırpınan solungaçları, havayla dolmuş karnı, gümüş pullarıyla can çekişen bir balık gibi soluk alıyordu...

Sonunda durdu ve elleriyle dizlerinden destek alarak eğildi, yenilmişti. Bağırsaklarını yoldaki çakılların üzerine kusacaktı; daha şimdiden, farların halesi içinde, bir gemi güvertesindeki yumuşakçalar gibi kayan ve parlayan bağırsaklarını görüyordu.

– Burada ne yapıyorsun?

Ivana kafasını kaldırdı ve yolcu tarafındaki siyah bir karoser çerçevesiyle çevrili açık camu gördü. Bu cam çerçevesinin dip tarafında, direksiyon başında Rachel vardı; küçük ellerinin arasında direksiyon simidi bir araba tekerleği gibi duruyordu.

Ivana cevap veremedi. Gücünü toplamak için hâlâ havaya, oksijene, soğuğa ihtiyacı vardı. Rachel'in kullandığı kocaman 4x4'e dikkatle baktı: Arazi aracı ile biçerdöver arasında bir tarım makinesi.

– Binmiyor musun?

Ivana cevap vermeden kapıyı açtı ve içeri atladı.

– Sür.

Ne kendisi ne de o olmaları gereken yerdeydi. Gecenin bir yarısı, bağların ortasında o canavarın direksiyonunda Rachel ne halt ediyordu? Ya kendisi, ıssız toprak bir yolda neden koşuyordu?

Rachel'in açıklaması çok kısa oldu. Bağbozumu asla dur durak bilmeyen bir işti. Gün içinde üzümleri toplamak gerekiyordu. Akşam onları sıkamak lazımdı. Gece ise fiçılara konuluyordu. Tebliğciler sekizer saatlik üç vardiya halinde çalışıyordu.

Anabaptist kız çok nazik bir şekilde kendini temize çıkarıyordu: Kendi evindeydi ve kimseye hesap vermek zorunda değildi.

Ivana'ya gelince, o başka bir hikâyeydi.

– Ya sen, diye sordu Tebliğci, bu saatte burada ne yapıyorsun?

Ivana gözleri yolda, çaresizce ellerini sıkıyordu. Titremesini durduramıyordu; anlaşılan bu araçta ısıtma sistemi kullanılmıyordu. Islanmış giysilerinin tenine yapıştığını hissediyordu. Aynı zamanda, içi hâlâ kaynıyordu –harcanan güç, korku, adrenalin.

– Sana yalan söyledim, diye itiraf etti. Ben gazeteciyim.

Rachel şoke olmuşa benzemiyordu. Özel bir sürüş yöntemi vardı: Elleri direksiyonu sımsıkı kavranuş, sanki yol ona bir şeyler fısıldıyormuşçasına, ön cama doğru eğilerek sürüyordu aracı...

– Üzgünüm, diye ekledi Ivana.

Rachel susuyordu. Dayanılmaz bir suskunluk. Ivana, kerpetenle kesilen piyano telleri gibi sinirlerinin birbiri ardına attığını sandı.

Birden beriki ona muzip bir bakış attı.

– Peki, ne aradığını öğrenebilir miyim?

– Özel bir şey değil. Gazetem böyle bir haber için bana ödeme yaptı ve ben de, nasıl diyeyim, aranızda sızmayı düşündü.

Rachel konunun ne olduğunu bile sormadı. Dünyevileri küçümsemeyi sürdürüyordu.

– Yazacak ilginç bir şeyler buldun mu?

Muziplik sarakaya dönüşüyordu. Aslında, hem çocuksu hem de çok eski yüzyıllara aitmiş gibi yumuşak bu seste ölçsüz bir kendini beğenmişlik vardı. Tıpkı evrensel bir bağışlamada olduğu gibi. Kötü'nün karşısında İyi'nin, yolunu şaşırmışların karşısında Tanrı katında makbul insanların alçakgönüllülüğü... Ivana kateşizmi, bazı koruyucu aileler nedeniyle iyi biliyordu. Bu da onu delirtiyordu.

Ivana ona fresk olayından ve silahlı nöbetçilerden bahsetmek için büyük bir istek duyuyordu. Ama Ivana, aynı doğrultuda devam etmesi gerektiğini hissetti: Fazla kurnaz olmayan bir gazeteci.

– Bu bir araştırma değil. Sadece sizin kültürünüzü, ruhani yaşamınızı sindirmeye çalışıyorum.

– Diyorsun. Bizim sırrımızı mı keşfetmek istiyorsun?

– Bir sırrınız mı var?

Rachel, tıpkı çok güçlü parmaklar arasında patlayan bir cam bardak gibi bir kahkaha patlattı.

– Sana küçük bir tuzak kurdum. Benim açımdan iyi bir şey değil, elbette. Hayır bir sırrımız yok. Hiçbir zaman da olmadı. Ama beş yüzyıldan beri bizim bir şeyler sakladığımıza inanıyorsunuz. Bizim sadeliğimizi kabullenmekte güçlük çekmeniz çok tuhaf.

Her cümlelerin sonunda, “Ama bunun bir önemi yok” diye fısıldayabilirdi. Ve daha alçak sesle de “Asla hiçbir şey anlamayacaksınız, ama bu yüzden size kızmıyoruz” diyebilirdi.

– Peki, bu gece, diye devam etti Tebliğci, nereye gittin?

Ivana cevap vermedi. Önünde, maviye çalan yol geçmişin olumsuzluklarını anımsatıyordu. Beyaz ağaç gövdeleri de aynı dönüşümü sergiliyordu, beyazın siyaha, siyahın beyaza evrilmesi...

Polis içgüdüğü ona, şu anda gerçeği söylemesi gerektiğini ikaz ediyordu. Yalan kotasını fazlasıyla doldurmuştu.

– Freski arıyordum.

– Hangi fresk?

– Çöken ve Samuel'i öldüren fresk.

Bu kez şaşıran Rachel'di.

– Eee... Onu buldun mu?

Gerçeği söylemek, artık başka seçimi yoktu.

– Rezerv'de.

– Rezerv'i nereden biliyorsun?

– Bana bahsettiler. Mevsimlik işçiler.

– Kim?

– Bilmiyorum. Adlarını sormadım.
 – Neden bu molozlarla ilgileniyorsun?
 – Çünkü onları gizlemek için şapelden çıkarmanızı tuhaf buluyorum.

– Onları koruma altına aldık, hepsi bu.

Onun ağzında bu açıklama kulağa mantıklı geliyordu. Ama silahlı nöbetçilerin görüntüsü ister istemez yeniden gözünün önüne geldi. Değersiz kalıntılar HK UMP ile korunmazdı.

Birden cep telefonunun hâlâ yanında olduğunu hatırladı. Üstelik uçak modunda da değildi. Bir anda telefonun çalabileceği düşüncesiyle korkuya kapıldı.

Rachel yavaşladı. Ivana uzun çadırları, masaları, bölmeleri gördü... Ona sarılabilirdi. Yuvaya dönmüştü.

Ona doğru döndü ve gecenin bu saatinde bile sabah çiyi gibi taze duran o parlak yüzü inceledi. Bir iki soru daha sorabilirdi, ama onun iyi niyetini kötüye kullanmamalıydı. İş boş ver.

Ivana kapıyı açtı, kararsızdı.

– Beni ele verecek misin?

– Bu bizim değerlerimize aykırı. Dinlenmeye çalış. Yarın sabah iş için buluşacağız.

Ivana kampa doğru yürüdü. Tebliğciler onu gözlüyordu, ama ne silahları vardı ne de saldırgan tavırları. Hiçbir şey sormadılar, geçmesine izin verdiler (onun Domaine'e ait bir 4x4'ten indiğini görmüşlerdi). Ivana hafifçe sallanıyor, yorgunluğun dünyanın çekiciliğini artırdığını hissediyordu.

Üç çözüm vardı.

Ya Ivana iddia ettiği gibi masumdu ve bu durumda onun hiçbir şeyden haberi yoktu ama ifşa edilecekti. Yalan, ihmal bile olsa, onların değerlerine aykırıydı.

Ya da her şeyden haberdardı –freskin sırtı, silahlı milis ve şüphesiz çok daha kötü şeyler...– ve bu durumda Domaine'in güvenliğinden sorumlu nöbetçilerle ilgili küçük hikâyesini anlatmak için sabırsızlanacaktı.

Üçüncü çözüm ise... Hayır, her şeyi iyice düşünüp taşınınca, başka seçenek yoktu.

Bahanesi şapa oturmuştu.

Şu anda, topukları kıcına vura vura Domaine'den kaçmalıydı.

Ama rahatsız saman yatağına uzanmak ona daha iyi bir fikir gibi geldi.

II

Kan

Max Lehmann sözünü tutmuştu.

Sabah saat sekizde Niémans Saint-Ambroise'a geldiğinde, o çoktan ekibiyle birlikte oradaydı. Öte yandan polis, Desnos'tan ödemeyi hızlandırmayı sağlayacak "eksper talep formu"nu hazırlamasını istemişti.

Bıyıklı adam iskelenin tepesindeydi. Sponsorunu görünce bir örümceğin zarafetiyle borulardan kayarak aşağı indi. Memnun yüz ifadesi tüm konuşmalara değerd.

– Bir şeyler buldunuz mu?

– Hem de nasıl! dedi beriki, saydam örtülerle koruma altına alınmış dört bilgisayardan oluşan, geçici bir iş istasyonuna doğru ilerlerken. Aslında, dün gecedan beri buradayız. Böyle kalınlıklar için radyografi zaman alıyor ve geliştirmek gerekiyor.

Niémans gözlerini, siyah-beyaz görüntülerin ışıldadığı ekrana çevirmişti. Kuşkusuz, Lehmann 18. yüzyıl fresklerinin altına gizlenmiş motifler bulmuştu.

– İşte, diye ekledi restoratör, uzun ellerini ceplerine saklayarak. "Anonim bir eser", heyecan uyandırıcı bir olay.

Lehmann'ın yaptığı şakadan memnun bir hali vardı, ama Niémans karşılık vermedi, hipnotize olmuş gibi görüntülere bakıyordu. Öncelikle en çarpıcı olanı, radyografi tekniğine bağlı olarak motiflerin yarattığı genel izlenimdi. Keşfedilen, uçuk maviye çalan bu freskler soluk renkli ve yumuşak bir kayaya çizilmişti.

Tarzının yüzeydeki çizimlerin kaba görüntüsüyle alakası yoktu. Aslında, akademik açıdan bakıldığında, görüntüdeki kişiler çok başarılı değildi, ama çizimlerdeki deformasyon Ortaçağ'ın zengin anlatımına özgü bir ustalığa sahipti. Hepsi neredeyse dışavurum gibi birer örnekti: Ruh hallerini yansıtıyorlardı.

– Sizin de gördüğünüz gibi, sol taraftaki kubbe tonozda Yeni Ahit'ten ya da Geç Ortaçağ'a özgü alegorik gelenekten kaynaklanan haç biçiminde yerleştirilmiş dört sahne gün ışığına çıkarılabilir. İlk sahne, Mahşer'in Dört Atlısı'nı temsil ediyor...

Adamlar ısıltılı kıvrımları olan puslu atlara binmişti. İçlerinden birinin alev biçiminde bir halesi vardı. Diğerinin kafası ise çıplak, biçimsiz bir kafatasından ibaretti... Fırtınalı karanlıklardan fırlamış gibiydiler, gemici fenerleri gibi parlıyorlardı.

– Haç biçimindeki yapının sol tarafında yer alan ikinci sahne de, ejderhayı alt eden bir Aziz Georgius vardı.

Mücadele çok etkileyiciydi: Atının üstündeki koruyucu aziz karanlık bir şimşekle yok olmaya hazır gibiydi. Kömür karası bir halenin içinde ayaklarının dibinde can çekişen bir karaltıyı kılıcıyla öldürüyordu.

– Üçüncü sahne, bir ölüm dansı... Tüm Fransa'nın hem Yüzyıl Savaşları'yla hem de Kara Veba'yla kırıldığı 15. yüzyıla ait bir resim.

Bir kadın elindeki çakırıyla yün eğirirken arkasında duran bir ölü (çürümekte olan bir ceset) elinde öreke tutuyordu, bu da her uğraşın sonunda ölüm sizi bekliyor demekti.

Mesaj ürkütücüydü ama işleniş tarzı çok daha kötüydü. Dokumacı kadın ile ceset dünyadışı yaratıklar gibi aynı beyaz gözlere sahipti.

– Son sekans ise ölü İsa'ya bir ağıt. Aynı cin çarpmış yüzler, balkıyan aynı ışık...

Niémans, kim olduklarını bilecek kadar onları tanıyordu; işkence görmüş İsa'nın çevresinde Acı Çeken Meryem, Aziz Yuhan-na, Aramatyalı Yusuf, Nicodemus vardı...

Konular farklıydı ama bu freskler aynı el tarafından resmedilmişti. Bu motiflerde bir üslup, bir kaygı, sanrılı bir ruh ifade ediliyordu.

Saint-Ambroise'un, en azından sağlam kalmış tonozlarındaki anekdotik resimlerinin sakladığı şey buydu: Takıntı, işkence, tövbe olarak inanç.

– Diğer tonozlardaki parçalara, diye sordu Niémans, aynı yöntemi uygulayabilir misiniz?

– Onların da radyografisini almaktan mı bahsediyorsunuz?

– Evet.

– Öncelikle onları yeniden birleştirmek gerekir ve...

– Yapabilir misiniz, yapamaz mısınız?

– Sorun değil.

Niémans Ivana'dan haber almamıştı ama yardımcısı çökmüş freski bulacaktı, bundan emindi.

– Bu freskler hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu Niémans, ekranda parlayan görüntülere bakarak.

– Olağanüstü, diye fısıldadı Lehmann, tek başına olduğu uzay gemisinde dünyayı görünce allak bullak olan bir astronotun ses tonuyla.

– Bu fresklerin üslubundan bahsediyorum. Tarihlerini saptayabilir misiniz?

Lehmann kollarını göğsünde çaprazladı ve düşünür gibi çenesini biraz teatral bir tarzda tuttu.

– Tereddütlerim var. Tasvir edilen sahneler ve aynı zamanda genel üslup 15. yüzyılı işaret ediyor, ama örtüşmeyen bazı olgular var.

– Mesela?

– Altı yüzyıl boyunca, şapel birçok kez yeniden yapılmış ya da yenilenmiş, bu da kubbe tonozlara iyi davranılmadığını gösteriyor. Dönemin restoratörlerinin her seferinde bu eserleri yeniden oluşturmuş olduğundan şüphe ediyorum.

Niémans, Prado Müzesi'nin Francisco Goya'nın *Pinturas negras* (Kara Resimler) eserine adanmış salonunu hatırlıyordu. Kimse bu resimlerin sahte olduğunu söylemedi. En azından Goya'nın elinden çıkmadığını. Orijinalleri sanatçı evinin duvarına resmetmişti, onları bir tuvale aktarmanın imkânı yoktu... Aynı sorun bu freskler için de geçerliydi: Başka bir tavana aktarmak için bu freskler tavandan nasıl sökül müştü?

– Kopyalanabilirler mi?

– Elbette. Ama bu durumda, eserde farklılıklar saptanırdı. Oysa bütünü çok uyumlu. Hem de çok.

– Açıklayın, lütfen.

– Bu sekansların tek ve aynı kişi tarafından resmedildiği aşikâr ve bu nedenle bir çırpıda yapıldığı da söylenebilir. Yani yapıldığından bu yana fresklere hiç dokunulmamış. Gerçek bir gizem söz konusu.

Polis bu görüntüleri isle kirlenmiş, sadece bu büyük karanlığın içinde küçük alevler gibi yüzen büyük gözlerle aydınlatılmış gibi, hayranlıkla seyrediyordu. En baştaki düşüncesi daha güçlü olarak geri geldi: Bu resimlerde bir sır, gizli bir mesaj vardı.

– İşlenilen konularda da bir sorun var, diye devam etti Leh-

mann. Bunlar 15. yüzyılda sık işlenen konular, ama hiçbir zaman birlikte tasvir edilmedi, özellikle de bir şapelde. Mahşer'in Dört Atlısı ile İsa'ya bir ağıt Yeni Ahit'ten alınmış konular. Ejderhayı alt eden Aziz Georgius'a, Jacopo da Varazze'nin *Legenda aurea*'sı (Altın Efsane) ilham vermiş. Ölüm dansına gelince, bu bir pagan motifi. Uyarı niteliğinde bir *memento mori*.²⁰

– Tüm bunlardan nasıl bir sonuç çıkarıyorsunuz?

– Hiçbir şey, ne var ki gözle görünür bu düzensizlik son derece eşsiz. Yine de burada gizli bir tutarlılık olduğunu da göz ardı etmemek gerekiyor, bilmiyorum.

Niémans çoktan tüm bunları bir teoloğa göstermeye karar vermişti, belki bir alt metin, bir subliminal anlam vardı.

– Sonuç itibarıyla ortada bir yapıt var, diye devam ediyordu restoratör. Bu eserde Geç Ortaçağ'ın sanatsal özelliklerine has çizgileri buluyoruz ama...

– Ama?

– Bu eserde modern bir dokunuş... alışılmışın dışında kişisel bir anlatım da ayırt ediliyor. O döneme ait böyle ustalıklı oluşturulmuş herhangi bir eser bilmiyorum. Böyle bir eserin ortaya çıkması da oldukça inanılmaz, bu sanatçı muhtemelen sadece Alsace'taki bu tonoz tavanlara resim yaptı...

Bu son gerçek Niémans'ı şaşırtmamıştı. Sanat tarihinde zaman dışı bir dil kullanan sanatçılarla ilgili örnekler oldukça fazlaydı. 16. yüzyılda yaşamış El Greco'nun şaşırtıcı derecede modern bir üslubu vardı, bugün bile, eserlerinin hiçbir döneme ait olmadığını anlamak için tuvallerine bir göz atmak yeterliydi.

– Fresklerin tam tarihini belirlemek için şimdi kimyasal bir analiz yapmak gerekiyor.

– Ne bekliyorsunuz?

– Şapelin sahiplerinin iznini.

– O izni size ben veriyorum. Bilirkişi olarak siz yetkilisiniz, bunu unutmayın.

– Ama bunun için yüzeyde kalan parçaları kazımanız gerekiyor.

– Sorun yok.

– Ama izin olmadan bu imkânsız...

– Ben onlara açıklarım. Dert etmeyin.

Lehmann homurdandı:

20. "Fani olduğunu hatırla", "öleceğini hatırla", "ölümünü hatırla" gibi çevrilebilen Latince deyiş. (ç.n.)

- Bu daha fazla masraf demek.
- Kes artık şunu. Size ne kadar süre gerekli?
- Yirmi dört saat diyelim.
- Hemen başlayın. Bir sonuca ulaştığınızda beni ararsınız.

Niémans arkasına döndü ve OYİ teknisyenlerine doğru ilerledi, o sırada Desnos her zamanki sert adımlarıyla ona doğru geliyordu.

- Bir şey buldular.
- Ne?
- Bir ayak izi.

İskeleler boyunca yürüdüler ve OYİ teknisyenlerinin son örnekler üzerinde çalıştığı giriş kapısının yakınındaki alana vardılar. Ayak izini bulan, Bluestar hayranı Julien Petit'nin ta kendisiydi.

Dün geceki dersi hatırlayan genç adam gururluydu:

– Elimizde tam bir ayak izi ve bir diğerinin de pek belirgin olmayan izini bulduk.

Niémans, üzerinde net bir şekilde bir ayakkabı tabanının görüntüsünü oluşturan ışıldayan çizgilerin bulunduğu iPad'i aldı. Kuşkusuz, kan birikintisinin içinde yürünmüştü ve gazışıl çözelti varsayımsal olarak bu adımların izlerini belirginleştiriyordu.

Altına kimyasal bir belirtecin püskürtüldüğü bir igloyu andıran çadıra dikkatle baktı. Kontrol etmek için, emekleyerek bu çadırın altına girmesi söz konusu olamazdı.

– Ne düşünüyorsun? diye sordu, tableti Desnos'a uzatırken.

– Herhangi birinin ayak izi olabilir.

– Bir kan birikintisinin içinde mi?

– Temizlenmiş kan, diye belirtti Petit. Zeminin hemen her yerinde deterjan kalıntıları bulduk.

– Öyleyse, diye yeniden söze girdi Desnos, kim olduğunu bilmediğimiz biri buraya gelmiş olabilir.

Niémans onlara Sherlock Holmes tarzı küçük bir gösteri yapabilecek olmaktan memnundu.

– Kesinlikle hayır. Ceset bulunduktan sonra şapele sadece Tebliğciler ile jandarma girdi.

– Eee, öyleyse?

Ayakkabı tabanının kimyasal maddenin etkisiyle iyice belirginleşen sınırlarını ekran üzerinde gösterdi.

– Bunlar spor ayakkabı. Oysa Tebliğciler her zaman aynı, tahta tabanlı ayakkabılar giyiyor. Öte yandan jandarmaların ayakkabıları da neredeyse aynı. Bu durumda, bu izler o gece burada bulunan bir davetsiz misafire ait.

– Gözaltındaki şüpheliler arasında mı aramalıyız?

Niémans onları neredeyse unutmuştu.

– Evet, ama Domaine'i de araştır ve bütün mevsimlik işçilerin dolaplarının altını üstüne getir.

– Neden mevsimlik işçiler?

– Çünkü olay sırasında onlar da buradaydı. Ve akşamları farklı pabuç giyen bir tek onlar var.

Desnos sessizce kabullendi: Şimdilik kafa sallamak gerekiyordu.

Niémans gitmek üzereyken geri dönüp Petit'ye sordu:

– Sana göre bu kan, çökmeden önce mi yoksa sonra mı aktı?

– Önce, bundan hiç şüphem yok. Pıhtılaşma toz örtüsünden önce gerçekleşmiş.

En basit senaryo böylece doğrulanıyordu: Davetsiz misafir beklemediği bir anda Samuel'e yakalanmıştı. Kavgı çıkmış ve ardından tonoz tavan yıkılmıştı, bunun nedeni ya bir sabotajdı ya da hırsız bir parçayı yanında götürmek için moloz taşlarını çoktan yerinden sökmüştü...

Niémans kafasında, mistik gizemleri ve çok eski zamanlara dayanan hesaplaşmalarıyla ezoterik büyük bir soruşturma canlandırıyor, doğrudan kanıt olarak da bir hırsızlıkla, bir kavgayla ve bir spor ayakkabıyla, özür, bir sneaker ayakkabıyla yetinecekti. Dağ fare doğurmuştu.

Ama hayır. Elinde kanıt olarak ağzın içindeki taş ile Tebliğcilerin koruma altına aldığı fresk vardı... Acele etmesine gerek yoktu. Sanat hırsızlığı ve kasıtsız cinayet senaryosu, basit bir şantiye kazası hipotezi gibi belki de yeni bir sis perdesinden başka bir şey değildi.

Ellerini çırpı ve Desnos'a seslendi:

– Haydi, yeniden Domaine'e gidiyoruz. Arama tarama kurallarına uygun güzel bir baskın.

– Ama...

– Ama ne?

– Hiç.

Niémans kahkaha attı.

– İşleyen demir pas tutmaz.

Marcel kaybolmuştu.

Bataryalarını şarj etmek için iki saatlik bir uykudan sonra Ivana herkesten önce davranmış ve kamp alanının yakınına yerleştirilmiş modüllerde duş almıştı: En ufak bir rüzgârda uçacak gibi duran PVC prefabrike altı adet duş kabini.

Ivana kahvaltı saatini beklemişti, tıkmak için değil partnerini bulmak ve alçak sesle bilgi almak için. Ama Marcel ortaya çıkmamıştı.

Erkeklerin çadırına girmeyi bile göze almıştı –kimse yoktu. Diğer mevsimlik işçilere de sormuştu: Dünden beri onu gören olmamıştı. Fazla ısrarcı olmaya cesaret edememişti; Anabaptistler hâlâ bağbozumcuların arasında dolaşıyordu. Çadırın girişinde hiçbir iş elbisesinin olmaması kaygılandırıcı bir ayrıntıydı, sanki Tebliğciler Marcel'in gelmeyeceğini önceden biliyorlardı.

Çözümü kamyonu binmekte bulmuştu, bir köşeye büzülmüş, çelişik düşüncelerle tedirgindi. Marcel nöbetçiler tarafından yakalanmış mıydı? Bir deliğe düşmüş ve ayağını mı kırmıştı? Ya da tam tersine, nöbetçilerden kurtulmayı başarmış, paniğe kapılmış ve çantasını toplayıp gizlice tüymüş müydü?

Cevapsız soruları yineleyip durmaktan yorgun düşünce kendi durumunu düşündü, güvende olmamasına rağmen hiç de fena değildi. Görülmüş müydü? Kim olduğunu öğrenmişler miydi? Rachel ondan bahsetmiş miydi? Tam olarak neyi riske ediyordu? Tüm bu sorular başını ağrıtıyordu, bir sürü serçe beynini gagalıyordu.

Bu kaosa bir de cebindeki telefonun yarattığı sıkıntı ekleniyordu. Niémans'ı aramak için ne zaman ne de yer bulabilmiş-

ti ve şimdi üzerinin aranmasından korkuyordu. Aslında, buna sebep yoktu. Telefonu uçak moduna almıştı ve şarjı biraz daha idare ederdi.

Niémans'la temas kurmalıydı. Ona her şeyi anlatmalıydı: yenden oluşturulan fresk, silahlı nöbetçiler, ortadan yok olan suç ortağı. Ama kendini ele vermek istemiyordu. Keşfinin ortaya çıkmamış olma ihtimali çok az olsa bile, yine de buna inanmak istiyordu. Araştırmak, eşelemek, nabız yoklamak için iki günü vardı ve bu zamandan en iyi şekilde yararlanmalıydı.

Şimdi, güneş çok beyaz bir ışık yayarken, hiçbir şey olmamış gibi üzüm topluyordu. Parlak mavi gökyüzü donmuş gibiydi. Gökyüzü, gözleri tırmalayan billursu bir durulukla ışıldıyordu.

Gökyüzünün altında, mevsimlik işçiler ile Tebliğciler birlikte çalışıyordu. Soğuk manzarayı daha da sertleştiriyordu ve her renk bir vitray yoğunluğuna ulaşarak daha güçlü görünüyordu. Omuzların, yaprakların çevresinde bakır bir tel oluşuyor ve altın parıltılar saçların ve sakalların arasında ışıldıyordu.

Ivana bağ çubuklarının üzerine eğilmiş, siyah çorapları ve rahibe giysisi içinde terliyordu. Elbisenin yakası kaşındırıyor, bağ bıçağı parmaklarını kesiyordu ve şimdi Rachel'i düşünüyordu. Bir daha onu görmemişti. Onu ele vermiş miydi? Jakob'a ve çetesine her şeyi anlatmakla mı meşguldü? Öğlen olmuştu ve kendini tam anlamıyla yalnız hissediyordu.

İşte o anda hayalini kurabileceği her şeyin tam tersi oldu.

Ufukta, jandarmaların arabaları belirdi. Kamyonların tavanları asmaların üstünde ayna gibi parlıyordu. Boğazı kurumuştı, Ivana dün gecenin tekrarlanmasından korktu: yayılım ateş, silahlar, üniformalar. Niémans'ın sanki sadece tek bir yöntemi vardı: Her sabah jandarmaları ayaklandırmak ve hareket eden her şeyi tutuklamak.

Jandarmaların IVECO'larından kirli çamaşır paketleri gibi çıktığını gördü ve hemen önemli bir ayrıntı dikkatini çekti. Ne bir FAMAS ne de bele takılı bir tabanca vardı. Kuşkusuz Tebliğcilerin onurunu kırmak istemiyorlardı... Bir dahaki sefere, ellerinde çiçeklerle geleceklerdi. Ama burada ne halt ediyorlardı, lanet olsun?

Cevaplar çevresindeki her yerden geliyordu. Mırıltılar bağ kütüklerinin yaprakları kadar hışırtılıydı. Jandarmalar kimlik belgelerini istiyordu. Her mevsimlik işçiye DNA testi de yapacaklardı. Şapelde yeni bir düzenleme yapılacaktı... Kuru gülrültü, başka bir şey değil.

Bununla birlikte, ciddi bir şey söz konusuydu, bunu hissediyordu. Silahları olmamasına rağmen, jandarmaların kararlı tavırları ellerinde bir ipucu olduğunu gösteriyordu. Net bir şekilde belirledikleri birini ya da bir şeyi arıyorlardı.

Ivana ayaklarının ucunda yükseldi. Niémans'ı göremedi. Arkasına döndü ve her zamanki pozisyonlarında duran Tebliğcileri gördü, kollar sarkık, ağızlar bir karış açık. Çok geçmeden dua etmeye başlayacaklardı... Bu kez, gözlerinde biraz öfke vardı, ama yüz yılların düzen ve itaati onlara ağızlarını kapalı tutmayı öğretmişti.

Yeni söylenti: Jandarma mevsimlik işçilerin dolaplarını açmış ve ayakkabılarını bularak resimlerini çekmişti. Bu bir şaka gibi görünebilirdi, ama Ivana içgüdülerine dayanarak bunun doğru bir hareket olduğunu biliyordu. Kan kalıntılarından söz edilmişti. Çok heyecan uyandırıcı olmasa bile, kötü sonuçlanmış bir kavga olduğu doğrulanmıştı ve ayak izleri bulunmuştu.

Ivana kendini kötü hissediyordu. Sinirli olması yorgunluğunu gidermiyordu ve üniformalılara yakın olmak ona karmaşık bir duygu hissettiriyordu. Her şeyi bırakmak ve üniformalılara katılmak, rozetine kavuşmak ve üzümlerin diğer tarafına geçmek istiyordu.

Niémans, yüz metre uzakta, bir tiyatro sahnesindeymiş gibi iki yaprak perdesinin arasında belirdi. Alışkanlıklarını değiştirmek için bağıyor gibiydi. Kızıp sinirleniyor, bağıyor, kollarıyla rüzgârı tırpanlayarak geniş el kol hareketleri yapıyordu. Konuşulanları duymaya çalışarak öne doğru eğildi. *No way.*²¹ Rüzgâr sözcüklerin ona ulaşmasını engelliyordu.

Yeniden gizlice ona baktı, soluğunu tıkayan sevgi dolu bir coşku hissediyordu. Niémans adamlarından ve iki asma bitkisinden bir baş daha uzundu. Öğretmen gözlükleri ve lejyoner saç kesimiyle, biraz çatlak bir askeri eğitimciyi andırıyordu.

Ivana titremeye başladı. Gözyaşları yanaklarına süzülüyordu – belki de yorgunluk, soğuk ya da Marcel'le ilgili kaygı nedeniyle... Şimdi mevsimlik işçilerin her yana bakındığını fark ediyordu. Bir isim vardı. Tebliğciler bile meraklanmıştı...

Bu coşkulu hal onu da etkilemişti. Sahneyi hipnoz altındaymış gibi gözlemliyordu. Bakır rengi üzümler, siyah beyaz giysiler içindeki bağbozumu işçileri, mavi üniformalı jandarmalar ve en iyi olan kazansın...

Aklına bir anısı geldi. Charente-Maritime kıyısı yakınlarına, yaz

okulu için otobüsle geldiğinde denizin bu donuk heyecanını karnında hissediyordu.

Bu büyük bir istek, belirsiz ancak bir elektrik boşalması gibi gelip geçici bir sabırsızlıktı.

Birkaç saniye sonra, artık emindi, önemli bir olay meydana gelecekti.

Paul Paride, kırk iki yaşındaydı, 2 Kasım 2019'da işe alınmıştı.

Adamın Nike Shox R4'leri kafasını karıştırmıştı.

Niémans, Domaine yolunda, birkaç telefon görüşmesi yapmış ve ayakkabıyı teyit etmişti. Ayakkabının bıraktığı izler en ufak bir şüpheyi yer bırakmıyordu: Ayakkabı dünyasında yeniden moda olan 2000'li yıllara ait bir model (konuştuğu "satış görevlisi"ne göre) söz konusuydu.

Jandarmalar mevsimlik işçilerin dolaplarını zorlayarak açmıştı. Niémans anahtarları isteyebilirdi, ama bütün dolapların kilitlelerinin kırılmasını tercih etmişti. Her kim olursa olsun fikrini sormadan Fransa Cumhuriyeti'nin onayıyla kırıp dökmek, standart bir polisin saçma tatmini idi.

Anabaptistlere verilen tek ödün, silahları arabalarda bırakmaktı. Sadece Niémans'ın Glock'u kemerine takılıydı. Her şeye karşın.

Sonra bağlara dalmışlardı. Paride'i beklemediği bir anda yakalamak ve kimseye belli etmeden jandarma arabasına bindirmek yeterliydi. Niémans talimat vermişti: İki asma sırasının arasında yavaş yavaş ilerleyerek her mevsimlik işçinin kimliğini kontrol edecek bir jandarma. Bağırıp çağırmak yok, kaba davranmak yok. Alışlagelmiş basit bir kontrol...

Ama her şeye rağmen devam etmek gerekiyordu: Paul Paride operasyonun hedefinin kendisi olduğunu anlamadıysa, bunun iki nedeni olabilirdi, ya kör ve sağırdı ya da uzun süre önce buradan çekip gitmişti.

Niémans'ın düşündüğünün aksine, Tebliğciler işçilerinin tek tek kontrol edilmesinden rahatsız değildi. Herkes akşama sabaha çekip gitmekte ya da işe girerken herhangi bir isim vermekte özgürdü.

Sonunda Desnos teyit etmişti: Bölgedeki nüfus kayıtlarında Paul Paride diye biri yoktu. Nüfus kütüğünde yer alanlardan biri Gard'da Vigan yakınlarında, diğeri Maine-et-Loire'da Angers'te ölmüş ve gömülmüştü. Bu da herifin en azından tekin biri olmadığını gösteriyordu...

Her şey o kadar hızlı gelişti ki kimse tepki gösteremedi.

Sağ taraftaki asma sıralarının birinin içinden (Niémans asma bitkilerinin hemen kenarındaki yolda duruyordu) bir mevsimlik işçi kendisine kimlik soran jandarmayı iterek aniden ileri doğru atılmıştı ve şimdi yere yuvarlanmış küfelerin üzerinden atlayarak bağ çubuklarının arasında koşuyordu...

Jandarma hemen adamın peşine düştüyse de sendeleyip yere yuvarlandı. Ayağa kalktığında bu kez mevsimlik bir kadın işçiyle çarpıştı. Bu arada, adam yana saptı ve Tebliğcilerin bağbozumu yaptığı parsele ulaştı. Onların şüpheliyi durduracağı ya da benzer bir şekilde davranacağı düşünülemezdi.

Niémans hiç düşünmeden, adamın ardından koşmaya başladı, tek bir harekette silahını çekmişti. Paride çoktan yeni bir parselin ortasına ulaşmıştı ve bir sonraki parselle arasında sadece yüz metre vardı. Aslında, içinde kolaylıkla kaybolacağı bir koruluğa ulaşmaya çalışıyordu.

Polis havaya ateş etmeyi düşündü, ama bir yandan da bunun sonuçlarını düşünüyordu: Zaten Domaine'in kutsal mekânına tecavüz etmişler, kurallara uymamışlar, Tebliğcilerin inancını hiçe saymışlardı.

Niémans, yarışa katılan peşindeki jandarmaların sesini duyuyordu.

Sebebini bilmeden yavaşlayıp bağırdı:

– Siz bu işe karışmayın!

Adamlar durdu. Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi vardı: “Parisli dizginleri tamamen ele aldı.” Niémans yeniden koşmaya başladı, sol tarafında yardıma gelen başka adamlar görüyordu, hem mahkûmlara hem mevsimlik işçilere hem de bağlar arasındaki yollara, yapraklı dallara benziyorlardı...

Kaçak yeni bir bağa daldı. Niémans da peşinden bu parsele girdi ama ritmi düşüyordu. Göğsü yanıyordu. Boğazı, ondan söz etmeye bile gerek yoktu. Bacaklarına gelince, kaslarının gerçekten pes etmesinden ve koşarken onu yarı yolda bırakmasından korkuyordu.

– Geri çekilin! diye, sonunda bağırabildi. Haydi, geri çekilin, kahretsin!

Tebliğciler tepkisiz ve şaşkın yüzle geri çekildiler, besbelli bu işe karışmak istemiyorlardı ve belki de nefesi kesilen polisin duyduğu acıdan gizli bir zevk alıyorlardı...

Hızlanmayı denedi ama bir eşiğe gelmişti. Sonrası, kalp kriziydi. Ya da en azından yere yuvarlanabilirdi. Sanki bir kâbustaydı, o koştukça kaçaktan daha fazla uzaklaşıyordu.

Ama ansızın bir mucize oldu.

Adam düştü, hem de sert bir şekilde düştü. Bir kadın Tebliğci, diğerlerinden biraz daha açığöz bir Tebliğci ona çelme takmış ve adamın ayaklarını yerden kesmişti.

Daha da iyisi, herifi yere bastırmış, sol kolunu kavrayıp yüzükoyun çevirmişti, şimdi bütün ağırlığıyla adamın sırtına bastırıyordu. Kurallara uygun bir waki gatame, judo meraklıları tarafından oldukça iyi bilinen yerde hareketsiz bırakma tekniği.

Böyle bir hünere sahip tek bir bağbozumu işçisi tanıyordu.

– Niémans, diye fısıldadı Ivana, bu orospu çocuğunun Tebliğcilerle herhangi bir ilişkisi yok. Aksi takdirde ben ölürdüm.

Paul Paride'nin gerçek adı Alain Ibert'ti. Resmi kayıtlara göre kırk iki yaşındaydı, ne geliri ne de sabit bir adresi vardı. Şiddet yanlısı, hırsız, açmazda olan biriydi, modern dünyanın başıboş bir köpeği.

Desnos karakola döner dönmez parmak izlerinden yola çıkarak sabıka araştırması yapmıştı. Adam hapiste yatmıştı –ve az bir süre değildi. Birçok kez yankesicilikten, saldırıdan, silahlı soygundan tutuklanmıştı, en az altı yıl delikte kalmıştı.

- Neden Paride? diye sordu Niémans.
- Paride ed Elena nedeniyle.
- O ne?
- Christoph Willibald Gluck'un bir operası.

Haydi bakalım. Bir kilise soyguncusu, bir sabıkalı ve bir müziksever. Sorgu gayet iyi başlamıştı.

Niémans hayvanı gözlemlemek için birkaç saniye bekledi: Karahindiba gibi ortasında bir çizgi bulunan gotik tarzda boyanmış saçlar. Kaygılı yüz hatları, mavimsi, sıvı görünümlü boncuk gibi gözler, çiçekbozuğu yanaklar, büyük ve kemerli bir burun. Elbette bir magazin figürü değildi. Bir korku filminde, ancak bir benzin istasyonu çalışanı olabilirdi. Oturmuştu, bileklerinden masaya bağlanmıştı, masa da zemine sabitlenmişti, bir alkoliğin sersemlemiş ya da bir bağımlının esrik ifadesiyle sabit gözlerle bakıyordu.

- Az önce sizi işittim, diye başladı.

Niémans soruşturmanın gidişatıyla ilgili bilgileri Ivana'yla paylaşmak için birkaç kelime edecek zamanı bulmuştu. O da buna karşılık, Niémans'ın hiç beklemediği bir hikâye anlatmıştı, tümü bu olay-

lar yaşanırken Rezerv'deki bir saman ambarında fresk yeniden birleştirilmişti, ellerinde 9 mm'lik HK UMP olan nöbetçiler tarafından korunuyordu, Piskoposluk arazisinde bir kovalamaca yaşamıştı...

Burnu killi toprağın içindeyken, Paride konuşmayı dikkatle dinlemişti.

– Benim bu fresk olayıyla hiçbir ilgim yok.

– Görünen motiflerin altında daha eski resimler olduğunu bilmiyor muydun?

– Hayır, bilmiyordum. Eğer bilseydim bile, onlarla bir işim olmazdı.

Niémans masasının üzerinde parmaklarını iç içe geçirdi. Önünde ne dosya ne de kahve vardı. Odada filmlerdeki gibi ne bir kamera ne de sırsız ayna vardı. Masanın üzerinde sorguyu kaydetmek için sadece cep telefonu duruyordu.

– Çok güzel, Paul. Yoksa sana Alain dememi mi tercih edersin?

– Adım Peter.

– Bak hele.

– O benim Tebliğci'yken kullandığım ad.

Bu beklenmedik bir bilgiydi. Paul Paride, namı diğer Alain Ibert demek Tarikat'la birlikte yaşamıştı.

– Peter, diye devam etti Niémans, uysal bir ses tonuyla, başına ne geleceğini biliyorsun. En iyisi, bana her şeyi anlatman. İyi niyetin göz önünde bulundurulacaktır.

– Samuel'i ben öldürmedim.

– Ve tonoz tavanın çökmesiyle de senin bir ilgin yok, değil mi? Beriki kaşlarını çatı, gerçekten de şaşırmıştı.

– Bunu nasıl yapabilirim? Sana söyledim, benim senin resimlerinle bir alakam yok.

Şüphelinin Alsace aksanı vardı. Niémans'ın çocukluğunda sallandığı o eski güzel beşikler gibiydi. En ufak bir canlılığı olmayan tekdüze bir sesle konuşuyordu, insanı hemen uyutabilen mırıltılı bir konuşma tarzı vardı.

Ama biyografisi takdire şayandı.

Haut-Rhin'de, 1967 yılında doğmuştu. Fazla açıklama yoktu. Önemli değildi. Jandarma adamın soyağacına zaten sahipti. Tuhaflık, onun bir esirgeme yurdu çocuğu olmasıydı (ailesi onu terk etmişti ve nerede oldukları bilinmiyordu) ve on beş yaşında Tebliğciler tarafından evlat edinilmişti. Bir bağbozumu sırasında fark edilmiş, sonra da Tarikat'a kabul edilmişti.

Niémans soruşturmanın başından itibaren buna benzeyen bir vaka duymamıştı.

İşler, 1997'de kötüye gitmeye başlamıştı. Peter, Myriam adında bir kadın Tebliğci'yle evlenmek istemişti. Piskoposluk bu isteğe kesin bir dille karşı çıkmıştı.

– Çünkü sen Tarikat'a ait değildin, öyle değil mi?

– Çünkü ben yeterince hasta değildim.

– Ne demek istiyorsun?

Peter, yapacağı önemli açıklamaya dikkat çekmek ister gibi Niémans'a doğru eğildi:

– Bu herifler yüzyıllardan beri birlikte yatıyorlar, anlıyor musunuz? Hepsinin bir sürü hastalığı var. Ben, ben onlara göre çok sağlıklıydım.

Bu soru en baştan beri Niémans'ın içini kemiriyordu. Domaine izole toplum denilen topluluğu oluşturunca, kronik hastalıklarla sonuçlanabilecek akraba ilişkilerinin olduğu bir yer. Tebliğcilerin soyu kuruyor olmalıydı ve evlilikler de genetik “kazalar”ı artırıyordu. Onları kim tedavi ediyordu? Hastalar nerede idi?

Bu bağnazların beyinde, bu patolojiler, belki de “kitlelerin içine karışmayı” reddettikleri için hayatlarını kaybeden, yalnızlıklarıyla gurur duyan aristokrat aileler gibi, “özgünlüklerinin” gözle görülür ayırıcı özellikleri haline gelmişti, yani başka bir yerden şiddetle eksikliğini çektikleri şeyi bulmalıydılar: yeni genler.

Aklına bir ayrıntı geldi: Tebliğciler dış dünyadan gelecek her türlü kan naklini reddediyorlardı. Ne pahasına olursa olsun “onlarla” karışmak istemiyorlardı.

– Daha sonra ne oldu?

– Beni kovdular. Myriam da başka biriyle evlendi.

– Ya sen?

– Ben saçma sapan şeyler yaptım. Boş boş dolaştım, günümü gün ettim. Hiçbir yerde uzun süre kalamadım.

Sandalyesinde dimdik oturuyordu, başı yukarıda, bakışlarında bir küçümseme vardı. Kötülerin, sefillerin, kaybedenlerin dertli büyülenmesinde kendini bulmuştu.

– Bu yıl neden geri dönmeye karar verdin?

– Çünkü Myriam birkaç ay önce öldü.

– Neden öldü?

– Bilmiyorum. Tebliğciler daima hastalıklarını saklar.

İntikam. Yirmi yıl boyunca oradan oraya savrulduktan sonra

adam, artık sevgilisi ellerinde rehin olmadığı için Tebliğcilerle hesaplaşmak istemişti. Her şey cuk oturuyordu.

- Kendini işe aldırmanı nasıl becerdin?
- Kendimi mevsimlik işçi olarak tanıtmam yetti.
- Kimse seni tanımadı mı?
- İşe alımlarla ilgilenen adamlar benim orada olduğum dönemde henüz doğmamışlardı bile.

- Ya yaşlılar?
- Mevsimlik işçiler onları alakadar etmez.
- Planın neydi?
- Samuel’le konuşmak.
- Neden o?
- Benim yerime Myriam’la evlenen oydu.
- Onu öldürmek mi istiyordun?

Bu kez, külhanbeyi irkildi.

- Hayır, kesinlikle hayır.
- Öyleyse, ne?

Başını omuzlarının arasına gömdü. İki siyah kanadı andıran saç kesimiyle ve kemerli burnuyla dalının üstündeki büyük bir kuşa benziyordu, bir tür akbaba.

- Birbirimize bağırıp çağırdık.
- Konu neydi?

– Yeniden Tarikat’a katılmak istiyordum. Reddetti. Tanrı’nın kararı üzerinde tartışamayacağını ileri sürdü... (Dişlerini gıcırdatır gibi tekrarladı:) Tanrı’nın...

- Devam et.
- Senin için bir plan olması mı gerekiyor? Ses tonu yükselmişti. Kavga ettik.
- Samuel kavga mı etti?
- Suratına silleyi yersen sen de karşılık verirsin, bu kendiliğinden olur.

Nihayet akla yatkın bir söz. Ama bu hikâye sanat hırsızlığı senaryosundan daha az ilginçti.

– Sonuç olarak, dedi Niémans (artık bıkkınlık gelmişti), kötü bir darbe yedi, Samuel öldü ve...

– Hayır! Oradan ayrıldığımda, Samuel hayattaydı! Hatta bilinci de açıktı! Tanrı’nın huzurunda yemin ederim!

Serseri gibi yaşamak kuralları ve gelenekleri unutturmuştu: Tebliğciler yemin etmezdi.

- Ve elbette tavan kemerlerini yıkan da sen değildin, değil mi?

– Asla böyle bir düşüncem olmazdı!

Aslında bu asma moronu inşaat iskelesini yıkarak kabiliyette biri değildi.

– İskelenin çökmesini nasıl açıklayacaksın?

Paride, Sarkozy gibi omuz silkti. Sonra gözlerini zemindeki linolyum döşemeye dikti.

– İnşaat iskelelerine sabotajı onlar yaptı.

– Onlar kim?

– Tebliğciler.

Paul Paride'in hayal gücü tahmininden daha genişti. Polis kollarını masanın üzerinde çaprazladı. Sorgu sırasındaki bu küçük döndürme hareketlerinden zevk alıyordu.

– Neden onu öldürsünler?

– Hiçbir fikrim yok. Ama onların görünür bu uyumlarının arkasında aralarında hep bir çatışma vardır. Onu öldürdüler ve cinayete kaza süsü verdiler.

Niémans Anabaptistlerin Samuel'i öldürdüğüne bir an bile inanmanuştu. Buna karşılık, aklına karmaşık olduğu kadar makul başka bir düşünce geliyordu.

Ne Tebliğciler ne de Paride Samuel'i öldürmüştü. Ama Anabaptistler cesedi bulduklarında, ilk refleksleri bir kaza olduğuna inandırmak için tonoz tavan kemerlerini yıkmışlardı. Arazilerinde bir soruşturma yapılmasını istemiyorlardı –özellikle de topluluklarının içinde bir şiddet olayı gerçekleştiğinin düşünülmesini istemiyorlardı.

– Oradan kaçtığında, diye devam etti Niémans, Samuel ne durumdaydı?

– Pek iyi değildi, ama ayakta idi.

– Onun daha sonra öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?

– Bunun başka bir açıklaması yok.

– Ona ölümcül bir darbe indirmiş olamaz mısın? Mesela beyin kanamasına neden olabilecek bir yumruk?

Peter polise sert bir bakış attı. Mavi gözlerinde yapmacık bir tedirginlik vardı.

– İmkânsız. Birbirimize sadece birkaç yumruk salladık. Kinşasa 79'dan uzaktaydık.

Niémans, hayati bir noktaya isabet ederse insanın bir yumruktan ölebileceğini biliyordu ama itiraf etmesi de gerekiyordu: Kavga fazla sert olmamalıydı.

– Samuel'in öldüğünü öğrenince neden kaçıp gitmedin?

- Şüphe çekmemek için.
- Güzel rol yapıyorsun, Peter.
- Anabaptistlerin bu dalaveresinin işe yarayacağını sandım.
- Peki bugün, bugün neden kaçtın?
- Böyle bir adli sicille mi? Yıllarca delikte kalabileceğimi düşündüm.

Paul Paride'in hikâyesine yüzde yüz güvenmek için çok erkendi ama arka plan sağlamdı. Kan, ayakkabı, şüpheli vardı, ama hâlâ katil yoktu.

Güzel. Daha sonra soytarının ifadesi kayda geçirilecek ve ayrıntılar üzerinde durulacaktı. Tanrı yolundan ayrıldığı için aforoz edilmiş bu adamla daha fazla zaman kaybetmenin gereği yoktu.

– Peki ağzında ne bulundu, biliyor musun? diye, yine de sorma gereği duydu.

- Neden bahsediyorsunuz, anlamıyorum.
- Samuel'in ağzında bir taş vardı.
- Eee yani? Yüzüstü düştüğünde bu normal, öyle değil mi?
- Moloz taşlar düşmeden önce taşın ağza yerleştirildiğine eminiz.

Peter cevap vermedi. "Out" olmuştu. Tamamen kapsama alanının dışına çıkmıştı – Niémans bu konuda ikna olmuştu.

Cep telefonu titreşmeye başladı. Hep aynı eşzamanlılık... En azından soruşturma hız kazanmaya başlıyordu.

Desnos'tan bir SMS vardı: "GELİNİZ. ACİL."

Hız rekoru.

Paride'i sorgulamadan önce, Niémans Desnos'tan yanına Max Lehmann'ı ve cihazlarını alarak bir manga jandarma ile OYİ ekibi eşliğinde yeniden birleştirilen freskin radyografisini çekmek için Rezerv'e gitmesini istemişti. Bir IVECO'ya doluşmuşlar ve neşe içinde Domaine'in yasak arazilerinin ortasından geçerek saman ambarına ulaşmışlardı.

Bu ziyaret son kırk sekiz saat içinde yaptıkları üçüncü izinsiz girişti ve diğer girişlerden çok daha ciddi ve kaygı vericiydi: Bu kez Piskoposluk'a reaktörün kalbine giriyorlardı. Ama artık kimsenin iznine ihtiyaçları yoktu. Bu topraklar artık aleni suç koşullarının olduğu sıkı bir soruşturmanın konusuydu ve bu da soruşturmayı yürütenlere her türlü hakkı veriyordu. Bununla birlikte Anabaptistler Schnitzler nezdinde şikâyetle bulunabilirlerdi.

Bir saatten daha kısa bir süre içinde, Lehmann fresk kalıntılarının radyografisini çekmeyi başarmıştı. Niémans gizli diptik freskin diğer parçasını keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Desnos'a gelip onu almasını söylemişti zira önce Paride olayını ve başka bir katil hipotezini açıklığa kavuşturmak istiyordu.

Saat on yediydi ve güneş çoktan batmaya başlamıştı.

– Bu mantıklı değil, diye belirtti jandarma kısa açıklamasının sonunda.

– Şapelin tonoz tavanı gibi mi, demek istiyorsun?

Desnos laf dokundurmaya karşılık vermedi. Göğüslerini direksiyona yapıştırmış, düzgün ve ciddi bir şekilde sürüyordu.

– Eğer bu olayda bir başka adamın varlığını kabul edersek, moloz taşlarının çökmesine o neden olmuş olamaz mı?

– Hayır. Çünkü onun kurbanını gizlemekten bir menfaati yoktu. Bu ceset onun mesajıydı.

– Tamam. Ama Tebliğciler bu cinayeti bir kaza olarak göstermeyi bu kadar çok istedilerse neden ağzına taş koydular?

– Çok basit: Çünkü taşı görmediler.

Güneş gerçekten gözden kaybolmaya başladığı sırada arabanın içine sessizlik çökmüştü. Uzun sonbahar gecesi başlıyordu ve burada, Alsace'ta daha şimdiden gece kışın acımasızlığına sahipti.

Rezerv'in önünde, Lehmann ve ekibine eşlik eden jandarmaların yanında Tebliğciler bir heyet halinde bekliyordu. Ne otomatik silahları ne de tabancaları olan, temsil yeteneği yüksek, örnek kişiler.

Niémans bu ayrıntıdan Desnos'a bahsetmemiştii: Kaynaklarını gizlemek zorundaydı. Her şeye rağmen, molozlar hakkındaki bu bilgiyi bir yerlerden duymuş olması gerekiyordu. Ayrıca, motoru kapatan kadın jandarma da sormuştu:

– Freskin burada gizlendiğini nasıl bildiniz?

– Özel kaynaklar.

– Yani?

– Boş ver.

Niémans beklemekle bir şey kaybedilmeyeceğini biliyordu. Saman ambarına doğru yürüdüler. Polis yakalarını kaldırmıştı, hem sıcaklıyor hem de üşüyordu, artık gerçekten bilmiyordu.

Kapının eşiğinde durdu, kadın jandarmaya doğru döndü.

– Desnos, senden benim için yapmanı istediğim bir şey var.

– Sizi dinliyorum.

– Karakola dön ve Paride'in ifadesini tutanağa geçir. Sana ses kayıtlarını yolluyorum.

– Ne? Ama ben düşünmüştüm ki...

– Ne düşündüğünü biliyorum ama ikimizin de burada kalmasına gerek yok. Schnitzler bizden açıklama, yani yazılı bir şeyler isteyecektir. Paride'in ifadesi onu birkaç saat boyunca memnun eder. Adım adım ilerliyoruz, üzgünüm.

Desnos öfkeli adımlarla Mégane'a doğru yürüdü. Niémans saman ambarının kapısından girer girmez üzerinde beyaz önlüğü ve şaşkın bakışlarla Lehmann onu karşılamaya geldi.

– Olağanüstü.

– Bana gösterin.

– Tam anlamıyla olağanüstü.

Niémans ambarı ayrıntılı bir şekilde inceleme gereği bile duy-

manuştu: Kenarlarda bok kokan at bölmeleri bulunan, görünüşte boş, oldukça büyük bir mekândı. Sanki zaman ve soğuk tarafından sindirilmiş gibi kuru bok kokusu vardı.

Fresk oradaydı, OYI'nin projektörleriyle aydınlatılmıştı. Niémans 2001: *Uzay Yolu Macerası*'ndaki tekparça taş anıtı düşündü, ancak burada, metal kütle parçalar halinde yerde yatıyordu. Teknisyenler, bir geometri uzmanının gereçlerini andıran komplike bir makineyle molozların çevresinde dört dönüyordu.

– Buradan, dedi Lehmann.

Restoratör bilgisayarlarını çoktan sıpa denilen dört ayaklı desteklerin üzerine yerleştirmişti. Son seferde olduğu gibi, ekranlardan mavi bir halenin içinde yüzen siyah beyaz görüntüler yansiyordu.

– İki tonoz tavana da resimleri yapan aynı el, dedi Lehmann. Tek bir sanatçı kilisenin tüm tavanında çalışmış. Biraz Michelangelo'nun Sistine Şapeli'nde uyguladığı tüm oranlar gibi.

Gözlerinin önündeki şeyin Toskanalı üstadın etkili devasa heykelleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Bir kez daha, ama on kat daha güçlü olarak, ilk freskteki şiddet unsuru bunda da vardı. Birbirine dolanmış bedenler, çığlık atan suratlar, balkıyan manzaralar: Kutsal Kitap'taki sahneler burada tam bir kâbusa dönüşüyordu.

Dişetleri kapkaraydı, saçlar tutam tutam dökülmüştü, gözler erimişti. Tüm bunlar Hiroşima'da kavrulan bedenleri hatırlatıyordu.

– Sanatçı burada üslubunun tüm özelliklerini ön plana çıkarmış. Ve bu kalabalık... Baba Brueghel'in cehennem saplantılarından ve onun *Ölümün Zaferi* adlı tablosundan çok da uzak değil. Acıyla buruşmuş yüzler, ayrıntıdaki kaygı... Bu anlamda, daha ziyade 15. ya da 16. yüzyıl resmiyle benzerlik gösteriyor.

– Hangi sahneler tasvir edilmiş?

– Emin değilim... Bir kez daha haç biçiminde yerleştirilmişler. Üstteki resimde bir sorun yok, Âdem ile Havva...

Oldukça zayıf bir çift herkesçe bilinen ağacın altında duruyordu, açlıktan kadidi çıkmış, güneşten kararmış silüetler. Sanatçıya göre yeryüzündeki Cennet'in şen şakrak bir hali yoktu.

– Soldaki ise Babil Kulesi, insani ihtirasın çöküşü, artık aynı dili konuşmayan insanların bozgunu...

Ressam, topluluğun kaosunu ifade eden yarı insan, yarı taş bir tür hibrit piramit halinde yükselen taşları ve insanları bir araya getirmişti...

– Buna karşılık, takip eden iki epizodun neyi resmettiğini

tam olarak anlayamıyorum... Genç adama yakaran yaşlı adam, Yakup'u kutsayan İshak ya da çocuklarından birini kaybeden Eyüp, hatta oğlunu kurban etmeye hazırlanan İbrahim olabilir, iyi anlaşılıyor.

Niémans işlenen konuların seçiminin önemli olup olmadığını düşünüyordu. Şimdilik, insanların yüz ifadelerini, esrik bakışlarını, derilerini yırtacakmış gibi duran kemiklerini hipnotize olmuş gibi izlemeye devam ediyordu.

Lehmann elini son ekrana doğru uzattı, görünmez bir pompayı tutuyormuş gibi parmakları yarı açtı.

– Haçın alt kısmındaki uyuklayan kadın Eski Ahit'teki birçok figürü tasvir edebilir. Araştırmam gerekiyor.

Polis, kadının daha ziyade can çekişmekte olduğunu söyleyebilirdi: Bodur bedeni, kısa kolları siyah bir kan gölünün ya da zemindeki geniş bir yanık izinin içindeydi. "Saint-Ambroise'un pırlantaları", yerel gazeteler için mükemmel makale başlığı.

Lehmann konuşmayı sonuca bağlamak için dilini şaklattı:

– Muhteşem. Bu şapel bizim Sistinemiz olacak!

Niémans'ın bu konuda şüpheleri vardı: Tebliğciler bu fresklerin gün ışığına çıkarılmasına asla izin vermezdi ve yüzeydeki resimlere de fazla dokunulmasını istemezlerdi. Bu sahneler alçının altında gömülü kalmaya mahkûmdu ve sadece bu yöntemi özümsemiş kişiler tarafından X ışınları altında hayranlıkla seyredilecekti.

– Sizden şimdilik sessiz kalmanızı isteyeceğim, dedi Niémans. Bu resimler soruşturmanın gizemiyle alakalı.

– Ah, evet... Evet, elbette.

Kuşkusuz Lehmann, bu hazineyi nasıl gün ışığına çıkardığını gazetelere, dergilere anlatırken hayal ediyordu. Hem de bir cinayet soruşturması sırasında!

Niémans ise kendine sormadan edemiyordu: Tebliğcilerin bu resimlerden nasıl haberi olmuştu? Onlar da radyografi yöntemine mi başvurmuşlardı? Eski metinler bu resimlerden mi söz ediyordu?

Zaman kazanmak için, Niémans iPhone'uyla ekranların fotoğrafını çekti.

– Tebliğcilerin Saint-Ambroise'daki iskeleleri sabote etmiş olabileceğini düşünüyor musunuz? diye sordu, aklına yeni bir senaryo gelmişti. Bunu yapabilecek teknikleri var mı?

– Bu soruyu bana neden soruyorsunuz?

– Cevap verin, lütfen.

– Elbette. Bir saman ambarını sadece bir günde inşa edebilen kişiler olarak ün salmışlardır. Yani burada söz konusu olan birkaç boru... Siz ne düşünüyorsunuz? Bir sigorta dolandırıcılığı mı?

– Yüzbaşı Stéphane Desnos sizinle temasa geçecek, diyerek soruları ustaca geçiştirdi. Radyografileri ona teslim edersiniz.

– Beni haberdar edecek misiniz?

– Elbette, dedi Niémans, tam tersini ifade eden bir gülümsemeyle.

– Israr ediyorum. Çünkü bu keşif gerçekten... olağanüstü. Sanat tarihi açısından, bu...

– İlk resimlerin tarihlendirilmesi çalışmalarında bir ilerleme kaydettiniz mi?

– Üzerinde çalışıyoruz. Ama analizler kimyasal tepkimeye bağlı. Sabırlı olmak gerekiyor.

– Ne kadar süre alır?

– Birkaç saat daha.

– Bir sonuca ulaşır ulaşmaz bana telefon edin. Son iki sahnedeki kişilerin kim olduklarını da araştırın.

Restoratör uzun ellerini, bıçaklarını kılıfına yerleştiren bir bıçak atıcısı gibi beyaz önlüğünün ceplerine soktu.

– Ya Tebliğciler? Burada çalışabilmem için onların iznine ihtiyacım var ve...

– Şu an için benim uzmanımsınız ve tüm Domaine'i bir suç mahalli olarak düşünebilirsiniz. Bu size uyar mı?

Lehmann bıyıklarının altından yutkundu ve bu kadarla yetindi.

Niémans arabasına doğru yürürken cep telefonunu çıkardı. Bu kâbus gibi resimleri Kutsal Kitap ikonografisinde uzman birine inceletmenin zamanı gelmişti.

- Senin için bilgi topladım.
- Senden hiçbir şey istemedim.
- Arkadaşın bu sabah gitti.
- Hangi arkadaş?

– Marcel Petrovic. Hesabını kestirdi ve çok erken saatte buradan ayrıldı. Eğer istersen sana ödenen paranın makbuzunu gösterebilirim, ama bu tür şeylere dokunmayı fazla sevmiyoruz...

- Bu imkânsız.
- İmkânsız olan ne?

Rachel bir bahçe makası gibi keskin, saldırgan bir ses tonuyla konuşmuştu.

Tebliğcilerin kamyonlarından birinde, bağbozumundan dönüyorlardı. Çok özel bir gün olmuştu, bir mevsimlik işçi diğerlerinin şaşkın bakışları altında tutuklanmıştı. Daha sonra, gece toprak üzerinde egemenliğini iyice ilan ettiği sırada alışılmışın dışında sona eren bir gün.

- Bana veda etmeden asla gitmezdi.
- Çok erken bir saatti. Senin uyuman gerekiyordu.

Ivana iki olasılık arasında tereddüt ediyordu: Ya Rachel'e bu masalı anlatmışlardı ve o da buna inanmıştı ya da o da bu yalanın suç ortağıydı ve Tarikat tarafından onu oyalamak için yollanmıştı.

Kamyon kasasının üzerinde, Ivana Mesajcılarını gözlemliyordu. Bu adamlar gülme dersi vermemişti, ama bu gece kendi üzgünlük rekorlarını kırıyorlardı. Kuşkusuz son olayların travmasını yaşıyorlardı. Samuel'in ölümünden ve dün geceki baskından sonra, her şey çok fazla gelmeye başlıyordu.

Rachel alçak sesle konuşup dururken, Ivana sigara sarmaya girdi, amaç ellerini oyalamaktı. Tuhaf bir şekilde, motorun ve rüzgârın gürültüsüne her Tebliğci'nin derin yalnızlığı ekleniyordu, sanki kamyonunda sadece ikisi vardı. Ve Ivana bir ayrıcalığı da göz önünde bulunduruyordu: Kamptan kaçmasına rağmen, her şeye rağmen Rachel onu Tebliğcilerin kamyonlarına binmeye davet etmişti. Ama belki de bunun sebebi onu daha kolay tuzığa çekmekti.

– O gece, Marcel seninle miydi? diye sordu Mesajcı kız.

– Evet.

– Neden?

– Fresk parçalarını bulmama yardım etmesi için ona para verdim.

Rachel üzgün bir ifadeyle kafasını salladı.

– Ne arıyordun? Bu molozlar neden bu denli önemli?

Ivana sigarasını yaktı.

– Bu soruyu ben sana soruyorum. Bu freskin sizin için önemli olduğunu düşünüyorum.

– Önemli mi? Bu şapeli yenilemeye karar verdik, hepsi bu. Bizden şüphelenme sebebin tam olarak nedir?

Ivana cevap vermedi, tütünün sert tadının keyfini çıkarıyordu. Gözleri karanlığa alışıyordu. Karanlığın içinde binlerce asmanın arasındaki yolları, korulukları, yamaçları ayırt edebiliyordu... Çok büyük bir hapishane için bu kadar çok parmaklık. Buradan sağ salım kurtulabilecek miydi?

– İlginç bir makale yazmak için hikâyeler uydurduğunu düşünüyorum, diye devam etti Rachel. Sen durumu anlamadın. İçimizden birini yeni kaybettik. Oysa senin fresk hikâyelerin...

Ivana gecenin ağır akışına ve ona eşlik eden ısırcı soğuğa kayıtsız şekilde, açıklığı ağır adımlarla geçen silüetler gördü.

– Ne yapıyorlar?

Tebliğciler kucak dolusu bağ çubuğunu taşıyarak, yapraklarla dolu el arabalarını iterek ilerliyorlardı ve daha tuhaf olanı giysileriydi. Soğuğa rağmen, ceketlerini çıkarmışlardı ve üzerlerinde karanlığın içinde iyice belirginleşen beyaz gömleklerinin kollarını açıkta bırakan siyah yelekler vardı.

Rachel hafifçe gülümsedi.

– Yarın akşam bağbozumu sona eriyor, dedi Rachel, sesinde yeni bir güç vardı. Bütün gece, sabaha kadar hasadın artıklarını, gereksiz bağ çubuklarını, çürümüş üzümleri ve bağbozumunda

kullanılan her şeyi, giysilerimizi, ayakkabılarımızı, araç gereçlerimizi yakacaklar...

– Bunu neden yapıyorlar? diye sordu Ivana, soğuğu iliklerine kadar hissediyordu.

– Yuhanna İncili'nde İsa şöyle der: “Bir kimse bende kalmazsa, asma dalı gibi dışarı atılır ve kurur; bunlar toplanır, ateşe atılır ve yakılır.” İsa, bizim hasadımızdır, anlıyor musun? Artık gerekli olmayan her şey yakılır. Ertesi gün, bağlar külle kaplanır. İşte o zaman biz bu bağbozumu için Tanrı'ya şükredebiliriz ve gelecek yılki bağbozumu için dua edebiliriz. Bugün “Küllerin Günü” olarak adlandırılır.

Ivana'nın bu tür fantezilere kafa patlatacak en ufak bir enerjisi yoktu. Çoktan bazı Mesajcılar bir dizleri yerde ya da el arabalarının içine dalmış halde yakılacak şeyleri açıklığa yığmaya başlamıştı. Onlara bakıldıkça sanki etraflarındaki karanlık daha da yoğunlaşıyordu. Bu küçük oyunda, neredeyse karanlıkların içinde eriyene kadar küçüleceklerdi. Çok geçmeden Ivana beyaz gömleklerin kollarını artık koro yerinin dip tarafındaki mumlar gibi görmeye başlamıştı.

– Bu yıl çok özel, diye devam etti Rachel. Umarım ateş her şeyi silecektir. Başımıza gelen dramları, dünyamızı kirleten cürufırları, olmayan sırlarımızı öğrenmek için hikâyeler uydurarak aramıza sızan parazitleri...

Ivana ona baktı.

– Benim gibi mi... demek istiyorsun?

– Evet. Tam olarak senin gibi.

Kilisenin ofisleri, Notre-Dame de Brason Kilisesi'nin dibinde, Fecht Sokağı 6 numaradaydı. Bina, bu ölçekteki bir şehir için oldukça etkileyiciydi. Bölgedeki yapıların çoğu gibi pembe kumtastandı, Grekoromen Antikçağı'ndan esinlenmiş sütunları, alınlıkları ve revaklarıyla neoklasik üslubun tipik bir örneği idi.

Niémans arabasından inip kiliseye doğru yürüdü. Tuhaf bir şekilde kendini güçlenmiş ve canlanmış hissediyordu. Burada Tanrısını buluyordu, çocukluğu boyunca ona telkin edilmiş ve onun gözündeki güven verici etkisi hâlâ devam eden Tanrı'yı. Onun bu duygusunu pekiştirmek ister gibi çanlar çalmaya başladı.

Bir anda manevi bir duygu çatıların üzerinden, duvarlardan, eşiklerin altından dökülüyormuş gibi geldi ona. Dünya birden yeniden uyuma, evrensel tutarlılığa kavuşuyordu. Resimlerle, heykellerle, altın rengi ve kırmızı kıyafetler giymiş din adamlarıyla dolu çocukluğunun uyumu...

Aslında, Tebliğcilerin mütevazı ve katı Tanrı yönelimi onu korkutuyordu: Bu görünmez, ne yüzü ne de sınırları olan Tanrı oldukça eziciydi ve bu Hristiyanların katılığında insanlık dışı bir şey vardı. Çocukluğunda ona öğretilmiş inançla bu bağnaz uzlaşmazlığın hiçbir ilgisi yoktu. Bu da, her pazar günahlarını bağışlatmak için kudas ayinine katılan ve yardım kutusuna para atan yaşlı burjuvaların inancıydı...

Kilisenin sağ kanadı boyunca yürüdü, 19. yüzyıla ait olması muhtemel, tuğladan inşa edilmiş masif bir binayla karşılaştı. Bakır bir levhanın üzerinde "Notre-Dame de Brason Katolik Kilisesi" yazıyordu. Zili çalıp bekledi.

İnternette yaptığı arama sonucunda, Alsace'ta en iyi Hristiyan

ikonografisi uzmanlarından birinin olduğunu öğrenmişti, Peder Kosynski adında biriydi, kilisenin başrahibiydi. Biraz şans, hiç de fena olmazdı.

Sonunda kapı açıldı. Tüy sıklet, hiçbir ilginçliği olmayan bir adam, kuşkusuz bir gönüllü, onu selamladı. Fedakârlık olmadan inanç, yaşlı askerler olmadan savaş olmazdı. Niémans sebebini açıklamadan ve rozetini göstermeden rahibi görmek istediğini söyledi. Sorun yoktu. Her zaman uygun olurdu.

Birkaç genç kızın kocaman kayıt defterlerine bir şeyler yazdığı sekreterlikten geçtiler. Bakır rengi ahşap, küf kokusu, gıcırdayan parkeler: Böyle bir kış uykusunu bozmaya cesaret etmek için gerçekten evlenmek veya çocuğunuzu vaftiz etmek zorunda kalmanız gerekiyordu.

Şatafatlı giysisi içinde Kosynski geldi. Beyaz entari, yeşil ayın kaftanı, zümrüt yeşili etol. Kalabalıklar önünde ekmek ve şarap ayinini yapmaya hazırdı. Ağır bir yürüyüşü vardı, suratı bir bok-sörünkü gibi basıktı ve kalın boynu yuvarlak rahip yakalığını patlatacak gibi duruyordu. Ellili yaşlarını geride bırakmış rahip tuhaf bir karışım sergiliyordu, hem resmi hem de sporcu görünümü vardı.

– Akşam duasından çıktım, dedi, gülümseyerek ve koro çocuklarım beni ortada bıraktı. Bir basket maçı. Onlarla mücadele edemiyorum...

Birkaç cümleyle, asık suratlı buldok sevimli bir shar-pie'ye dönüşmüştü. Sesi, yüreğinin temizliği, ondaki her şey bir arada erimişti.

– Sizin için ne yapabilirim? diye sordu, gülümserken yüzünde binlerce kırıksık oluşmuştu.

Kosynski onu rüstik mobilyalarla döşeli, ayin eşyalarının konulduğu soğuk bir odaya götürdü. Sade hatlar, çıplak duvarlar ve hafifçe kekremsi bir art düşünce gibi havada süzülen o sonsuz tütsü kokusu.

Çıplak bir ampulün altındaki boş bir masanın arkasına oturan olan Niémans ayin kıyafetlerini çıkarmakta olan rahibi gözlemliyordu. Gerçekten güven verici bir yüzü vardı. Özellikle de, açık yürekliliği ıslık ıslık. Gözlerindeki sıcaklığın, gülümsemesindeki teveccühün rahiplerin genel olarak size merhamet diye sunduklarını iğrenç ilgiyle hiçbir alakası yoktu.

Niémans'a gelince, tam tersine, o rahibe yalan söylemeye karar vermişti; gerçek vakaları ona anlatması söz konusu değildi.

– Şimdilik bir hırsızlığı soruşturuyoruz, dedi.

– Hırsızlık mı? Saint-Ambroise'da mı? Orada çalınacak bir şey yok.

Rahip ayin kaftanını bir tür Normandiya dolabına yerleştiriyordu.

– Freskler var.

– Hangi freskler? Tavandakiler mi? Onlar beş para etmez. Kuşkusuz bu bölgede yaşamış biri tarafından yapılmış ve...

– Ben gizli fresklerden söz ediyorum. Alçının ve sıvanın altında kalmış freskleri kastediyorum.

Rahip cevap vermeden kaşlarını kaldırdı. Etolünü katladı, sonra entarisini çıkardı. Red Hot Chili Peppers logolu siyah tişörtü vardı üzerinde. Ayin entarisini özenle dolaba yerleştirdi ve hafifçe kapıyı kapattı. Kas kütlesi bu nazik hareketleri gerçekleştirmek için sanki tümüyle parmaklarının ucunda toplanmıştı.

Sonunda gelip masanın diğer ucuna oturdu. Niémans sanki bir

şölen masasına oturmuşlar ama önlerine yemek getirmeyi unutmuşlar gibi bir hisse kapıldı.

– Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama orada gizlenmiş freskler yok.

– Nasıl bundan bu kadar eminsiniz?

– Çünkü eğer bu freskler var olsaydı, öncelikle bizi haberdar ederlerdi?

– Kimler?

– Tebliğciler ile onların teknik ekibi. Başpiskoposumuz şapelin restorasyon masraflarına katkıda bulunuyor.

Niémans cep telefonunu çıkardı ve radyografleri buldu.

– Bakınız.

Kosynski eğildi ve telefonu aldı.

– Tanrım, diye mırıldandı, görüntüleri ekranda kaydırırken. Bu imkânsız.

Fotoğraflara baş ağı bakarken, Niémans kendisinin de bu karmuş suratlara, fal taşı gibi açılmış gözlere, açık ağızlara hiç de alışmamış olduğunu fark etti...

– Tüm tavanı X ışınlarıyla mı taradınız?

– Bu henüz el değmemiş tavan ile diğer fresk parçalarının radyografisi.

Bakışlarında bir şaşkınlık ifadesi vardı.

– Ama... Tavanın çöktüğünü sanıyordum.

– Tebliğciler yeniden oluşturdu. Resmin bütünlüğünü muhafaza etmiş gibi bir izlenim veriyorlar. Bana göre, görünen katman altındaki resimdeki konulara dini açıdan büyük bir saygı duyuyorlar.

– Dini saygı mı? Ne demek istiyorsunuz?

– Henüz bilmiyorum. Bu tasvirlerin onlar için temel bir önemi olmalı. Temel ve gizemli bir önemi. İşte bu nedenle bu fresklerden haberiniz yok. İşte bu nedenle onların radyografisini çekmeleri için restoratörlere izin vermediler.

Rahip kuşkuya kapılmış gibiydi. Gözleri, istemeden de olsa sürekli olarak avucunun içinde parlayan görüntülere takılıyordu.

– Bu resimleri iyice inceleyin, diye üsteledi Niémans, ve bana size ne çağrıştırdıklarını söyleyin. Ve şimdi de bir Hristiyan ikonografisi uzmanına danışıyorum.

– Bu benim gençlik yıllarımdaydı.

– Sağlam bir hafızanız olduğuna eminim.

Kosynski telefonu yüzüne doğru yaklaştırdı ve hayranlıkla

uzun uzun fotoğraflara baktı. Telefonun ışığı yüz hatlarında beyaz, göz kamaştırıcı, anlaşılması güç bir maske oluşturuyordu.

– Bunlar Kutsal Kitap sahneleri, yani çoğunlukla... Özellikle de Eski Ahit'ten. Ancak oldukça tuhaf, çünkü bir araya getirilerek bir bütün oluşturma tarzı son derece sıra dışı ve...

– Bunları biliyorum. Son iki resme bakın. Size göre bunlar hangi metrin pasajlarıyla ilgili olabilir?

Rahip dokunsal ekran üzerinde resimleri yana doğru kaydırdı.

– Şöyle söyleyeyim... Oğlu Yakup'u kutsayan İshak.

Lehmann Yaratılış'ın bu sahnesini zaten söylemişti.

– Ya diğeri? Uyuyan kadın?

Rahip düşünüyor gibiydi. Gözleri yaşlarla dolmuştu, ama bunun nedeni duyduğu heyecan değildi, daha ziyade milyarlarca kristalin gözbebeklerini rahatsız etmesiydi.

– Rahel'in ölümü olabilir, emin değilim.

– Bu bölümde ne anlatılıyor?

– Pek fazla bir şey değil. Rahel Yakup'un karlarından biriydi. Önce kısırdı, sonra Yakup'a iki oğul doğurdu, ancak ikincisini, Benyamin'i doğurduktan sonra öldü.

– Hepsi bu kadar mı?

– Hemen hemen, evet. Rahel Efrat, yani Beytlehem yolunda öldü. Babil Sürgünü'nü sembolize eden mezarı kutsal bir yer haline geldi.

– Bu resimlerin üslubu hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?

– Oldukça... etkileyici. Birçok ayrıntı Ortaçağ'ın son yüzyıllarındaki tarzı hatırlatıyor ve aynı zamanda da...

– Aynı zamanda, ne?

– Resmin işleniş tarzı, son derece kaygı verici bir tutarlılıkla çok modern.

– Bu size başka eserleri mi çağrıştırdı? Bir ressamın çizgilerini? Bölgedeki bir okulu?

– Kesinlikle hayır. Sadece çok şaşırtıcı. Bunları Tebliğcilere gösterdiniz mi?

– Gerek yok. Bana göre, onlar fresklerin varlığını uzun zamandan beri biliyorlar. Ve onları özenle gizlediler.

– Neden?

Niémans cevap vermeden, rahibin elinden telefonunu aldı ve ayağa kalktı.

– Size bu resimleri yollayabilmem için bana e-mailinizi verin.

Kosynski istenileni yaparken polis yineliyordu:

– Yeniden düşünün. Bu resimlerin özel bir anlamı var.

Kosynski de ayağa kalktı, boyu ancak Niémans'ın omzuna geliyordu. Bununla birlikte polis, rahibin kendisini havaya kaldırabileceğini ve planör uçuşuyla tüm odayı dolaştırabileceğini hissediyordu.

– Bu kadar önemli mi?

– Tebliğciler için önemli ve ben bunun sebebini öğrenmek istiyorum.

– Onların tüm bu hikâyeden haberdar olduklarına emin misiniz?

– Hiç şüphem yok. Bir dahaki sefere bir tadilat işine girersem kendinize daha güvenilir ortaklar bulun.

Adam belli belirsiz bir baş hareketiyle onu onayladı. Bu konuşma –ya da sadece gördüğü resimler– nedeniyle afallamış gibiydi. İnsanın kafasına yer eden ve beynini şalümo gibi eriten resimler.

– *With the birds I'll share this lonely viewin'*,²² diye fısıldadı Niémans rahibin kulağına.

Red Hot Chili Peppers'tan yaptığı bu alıntı Kosynski'yi bitirmiş gibiydi. Niémans özel yırtıcı gülümsemesiyle onu selamladı ve rahibin yanından ayrıldı.

Dışarıda soğuk şiddetini daha da artırmıştı, sanki kara ve buz gibi soğuk, yüksek dalgalar kilisenin lâl rengi duvarlarını yalıyordu.

Kosynski bildiklerinin onda birinin çeyreğini bile söylememişti. Önemi yoktu. Niémans'ın başka bir fikri vardı.

Takviye çağırmanın zamanı gelmişti.

22. "Kuşlarla paylaşacağım bu yalnız manzarayı". (ç.n.)

Niémans Mégane'a bindikten sonra bir süre arabanın içinin tıdık havasının tadını çıkardı. İçeride aşına olduğu malzemeler vardı. Telsiz ve onun helezoni kabloları, bir sürü kâğıt, tutanak defteri... ayrıca bazı yenilikler de vardı: kameraları okuyabilen kameralara bağlı bilgisayar, taşıtların hızını belirleyen radar...

Her şeyden önce, aynı koku: Eskiden kalma yemeğin, rutin can sıkıntısının kekremsi kokusu, düzen ve hukuk çatısı altına sıkışmış insan çarklarının tüm derinlikleri buradaydı. Aslında bu, tüm yaşamının kokusuydu.

Cep telefonunu çıkarıp Lorraine'de, Épinal yakınlarındaki Bruyères Manastırı'nın numarasını tuşladı. Usanmıştı. Sır perdelерinden bıkmıştı. Bu suskunluk ile cehaletten oluşan blokun çevresinde dolanmaktan bıkmıştı. Fısıltılar ve bilinmezliklerle, alçak sesle dolaşan bir sırdan dışlanmaktan bıkmıştı.

Cevap almak için yirmi kez telefonun çalmasını beklemek zorunda kaldı, bu da gelen her telefonun her şeyden elini eteğini çekmiş bir avuç keşişin tefekküre dalışına bir engel olarak görüldüğü bir yer için akla uygun bir ortalamaydı.

– Alo?

Ses bir çatapat gibi patlamıştı.

– Éric Aperghis ile konuşmak istiyordum.

– Burada bu isimde biri yok.

Diğerleri gibi, sakinlerinin taş olduğu bu manastırlarda doğrunun söylenmesi her zaman şaşırtıcı olurdu.

– Orada, kendini Antoine olarak tanıtmış olabilir, diye iç geçirdi.

– Bizim topluluğumuzda bu adda kimse yok.

– O keşiş değil, dedi Niémans, sinirli sinirli, ama her kış manastırda inzivaya çekilir. O kendini dine adanmış biri.

Kısa bir sessizlik oldu. Muhatabı Niémans'ın kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu, ama konuğunu koruyordu.

– Kardeş keşiş, diye üsteledi polis, Éric'in sizin duvarlarınız arasında olduğunu biliyorum. Ben cinayet büro polisiyim ve onu telefona çağırmanızı size hararetle tavsiye ederim.

Çok eski alüvyon kumları ve çakılları gibi birikerek artan sessizlik.

– Bu imkânsız, diye mırıldandı beriki. Geçen ay geldi ve sessizlik yemini etti.

Niémans kükrer gibi boğuk bir ses çıkardı, bu belki de bir kahkahaydı. Her şey onu gerçekten şişirmeye başlamıştı.

– Bana e-mail adresinizi verin.

– Ama...

– Bana adresinizi verin, lanet olsun!

Adam harfleri ve rakamları verdi, Niémans bilgileri not etmek için telefonu hoparlöre almıştı. E-mail adresini SMS'le de yollamasını isteyebilirdi, ama telefonu kapatarak bilgileri elde edeme riskini göze alamazdı.

– Birazdan size Haut-Rhin'deki Brason Jandarma Karakolu'nun adresini yollayacağım, diye devam etti Niémans. Adresi Éric'e verin ve ona hemen kışını kaldırmasını söyleyin. Ona Niémans'ın aradığını belirtin. N-I-É-M-A-N-S, anladınız mı?

– Ama...

– Aması maması yok. Eğer yarın burada olmazsa, onu almaya bizzat ben geleceğim, bundan emin olabilirsiniz ve bu da manastırınızda kargaşaya neden olacaktır.

Niémans cevabı beklemeden telefonu kapattı.

Niémans yola çıkmadan önce, Desnos'u aradı. Onun için kadın jandarma bir tür enerji içeceğine dönüşmüştü. Kendine gelmek için zaman zaman alınacak bir yudum.

– Sorgu tutanağını bitirdin mi? diye sordu Niémans, birkaç ki-bar söz söyledikten sonra.

– Beni aptal yerine koymayın.

Kadın jandarma sesini yükseltmişti.

– Bitirdin mi bitirmedin mi?

– Elbette bitirdim, ama alay ederek bana çatmak size bir şey kazandırmaz.

– Tutanağı Schnitzler'e yolladınız mı?

Ahizeye fısıldadı:

– Beni dinleyin, Niémans. Dar kafalı bir maço olup olmamanız size kalmış. Fransa'nın en iyi polisi olabilirsiniz ve üniforma giyen herkesten nefret edebilirsiniz, bu da sizin bileceğiniz bir şey. Ama bencilce davranarak, soruşturmayı yavaşlatıyorsunuz ve olduğunuz yerde patinaj yapıyorsunuz.

Niémans bu uyarı salvosunu dinlemek zorunda olduğunu hissetti. Eğer bu kadar sert çıkışlar yapıyorsa, elinde bir koz var demektir.

– Bereket versin ki, kendimi sizin uyduruk görevlerinizle sınırlamıyorum, diye devam etti Desnos, Niémans'ın cevap vermesine fırsat tanımadan. Kuşkusuz ilginç bir tipin sorgulanmasını unuttuğumuzu düşündüm.

– Kim?

– İbrahim Mollec. Patrick Zimmermann'ın asistanı. Otopsi sırasında ağzın içindeki taş bulaşan genç doktor.

Niémans bu ayrıntıyı hatırladı: Adli tabip bunu asistanından öğrenmiş olabilirdi.

– Onu aradın mı?

– Size onun bilgilerini yolluyorum. Schiltigheim Kadın Hastalıkları Cerrahisi ve Doğum Merkezi'nde (SKCDM) intern doktor.

– Onunla konuştun mu, konuşmadın mı?

– Konuştum ve çok ilginç şeyler söyledi.

– Bana bir özet geç.

– Asla. Eğer o size anlatırsa daha etkili olur. Erkek erkeğe konuşursunuz.

Bu son kelimeleri bastıra bastıra ironiyle söylemişti. Aslında, Stéphane bir şeyler keşfetmişti.

Niémans telefonu kapatıp adamın numarasını tuşladı. Hâlâ kırmızı kilisenin dibindeki ıssız park alanında duruyordu. Arabanın içindeki sıcağa rağmen, berbat bir belayla çevrili olduğunu hissediyordu.

Doktor nöbetçiydi, iki doğum arasında Niémans'ı kabul etti. Çocuk doktoru olan Zimmermann'dan sonra kadın doğum uzmanı bir asistan... Alsace'ta adli tıp görülmemiş bir esnekliğe sahipti.

– Her şeyi meslektaşınıza anlattım.

– Tamam, ama bir kez de bana anlatman gerekiyor.

– Benimle neden senli benli konuşuyorsunuz?

Sesi genç ve kalındı, ama kronik stresin tüm belirtilerini taşıyordu. Ya da aynasızlara karşı geçmişten kalma bir öfkesi vardı.

– Her halükârda, diye ekledi, size telefonda bir şey söylemeyeceğim. Sizin polis olduğunuz ne malum?

Niémans güldü: Bu rezil telefon görüşmesi Desnos'un küçük bir hediyesiydi. Mollec'in Niémans'ı başından savacağını biliyordu ve peşinen çok eğlenmişti. Ama bu karşısına çıkan ilk asi yaratık değildi.

– Polislerin iki davranış şekli vardır, diye sabırla açıkladı. Hızlı yöntem, yavaş yöntem. Bu telefonda beş dakika sürer ya da seni almaları için jandarmaları yollayabilirim. En azından geceyi karakolda geçirirsin. Sana kalmış...

Kuru gürültülerle ve uzun yankılarla belirginleşen sessizlik. Intern kapıları açıyor, merdivenleri iniyor, bir holden geçiyordu. Sonunda, rüzgârın uğultusu, ardından bir çakmağın sesi artık varlığını gösteriyordu.

Bir polisle zaman kaybettiği süre boyunca bir sigara tüttürebilirdi.

– Ne öğrenmek istiyorsunuz?

– Seni taşla ilgili olarak aradım...

– Bir taş değildi.

– Nasıl yani?

– Taşı Samuel'in boğazından çıkardığımda bir çakıl taşının ya da bu tür bir şeyin parlaklığından söz edebiliriz. Aslında, toz onu parlatmış ve ona madeni bir görünüm kazandırmıştı.

– Sonuç olarak neydi?

– Kömür olduğunu düşünüyorum. Ya da odun kömürü. Belli bir hafifliği vardı.

Sadece böyle bir malzemenin döküntüler arasında yer alması değil, Zimmermann'ın bu parçayı tanımlama gereği duymaması da ilginçti. Gerçekten dibe vuruyorlardı.

– Zimmermann bu ayrıntıdan neden bahsetmedi?

– Çünkü umurunda değildi. Emekli oluyor ve o gerçek bir adli tabip değil.

– Bu otopsi hakkında bana başka ne söyleyebilirsin?

– Hiçbir şey. Bu taş dışında, ceset tonlarca moloz altında pestilli çıkmış bir et ve kemik yığınıydı.

– Teşekkürler İbrahim.

Niémans bu yeni bilgiyi değerlendirdi; neredeyse kömür parçasını elinde hissedebiliyordu. Katil tarafından uygulanan ritüel başka bir anlam kazanıyordu: Bu cinayeti çok önceden tasarlamıştı. Saint-Ambroise'da kömürden, şistten ya da herhangi bir fosil yakıttan eser yoktu. Katil, mizansen için bu maddeyi yanında getirmişti.

Tabii Tebliğciler cesedi molozların altına gizlemeden önce bu ritüeli yapmadıysa. Hayır. Niémans soruşturmada ilerledikçe üç yönlü bir senaryoyu daha fazla benimsiyordu.

Paul Paride ile Samuel arasındaki kavga.

Anabaptist'in bir yabancı tarafından öldürülmesi.

Tebliğciler tarafından iskelelere yapılan sabotaj.

Odun kömürü.

Bu yeni kanıtla ne yapacağını bilmiyordu ama bu ipucu ile Saint-Ambroise'da gizli fresklerin kömürleşmiş yüzleri arasında belli belirsiz bir bağlantı olduğunu hissediyordu.

Birkaç yüzyıl önce bunları yakan kimdi?

Ivana dikenli tellerin altından ustaca sıyrıldıktan sonra koruluğa doğru yürümeye başladı, amacı –nihayet– cep telefonunu saklamaktı. Akşamla ilgili söylenecek fazla bir şey yoktu: Duş almış, üstünü değiştirmiş, tıka basa yediği akşam yemeğine katılmıştı. Hem yorgunlukla mücadele etmek hem de içindeki anlaşılmaz öfkeyi bastırmak için çok yemişti.

Rachel'in küçük dersini bir türlü kabul edemiyordu. Genç kadının tepeden bakan tavırlarına katlanmak ve onun en çok nefret ettiği şeymiş –gazeteci– gibi davranmak zorunda kalmıştı. En be-teri, artık bir açmazın içindeydi. Rachel'in söyleyeceği fazladan bir söz hasadın sonuna kadar başka Tebliğcilere yaklaşma şansını yok ederdi. Kız hiç şüphesiz büyüklerini –Jakob ve hempaları– haberdar etmişti, artık gözler Ivana'nın üstündeydi. Bu gece kaçabilmesi bir mucizeydi.

Akşam yemeği boyunca kimseyle konuşmamıştı. Marcel'i düşünüyordu. “Tek bir kişiyi özlerseniz her yer ıssızlaşır” demişti Lamartine ya da Chateaubriand veya dilediğiniz herhangi biri. Onun basit bir macera arkadaşı olmadığının farkına varıyordu. Onu bahtsız bir erkek kardeş, kendisi gibi sadece tek yönü bilen, işaretlerin peşinde daima ileri doğru kaçan bir marjinal olarak benimsemişti.

Rachel yalan söylüyordu. Kaçma-kovalamacanın yaşandığı gecenin ertesi günü, Marcel bu şekilde, ona hiçbir şey söylemeden gitmiş miydi? Hiç kuşkusuz, o gece macerasının ardından bir daha dönmemişti. Tebliğciler onu yakalamış ve bir yere ni kapatmıştı? Ivana açıkçası buna ihtimal vermiyordu, ciddi bir güvenlik sistemleri vardı ama her şeyden önce bağbozumuyla uğraşan ba-

nışıl insanlardı. Onları işkenceci ya da adam kaçıran kişiler olarak hayal etmek oldukça zordu.

Üstelik Marcel'in kaçırılması için bir sebep yoktu. Ivana'nın görmediği, başlarına iş açabilecek bir şeyi o görmüş olabilir miydi? Bir saman ambarında, yeniden birleştirilmiş, fazla ilginç olmayan bir freskten başka bir şey bulmamışlardı...

Ağaçların karanlık sınırına yaklaşıyordu. Ayaklarının altında, kırığıyla kaplı otlar krem brülenin kabuğu gibi çıtırdıyordu. Hafifçe beyazlanmış manzara değişmişti. Ağaç gövdeleri, dallar, çalılar hepsine buzlu bir yıldırım çarpmış gibiydi.

Böğürtlen çalılarının üzerinden atlayarak, dallara takılarak ilerliyor, ama yürüyüşünün sonunu göremiyordu. Umutsuzluğa kapılmıştı ki, sonunda meşe ağacını gördü. Mermer bir sütun gibi siyahtı, yer yer likenlerle çevrilmişti, Ivana için, bütün gece dimdik ayakta duran önemli bir işaret noktasıydı.

Biraz daha ilerledi ve bir çatırtıyla çalı çırpıların içine yuvarlandı. "Siktir!" diye küfrü bastı, ağzından bir buhar bulutu çıkararak. Güçlkle ayağa kalktı ve gözleriyle neye takıldığını bulmaya çalıştı.

O zaman onu gördü.

Yosun bağlanmış köklerin üzerine bırakılmış gibi kımıldamadan yatan bedeni gördü. Acı nedeniyle korkunç bir ifadeyle çarpılmış yüzü, sanki gecenin pusu içinde dalgalanıyordu.

Ivana titreyerek, cep telefonunu bulmak için ceplerini karıştırdı, cihazın fenerini yaktı ve cesede doğrulttu.

Marcel... Yaklaştı, soluk soluğaydı, yüzü aydınlatmadan önce saçma bir refleksle nabzını bulmaya çalıştı. Bir karışık açık ağzı kenarları kırılmış bir yaradan başka bir şey değildi. Mevsimlik işçinin dişleri hiç tam olmamıştı, ama kuşkusuz kalan dişleri de sökülmişti ve bunu da müşfik bir şekilde yapmamışlardı.

Kadın polis gitgide zorlanarak nefes almaya başladı. Soğuk, şok, üzüntü gözlerini yaşlarla doldurmuştu. Bunu ona kim yapmıştı? Ve neden?

İncelemesine devam ettiğinde, her parmağın orta kemiklerinin net bir şekilde kesildiğini gördü. Kollar ve bacaklara gelince, imkânsız bir açıyla duruyordu ve bütün kemikler kırılmıştı.

Ama daha da kötüsü, ki bunu fark etmesi uzun zaman almıştı, asıl yarasıydı: Bağırsakları dışarı çıkarılmıştı; bu da yetmezmiş gibi kendi ince bağırsağıyla boğulmuştu, bir sarmaşık gibi boğazının çevresine dolanan kordon soğuktan grimsi bir renk almış ve sertleşmişti.

Ivana dizlerinin üzerine çöktü. Kapkara ve nemli bir cüruf yığını üzerine kapanıyordu. Soluğu tıkanmıştı, sanki hiç bitmeyecek bir gecenin içine gömülüyordu.

Sonra, yavaş yavaş başka bir gerçek ortaya çıktı.

Cesedin burada olması rastgele bir olay değildi. Bu işkence görmüş ceset bir mesajdı – Ivana'ya bir mesaj. Bunu yapanlar onun Marcel'in suç ortağı olduğunu biliyorlardı. Onun mevsimlik işçi olmadığını biliyorlardı. Dün gece Rezerv'i ziyaret ettiğini biliyorlardı. Ve, *last but not least*,²³ bu meşe ağacının dibine bir telefon sakladığını biliyorlardı.

Kendini arkaya doğru bıraktı ve ölü yapraklarla soğuk killi toprağın üzerine oturdu, boş gözlerle bakıyor, hiçbir şey düşünemiyordu. Tüm geleceği ve tüm onuru çalınmış bu zavallı adam karşısında şaşkındı. Islaklığın elbiselerine nüfuz ederek yavaş yavaş tüm bedenine ulaştığını hissediyordu, yakalanmaktan ve saldırıya uğramaktan çekinmeksizin dakikaları saymadan bu şekilde kaldı.

Sonunda uyuşukluğundan sıyrılıp yere attığı cep telefonunu aldı. Uyuşmuş parmaklarına rağmen fenerini söndürmeyi başardı ve telefonu uçak modundan çıkardı.

Mucize eseri, sinyal vardı.

Batarya azalmıştı, sağ üst köşede tek çubuk kalmıştı.

Başparmağıyla dokundu, bir klik sesi: Niémans...

– Alo?

Boğuk, tanıdık, umut verici bir ses. Birkaç kelimedede, kesik kesik soluklanmalarla durumu Niémans'a anlattı.

– Sakin ol.

Hıçkırıklar arasında, her şeyin kendi hatası olduğunu, istemesine rağmen onu yanında götürdüğünü açıkladı...

– Sakin ol, diye yineledi Niémans.

Ama Ivana hikâyesini yineleyip duruyordu –solukları normale dönmüş, ritmini bulmuştu–, saman ambarı, taşlardan oluşan puzzle, Tebliğciler...

– Bu kadar yeter! diye bağırdı Niémans. Şimdi neredesin?

Ivana konumunu ona yolladı. Domaine'in dışındaydı, bir kez daha Piskoposluk'un kapılarını zorlamadan jandarma gizlice müdahalede bulunabilirdi.

– Kalabalık bir ekiple geliyorum. Yerinden kıpırdama.

– Hayır.

– Ne demek hayır?

– Oraya geri dönüyorum.

– Söz konusu bile olamaz. Saçmalıkları burada sonlandırıyoruz.

– Benim kimliğimi resmen ortaya çıkarmadıkları sürece devam ediyorum.

– Bana az önce şapa oturduğunu ve bu cesedin senin ölüm fermanını imzaladığını söyledin.

– Hiçbir şey bilmiyorum. Marcel'i kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Tam olarak ne bildiklerini bilmiyorum. Bunu yapanlar Tebliğciler ya da başka bağnazlar mı, onu bile bilmiyorum...

Kısa bir sessizlik oldu. Niémans kuşkusuz onun fikrini değiştirme şansının ne olduğunu düşünüyordu: Nafile çaba.

– Tamam, diye boyun eğdi, Niémans. Ama cep telefonunu yanından ayırma. Bölgeye geldiğinde seni arayacağım.

Ivana karşı çıkma cesaretini gösteremedi. Tüm bunlar tek başına hareket etmek için çok riskliydi, Niémans'la temasta kalmak zorundaydı.

Ayrıca tartışacak hali de yoktu. Güçlkle konuşuyor ve nefes alıyordu. Panik tüm varlığını ele geçirmişti. Korkunun ağırlığıyla ezildiğini hissediyordu; kalbi, bir şeftali çekirdeğinden daha büyük olmayan siyahımsı bir yumaktı.

– Ne kadar zamanım var?

– Azami 30 dakika.

– Cesedi bulmanızı nasıl açıklayacaksınız?

Niémans acımasız, abartılı bir kahkaha patlattı. Hiç ölmeyecekmiş gibi davranan birinin kahkahası.

– Kim bana soru sorabilir?

– Onlara farlarını ve tepe lambalarını kapatmalarını söyleyin.

Niémans, Ivana’yı daha fazla tehlikeye atmamak ve beklemedikleri bir anda Tebliğcilerin tepesine binmek için gerçekten gü-rültü patırtı çıkarmadan hareket edilmesine uğraşıyordu. İlk ceset konusunda çok tereddüt vardı. Tebliğcilerin karşısına kesin vakalarla dikilmek için yeni bir yöntem denemek istiyordu.

Ama önce çevreyi keşfetmek gerekiyordu...

Desnos’la birlikte, Mégane’ın içinde önden gidiyorlardı. Kadın jandarma sol eliyle araba kullanırken, diğer eliyle telsize uzandı ve emri ilettili. Bir anda, dış dikiz aynasında minibüsler ve arabalar denizaltılar gibi karanlığın içinde eridi. Gizli moda geçmişlerdi.

Desnos da farlarını söndürdü. Gözleri karanlığa alıştıktan sonra Niémans gecenin yüzeyine çıkan çevresindeki simetrik bağ yollarını gördü. Sanki pusun üzerinde yükseliyormuşçasına karanlığın içinde salınıyorlardı.

Ivana’nın cesedi bulması, Piskoposluk sınırları içindeki köktenci ve ilahi şiddetin açığa çıkmasının bir göstergesiydi. Bir kaygı ve sabırsızlık hali içinde, aslında onun da beklediği şey buydu. Bu Domaine’in üzerinde, maden dışıkları gibi hep bir tür demir ve çürüme kokusu vardı...

– Geldik, amirim, dedi Desnos, çitlerin ötesinde yer alan mevsimlik işçi çadırlarını geride bıraktıkları.

Komando giysileri içindeki kadın jandarma nefes nefeseydi. Önü kapalı anorağının yakasından zorlukla giren azıcık hava, kurşun geçirmez yeleğin sıkıştırdığı göğüs.

Niémans günah çıkarır gibi ona kısa bir açıklama yapmıştı – alçak sesle ve her kelimenin üzerine basa basa. “Başkalarına hiçbir şey söylemiyoruz” diye de konuşmayı bitirmişti.

Ivana'nın bahsettiği koruluğu geride bıraktıktan sonra yol boyunca park ettiler. Bulundukları yerden ne Tebliğciler ne de kamp alanlarındaki mevsimlik işçiler onları görebilirdi.

Polis yan dikiz aynasına bir göz attı: IVECO'lardan atlayan adamlar dengelerini bulmaya çalışıyordu. Düzen koruyucular, yangın merdivenine tutunur gibi FAMAS'larını sımsıkı tutmuşlardı. Ayrıca OYI'nın adamları da vardı, bir türlü geri dönemeyen ve beyaz tulumları içinde pijamalıymış gibi görünen Lyon'lu adamlar.

Niémans ile Desnos da arabalarından indiler. Bağlar sona ermişti, artık arazi düzlükler ile koruluklardan oluşuyordu. Kış rüzgârı her yere hâkimdi ve kimse bundan memnun değildi. Otlar denizin dibindeki yosunlar gibi dalgalanıyordu, çalılıklar spazm geçirmiş gibiydi, ağaçlar köklerinin üzerinde titriyordu...

– Orada, diye gösterdi.

Desnos ona yan gözle baktı: Bu bilgiler nereden geliyordu? Ona kim haber veriyordu? Polis sorulardan kaçmak için önden yürüyordu. Otlakları, tersine rüzgâr onları kesmediği sürece, karayeli yararlanarak geçtiler. Zümrüt yeşili geniş açıklığın sonunda koruluk karaltı halinde görünüyordu. Ağaçların yüksekliği göz önüne alındığında koruluk, daha ziyade ulu ağaçlı bir ormanı andırıyordu...

Yürürken bir yandan da bir gerçeği düşünüp duruyordu. Bildiklerini söyletmek için değil, daha ziyade hiçbir şey bilmediğinden emin olmak için Marcel'e işkence yapmışlardı. Bu olaya dahil olmadığını kesin olarak öğrenmek için parmaklarını kesmişlerdi. Ya Ivana? Onu sorgulamak yerine neden korkutmakla yetinmişlerdi? Onun polis olduğunu biliyorlar mıydı?

Ormanın sınırında herkes durdu. Refleks olarak, sanki ormana dalmadan önce derin bir nefes alıyorlardı, Niémans gözlerini aya doğru çevirdi, siyah ipek üzerinde süssüz sedef bir benek gibiydi, sonra Desnos'a baktı: FAMAS'ını ona öğretildiği gibi tutuyordu, sağ işaretparmağını tüfeğin kasasına doğru uzatmıştı. Kuşkusuz, çalışmalar ya da değerlendirme testleri dışında silahı hiç kullanmamıştı.

Niémans silahını kılıfından çıkardı ve namluya mermi sürdü, bu herkese örnek olmuştu. Mekanizma sesleri ona cevap verdi. Niémans bir ürperti duydu. Henüz ölü değilsin, amir...

– Fenerleri ormana girdiğimizde yakıyoruz.

Ağaçların arasına ilk Niémans girdi. Kolay değildi. Ne olduğunu anlayamadığı şeyler ayaklarına dolanıyor, omuzlarına sürttü-

nüyor, yüzüne çarpıyordu. Ivana'yı bu sevimsiz ormanda tek başına hayal etti. Şoke olmuş bir halde, cesetle karşı karşıya... Modern zamanların kadın kahramanı.

Bitkiler o denli sıkı ki, rüzgârı kesiyor ve bir bakıma onlara siper oluyordu. Ancak Niémans'ın el fenerinin ışığı koruluğu delip geçmeyi başaramıyordu. Körlemesine ilerliyor ve gitgide yavaşlıyordu. Onun arkasında, diğerleri de zorlukla yürümeye çalışıyordu. Cangılın ortasında, askerler ve hamallarla Afrika safarisine çıkmış bir ekip...

Sonunda, açıklık. Ivana'nın ona bahsettiği gibi gövdesindeki liken motifi ve açıkta duran kökleriyle meşe ağacı.

Her şey oradaydı, ağaç, desen, dallar.

Her şey, ceset dışında her şey.

– İmkânsız.

– Sana meşe ağacının altında olduğumu söylüyorum. Cesetten eser yok.

Ivana'nın sesi nefes nefese çıkıyordu. Telefona cevap vermek için kuşkusuz bir yerlere gizlenmişti.

– En azından bana inanıyorsunuz, değil mi?

– Sence? Mesaj sana yönelikti, sana ve sadece sana. Ceset yeniden hiçliğe döndü.

– Cesedi arayacak mısınız?

– Elbette ama fazla umudum yok. Gelip seni alacağım. Şenlik sona erdi.

– Söz konusu bile olamaz.

– Aptallık yapma. Seni dişlerin sökülmiş ve bağırsakların boynuna eşarp gibi dolanmış bir halde bulmak istemiyorum.

– Eğer beni ortadan kaldırmak isteselerdi bunu çoktan yaparlardı. Oynayacak bir kartım daha var.

– Çok geç ve bunu sen de biliyorsun: Cesedi buraya bıraktılar, çünkü senin kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorlar. Her şeyi biliyorlar.

Kısa bir sessizlik, ama artık gözyaşı yoktu. Niémans onun beynin çarklarının bir işlemci hızıyla döndüğünü işitebiliyordu.

– Tebliğcileri sorgulayacak mısınız?

– Neyle ilgili? Gün ağarırken, elimizde hiçbir şey yoksa kara-kola geri döneceğiz ve bekleyip göreceğiz. Silahın var mı?

– Hayır.

– Neredesin?

– Telefona cevap vermek için çadırdan çıktım.

Niémans derin bir iç çekti.

– Geri dön ve uyu. İşimiz bitince seni yeniden arayacağım.

– Bana ulaşamazsınız.

– Neden?

– Şarjım bitmek üzere.

Niémans saatine baktı: Gece yarısına yaklaşıyordu.

– Sabah beşte şapelde buluşalım. Telefonunu orada şarj edebilirsin. Durum saptaması yapar ve bir karara varırız.

– Tamam.

– Ivana...

– Ne?

– Hiç.

Niémans telefonu kapattı ve durumun saçmalığının farkına vardı. Gecenin bir yarısı, ormanın derinliklerinde ne yapacağını bilmeden gezinen ve müdahale etmeye hazır tepeden tırnağa silahlı on beş kadar adam.

– Amirim, bana açıklayacak mısınız?

Desnos, telefonda konuşmak için gruptan ayrılan Niémans'ın yanına gelmişti. Alçak sesle konuşuyordu, kuşkusuz Niémans'ı diğerlerinin önünde küçük düşürmek istemiyordu. Bu komik gece baskını, abartılı tertibat, rüzgâr, Niémans, rüzgâr...

– Çevreyi güvenlik altına alın ve etrafı arayın, diye emretti Niémans.

– Ne arıyoruz? Hâlâ bir ceset mi?

– Evet.

– Ya OYT'nin adamları?

– Meşe ağacının çevresini araştırırsınlar, ceset oradaydı. Kuşkusuz kalıntılar, izler vardır.

– Telefonda kimle konuşuyordunuz?

Cevap vermeden, Niémans telefonunu cebine koydu.

Kısa bir tereddüitten sonra konuştu:

– Mégane'a kadar bana eşlik et.

Oğlum, vakti geldi.

Arabaya varınca, Niémans ortağına dikkatle baktı. İyice sarındığı parkasıyla, siyah berenin yarısına kadar kapattığı yüzüyle bir kar küreyici sürücüsüne benziyordu. Niémans bir solukta, topluluğun içine sızmış Ivana'dan, saklı cep telefonundan, içerdense toplanan bazı bilgilerden, mevsimlik işçinin olası cinayetinden bahsetti... Desnos bir rüzgâr ve soğuk duvarının ardındaymış gibi onu dinliyordu, sinirli sinirli başını sallıyor, dudaklarını ısıırıyordu. Sadece bu yeni verileri duyması onu sinirlendirmekle kalmıyor, Niémans'ın en baştan beri kendisini oyalamış olmasına da öfkeleniyordu.

– Bunu bana ne zaman söyleyecektiniz?

Niémans kabul edilebilecek bir cevap düşündü, sonra bu düşüncesinden vazgeçti.

– Soruşturmanın sonunda, katil parmaklıklar ardına girdiğinde.

– Zafer saati, öyle mi? Diğerlerinden daha kurnaz polis, ha?

– Doğru. Herkesin pabucunu dama atan Paris ekibi.

Belirgin bir hırçınlıkla, kendini değersiz kılarak ve gururundan kaynaklanan aptallıkla iyice haddini aşmıştı.

– Kahretsin, dedi Desnos tükürür gibi, çekip giderken.

Koruluğa doğru yürümeye başladı, anorağı bir teknenin yelkenleri gibi şişmişti.

– Stéphane! diye bağırdı Niémans, ona yetişerek.

Desnos'u kolundan tuttu. Kadının bakışları onda tokat etkisi yaptı. Eğer öfkeden ve hayal kırıklığından değilse rüzgârdan cildi şişmişti.

– Dinle, içeri sızma, gömülü telefon, gizli aramalar, hepsi hataydı. Bana inan, tüm bu saçmalıklardan ilk ben pişmanlık duydum. Şimdi, meslektaşımı bir an önce oradan çıkarmam ve bu hatamı telafi etmem gerekiyor.

– Sizin sırlarınız, benim yapacak bir şeyim yok.

– Eğer kabul edersen, diye bağırır gibi konuştu, iki cesedimiz var. Bir vakada, ölümü cinayet olarak nitelendirmek için elimizde yeterince kanıt yok. Diğerinde ortada ceset bile yok. Bu pis ve karmaşık ortam içinde, bir yardımcım var –aslında yardımcıdan çok daha fazlası, sana bir resim çizmeme gerek yok– gitgide, özür dilerim, ölüm kokmaya başlayan bir topluluk arasında bir Amiş gibi davranan bir yardımcı. Anlayacağın, sana ihtiyacım var.

Karşılıklı konuşurken, bir gemi güvertesindeki iki denizci gibi sallanıyorlardı.

– Sen ve ben, diye devam etti Niémans, Ivana'yı oradan alacağız ve o iki lanet cinayeti aydınlatacağız. Herkese bir polis ile bir jandarmanın, kemer ve brötel takmaktan, topuklara kadar inen pantolon giymekten başka şeyler de yapabileceğini ispatlayalım.

Desnos düşünüyor gibiydi, ama Niémans onun seçimini çoktan yaptığını biliyordu. Aslında kadın jandarma hiçbir zaman rotasından sapmamıştı. Şarkıyı bitirmeden bırakmazdı. Niémans gerçek bir polisi gördüğünde tanırdı.

Kadın jandarma ellerini ceplerine soktu, bunu beline rahatsızlık veren palaskanın sıkılığını bir nebze olsun azaltmak için yapmıştı. Rüzgâr gitgide parkasını şişiriyordu ve kollarının kalınlığı neredeyse iki katına çıkmıştı.

– Soruşturmanın devamında ne yapıyoruz? diye sordu, gözkapakları titriyordu.

Niémans sevecen bir edayla gülümsedi:

– Hiçbir fikrim yok!

– Burada ne arıyorsunuz?

Uyku tulumlarını arıyormuş gibi görünen kalın giysiler içindeki bu adamlarla şimdi bir dağcı kulübesine benzeyen karakola yeni ulaşmışlardı.

Yanlara doğru taranmış bıyıkları ve ipeksi bakışlarıyla Max Lehmann, mozaik ve fresk restoratörü, holde bekliyordu.

– Raporumu vermeye geldim, dedi, polisin kabalığı karşısında gerçekten kırılmıştı.

Niémans'ın, adamın kendisinden ne istediği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

– Bu saatte mi?

– Acil olduğunu düşünmüştüm. Fresklerin tarihlendirilmesiyle ilgili...

Niémans dostça adamın omzuna vurarak hemen ses tonunu değiştirdi.

– Elbette, özür dilerim. (Desnos'a döndü.) Bize bir oda bulabilir misin?

Birkaç dakika sonra, birinci kattaki bir bürodaydılar. Tüm odalar birbirinin aynısıydı, hepsinde aynı metal ve pleksi mobilyalar vardı, aynı linolyum yer döşemesiyle kaplıydı ve hepsi aynı naif afişlerle dekore edilmişti. Ve hâlâ mesaj anlaşılmadıysa tavan lambaları insanı yeniden Meudon²⁴ beyazına boyamak için oradaydı.

– Elimizde çeşitli analiz gereçleri var, ki onlar...

– Teknik ayrıntıları boş verin.

24. Kabartma tozu, beyaz sirke, limon veya siyah sabun gibi, ekolojik tarafı nedeniyle yeni bir hayata sahip olan bir ev ürünüdür. Meudon beyazı, boyada ve daha özel olarak yağlıboyada bir bileşen olarak kullanılır. Ayrıca badana, kaplama ve macun bileşiminde de yer alır. Dolgu ve pigment rolü oynar. (ç.n.)

Lehmann kaşlarını kaldırdı: Muhatabının bu tavırlarından hoşlanmıyordu. Ama duruma razı olmuş gibi göründü ve dosyasının sayfalarını hızla karıştırdı. Ressam fırçası gibi uzun ve esnek parmakları vardı.

Niémans rakamlar, eğriler, denklemler görüyordu. Kayıp kabul edilen bir ceset, ağzında taş bulunan bir başka ceset ve bir katiller tarikatı içinde kaybolmuş küçük Slav'ı. *Matematikte uğraşmanın sırası değildi...*

– Size *buon fresco*²⁵ tekniğinden bahsettim mi? diye sordu adam, yumuşak bir ses tonuyla.

– Dediğimi anlıyor musunuz, Lehmann? Sizden elde ettiğiniz sonuçları duymak istiyorum!

Restoratör bu kez gerçekten şoke olmuş gibiydi.

– Sizden özür dilerim, diye ekledi Niémans, çok daha sakın bir sesle. Bu soruşturma nedeniyle öfkem burnumda. Kahve ister misiniz ya da başka bir şey?

Lehmann bir el hareketiyle teklifi reddetti.

– Hızlı mı gitmek istiyorsunuz? diye soğuk bir sesle cevap verdi. Çok güzel, tamam o zaman, gizli freskler 20. yüzyılda resmedilmiş.

– Bekleyin. 18. yüzyıl resimlerinin altındakiler mi?

– Kesinlikle.

– Bu nasıl mümkün olabilir?

– Olmamalı, doğru.

Niémans ellerini plastik masanın üzerine koyup Desnos'a baktı. Onun gözlerinde de aynı şaşkınlığı, aynı boş bakışları gördü.

– Bir açıklama bulduğumu düşünüyorum. Üstteki freskler için de bir tarihlendirme çalışması yaptık. Onlar da sahte.

– “Sahte” derken neyi kastediyorsunuz?

– Size söyledim, gizlenmiş resimler son yıllarda yapılmış. Ama görünürdekiler de öyle.

– Bana söylediğiniz...

Lehmann bir konferans ehlinin teatral hareketiyle kafasını kaldırdı.

– Pigmentler 18. yüzyılda kullanılanlarla aynı, ama bir zayıf noktası var. Yaptığımız kimyasal analizler bize...

– Lehmann...

25. Islak sıva üzerine yapılan teknik, diğer adıyla gerçek fresk tekniği. Burada su ya da su ve kireç bileşimli bir bağlayıcı ile karıştırılan pigmentler ıslak sıva üzerine uygulanır. Yüzey kurudukça kireç, pigmentin sıvaya yapışmasını sağlar. (ç.n.)

– Evet. Bu resimler, imitasyonunu mükemmel hale getirmek için o dönemin malzemelerini ya da aynı evsiftakileri, nasıl bilmiyorum, bulmayı başarmış bir sahtecinin eseri. Ama bir hata yapmış. Günümüzde, pigment bileşimine giren kurşun, 18. yüzyılda olduğu gibi Avrupa’daki madenlerden değil, Amerikan ve Avusturalya madenlerinden elde ediliyor.

– Bu da bir fark mı yaratıyor?

– Bazı analiz yöntemlerinin bakış açısına göre, evet. Ne aynı izotop bileşenine ne de aynı sayıda oligoelemente sahiptir.

Niémons istem dışı bir hareketle tıpkı Desnos gibi, uzmanın bir anda başka bir önem kazanan notlarını incelemek için yaklaştı. Bir hazine haritasının üzerine eğilmiş korsanlara benziyorlardı.

– İşte çıkardığım sonuç, dedi adam, bilgiççe bir ses tonuyla, iki fresk de aynı dönemde resmedilmiş. Büyük olasılıkla 20. yüzyıl başlarında. Bizim sahteci öncelikle Kutsal Kitap’la ilgili kâbus sahnelerini yapmış, neden bilmiyorum, Geç Ortaçağ tarzına saygı göstererek, kendi üslubunu özgür kalmış. Ardından kireç, sıva ve alçı kullanarak üzerlerini örtmüş. Sonra da 18. yüzyılın üslubu ile pigmentlerini kullandığını düşünerek üstlerine bilinçli bir şekilde beceriksizce bu yeni çizimleri yapmış.

Bir sessizlik oldu. Niémons cep telefonunu çıkarmış ve yeniden resimlere bakmaya başlamıştı. Görünenler, İsa’nın doğumunun, Aziz Hristoforos’un kuşlara vaazının önemsiz resimleri. Gizli olanlar, Âdem ile Havva, Babil Kulesi, Mahşer’in Dört Atlısı...

– Anabaptistlerin tarihini biliyor musunuz? diye sordu Lehmann.

– Çalışmaya başladım.

– Son yüzyılın başında, tuhaf bir adam bir anda onların tarikatına dahil oldu.

– Otto Lanz.

– Doğru. Mesajcılar tarafından aralarına kabul edilen tek yabancı.

Niémons Paul Paride’i düşündü, ama bu asalaktan bahsetmenin sırası değildi.

– Lanz ressamdı, diye devam ediyordu restoratör. Onun bilinen nadir eserlerine ait resimler buldum. 20. yüzyılın uyumsuzluklarıyla bozulmuş yine aynı sanrılı üslup, Ortaçağ’a mahsus aynı ifade gücü.

– Tarihlendirmeler Domaine’e gelişiyile uyumlu mu?

– Evet. Kabaca, 20’li yıllar.

Niémans, Otto Lanz olayıyla yeniden ilgilenmek zorundaydı. Adamın topluluk üzerinde büyük bir etkisi olduğunu hatırlıyordu. Kuşkusuz Saint-Ambroise'un tavanına bir mesaj bırakmıştı. Bir mesajdan daha fazlasıydı, bir emir, bir amentüydü...

– Tebliğciler şapeli 20. yüzyıl başında sahiplendi, diye devam etti Lehmann. Lanz şapele kapandı, bütün coşkularını resmetti, sonra onları başka resimlerin altına gizledi. Böyle bir sıkıntıya katlanmasının sebebi neydi? Kimse bunu asla bilemeyecek.

Niémans, bu olayı Lehmann'ın bu şekilde hayal etmesinin onun işi olduğunu düşündü.

– Size dosyayı bırakayım mı?

– Evet, elbette.

Lehmann bir korsanın dürbünü gibi açıldı ve kapıya doğru yöneldi. Kurulmuş bir makine gibi polis de ayağa kalktı ve karakolun holüne kadar ona eşlik ederken Desnos da, tek kelime etmeden günlük işlerinin başına döndü.

Restoratör gittikten sonra, park alanında, Niémans bazı düşüncelerle yeniden heyecana kapıldı. Önemli resimlerin hiçbir değeri olmadığını tahmin etmek için Louvre Müzesi Okulu'na gitmeye gerek yoktu: Tutkuyla ve çılgınlıkla tonoz tavanlara resmedilen, gerçeğe yakın sahte freskler.

Onların şifresini çözmesi gerekiyordu. Bunun için, Katolik ikonografisi konusunda bilgili, uzman birine ihtiyacı vardı. Telefonu titreştiğinde, bu konuda sonu gelmez kararlar içindeydi.

Eşzamanlılık, Niémans, eşzamanlılık...

Münzevinin boğuk sesini hemen tanıdı. Manastırların hayaleti...

- İnzivandan çıkma lütfunda mı bulundun?
- Senin için, sorun yok.
- Alsace’a yanıma gel.
- Hmmm, hmmm.
- Ne kadar süre içinde burada olabilirsin?

Münzevi cevap vermedi. Éric Aperghis’in, namı diğer Antoine’ın tuhaf yaşamı bir tür time-lapse²⁶ görüntü olarak Niémans’ın gözünün önüne geldi.

Onu “narko”da görev yaparken tanımıştı. Kurallara uygun olarak yapılan ani ve silahlı operasyonları düşünüyordu. Ama bunun yerine, onu gece ortamlarına sızmakla ve uyuşturucu zincirini ortaya çıkarması için bağımlı rolü oynamakla görevlendirilmişti: asit, ekstazi, kokain, ketamin, LSD...

Niémans geceleri yaşamak zorunda kalmıştı, oysa onun biyolojik ritmi bir beden eğitimi öğretmenininkine benziyordu. Barlara, gece kulüplerine, squat’lara,²⁷ çılgın partilere katlanmış, desibeller tarafından kulak zarlarının ırzına geçilmiş, kokain çekmek ya da solumak zorunda kalmıştı. İşte buralarda Aperghis’le karşılaşmıştı.

Aperghis yarı serseri yarı dilenci bir bağımlıydı, arkadaşlarının paralarıyla kâh bayram havasında kâh sokaklarda yaşıyordu. Niémans bazı torbacıları sıkıştırmak için onu kullanmıştı. Onun ücretini psikotrop maddelerle ödüyordu. Her şeye kayıt-

26. “Zaman atlamalı” anlamında İngilizce sözcük. (ç.n.)

27. Squatter’lar tarafından işgal edilmiş konut. (ç.n.)

sız Aperghis yoldan çıkmış biriydi, sıklıkla kulüplerde garsonların bahşişlerini çalmak ya da bir doz için herhangi birinin organını emmek zorunda kalıyordu. O anda, artık tek bir teselliyle sonu bekliyordu: Ama sonun geldiğini görmeyecekti.

Gelen tamamen başka bir şeydi: Kullandığı kimyasal, tıpkı Şam yolundaki Aziz Pavlus ya da Milano Bahçesi'ndeki Augustinus gibi ona Tanrı esinini getirdi. Aperghis'e göre, bu Bains-Douches'un²⁸ karo döşeli tuvaletlerinde asidin etkisi altında yaşamış bir aydınlanmaydı.

Ayıldığında, artık Tanrı'ya inanıyordu. Ama ne pazar günleri Katoliği gibi ne de *La Croix*'nın²⁹ amatör okuru gibiydi. Artık onun hayatının anlamıydı. Kendini dine adanmış biri olarak görüyordu. Çeşitli tarikatlara hizmet sunuyor, onlar da bunun karşılığında uyuşturucuyu bırakmasında Aperghis'e destek oluyorlardı. Elbette bunların hepsi bir hafta içinde olmamıştı, ama Aperghis yalnız değildi: Tanrı onunlaydı.

Paris Katolik Enstitüsü'nde lisansüstü eğitimine başlamış ve Elçilerin İşleri üzerinde uzmanlaşmıştı. Birkaç yıl içinde, Yeni Ahit'in tarihsel ve eleştirel yorumlaması konusunda başvuru alan biri haline gelmişti. Bunun yanı sıra, Katolik resimsel ikonografi tarihi üzerinde de yoğunlaşmıştı. Paris Katolik Enstitüsü Fakültesi Theologicum'da doçent olmuş, sonunda istifa etmişti.

Ders vermek onu ilgilendirmiyordu. İsteddiği tek şey, kendini her zaman ve yeniden eğitmek için kesinlikle Kutsal Kitaplar'a adamaktı. Ölümlü dünya vardı, Yüce Rab vardı ve ikisi arasında bir yerlerde beyni yanmış eski bir canki vardı.

– Ne kadar süre içinde burada olabilirsin?

– Duruma bağlı.

– Hangi duruma bağlı?

– Her zaman otostopla seyahat ediyorum.

Niémans derin bir iç çekti.

– Yarın erken saatte sana bir jandarma yollayacağım.

Niémans telefonu kapattıktan sonra, panik halinde beklemekten başka yapacak şeyi olmadığını anladı. Ve beklemek bile, hiçbir işe yaramıyordu.

Koruluktaki suç mahallindeki araştırmadan hiçbir sonuç alın-

28. Paris'in ünlü bir gece kulübü. (ç.n.)

29. Fransa'da yayınlanan günlük gazete. 1880'de kurulan gazete Roma Katolik Kilisesi'nin görüşlerini yansıtır. (ç.n.)

mayacaktı. Fresklerin deşifre edilmesi ise Éric'in gelişiyle başlayacaktı. Samuel'in ölümüyle ilgili soruşturmada sona gelinmişti, yani hiçbir yere varamanuşlardı. Ve Marcel cinayeti, ceset olmadığı için hiç gerçekleşmemişti.

Arkasına dönüp jandarma karakoluna doğru yürüdü. Hiçbir şey yapmadan oturacağı süre içinde bir şeyler okuyacak zamanı olacaktı. Desnos, elleri kanlı bağbozumcularının peygamberi Otto Lanz hakkında kapsamlı bir dosya hazırlamış olmalıydı.

Dosya vardı ve dosyayla ilgilenmek onu çok mutlu ederdi. Desnos dosyayı, Niémans'ın müren balığı gibi kaya yarığına gizlenmekten hoşlandığı birinci kattaki küçük odaya bırakmıştı.

– Peki sen, sen ne yapıyorsun? diye sordu Niémans, en ufak bir emir vermeksizin.

– Koruluğa geri dönüyorum.

– Haber var mı? Bir şey buldular mı?

Cevap vermek yerine dudaklarını bile gevşetmeden çekip gitti Desnos. Niémans kapıyı kapattı, yılgınlığa kapılmak istemiyordu. Gecenin bu saatinde, böyle bir hiçlik içinde, en kötü düşman umutsuzluktu.

Bir termos kahve hazırlanmasını istemişti ve haydi iş başına.

Otto, 1872 yılında, yüz günden fazla süren bir kuşatmanın ardından şehir Prusyalıların eline geçtiği günlerde Belfort'ta doğmuştu. Cesetler henüz gömülmüştü ve tifüsün kirli havası hâlâ şehrin üzerinde dolanıp duruyordu. Çelişkilerle dolu sekiz çocuklu bir ailede büyümüştü: terzilik yapan sofı bir anne, alkolik, demirci ustası ateist bir baba. Adam Prusyalılara olan öfkesini unutmamak ve 800 derecede ısınmış demiri döverken kalitesiz içki içmek için günlerini demirci dükkânında geçiriyordu. Akşam, karısı ve çocuklar örsün yerini alıyordu.

Otto çok erken yaşta okulu bıraktı ve demirci olmayı reddetti. Ceza olarak, babası onun sol bileğini kızgın demir maşasıyla damgaladı; Otto tüm hayatı boyunca bileğini hareket ettirmekte zorlandı.

On üç yaşında, Alsace'a doğru yola çıkmıştı. Hırsızlık, ufak tefek işler. Sélestat'ta bir matbaada çırak olarak çalışmış ve res-

me başlamıştı. Çok hızlı bir şekilde, portreler, karikatürler ve manzaralar çizerek hayatını kazanmaya başlamıştı... Hep yollardaydı, yeni şiddetlere, cinsel tacizlere, aşağılanmalara maruz kaldı. Gelecek iyi günlerin hayalini kurarak tüm bunları sineye çekti. Öfke, güçsüzlük, zayıflık, ustalık kütlesinden başka bir şey değildi.

Brason'da, Piskoposluk ona tek selameti olarak görünmüştü.

Anabaptistler, onun kendisi için yalvararak istediği iyiliği reddedemezlerdi: Vaftiz olmak istemişti. Kendini Tanrı'ya teslim etmeyi arzu ediyordu. Bu kesin, gönüllü, kararlı bir davranıştı. Bu da tam olarak Tebliğcilerin övdüğü bir şeydi. Onu vaftiz ettiler. Onu himayeleri altına aldılar. İyi bir demirciydi –babasının dayakla ona öğrettiği meslek– ve Tanrı öğretisiyle öfkelerinden, günahlarından arınmış iyi bir adamdı.

Kutsal Kitap okuyordu. *Şehitler Kitabı*'nı okuyordu. Tebliğcilerin maruz kaldıkları katliamları, işkenceleri, güçlükleri öğreniyordu. Öfkesi geri gelmişti, ama ateşle şekillendirilen demir gibi farklı bir hal almıştı. Mesajcılarını himaye etmeye, onları kötülükten ve şiddetten korumaya ant içmişti.

Akşamları hukuk kitapları okumak için resim yapmayı bırakmıştı. Domaine'e ait tapularla ilgileniyor, onları bir noterde tescil ettiriyor, bölgedeki diğer bağlarla aynı nitelikte, özel şirket vasfında bir vakıf kuruyordu; aslında, Tebliğciler bir daha asla ellerini kirletmek zorunda kalmasınlar diye Dünyevilerin ülkesinde yozlaşıyordu.

Piskoposluk'ta fikir ayrılıkları baş göstermişti. Lanz onlardan değildi, sürekli "düzen ve itaat"i ihlal ediyordu, Tarikat içinde, ama ayrı yaşıyordu; soyu yabancıydı. Bir günahkâr, bir parya, bir kâfirdi. Diğerleri, tam tersine onu bir koruyucu olarak kabul ediyorlardı. Kaoslar ve çatışmalarla dolu bu yüzyılda, Otto kalkan görevi görüyordu.

Birinci Dünya Savaşı onun önemini göstermişti. Anabaptistler silahlanmayı reddetmişti. Tutuklanmışlar, kurşuna dizilmişlerdi. Otto hamlesini yapmak için bu genel karmaşadan yararlanmıştı. Alman otoriteleri (o dönemde Alsace Alman Reich'ına aitti) Anabaptistlerin cephe gerisinde –hastane, ulaştırma, kantin...– görev yapmaları için ikna etmişti. Ne olursa olsun, Anabaptistler silaha el sürmeyecekti. Siperlerdeki ölümlerle ilgilenen Alman generaler teklifi kabul etmişti: Tebliğciler savaştan uzak duracaktı.

Savaşın bitiminde, Alsace yeniden Fransa topraklarına katılmış,

Tebliğciler bağlarına geri dönmüştü. Şarap yeniden aktığı sürece, Otto Tarikat içindeki statüsünün arttığını görüyordu. Piskoposluğun başpiskoposu olmuştu, bu da istisnai bir durumdu çünkü tam anlamıyla topluluğa ait biri değildi. Topluluk'taki her birey bağın refahı için ona minnettardı, iyi bir yönetim Piskoposluk'un bağımsızlığını güven altına alıyordu. Bunun yanı sıra Otto başka bir tehlikeyi de hissediyordu: turistler. Çitler, nöbetçiler, özel mülk... Meraklılar onların topraklarına ayak basamayacaktı.

İşgal döneminde bile, Tebliğciler Otto Lanz'ın zekâsı sayesinde kendilerini koruyabilmişlerdi. İki dil biliyordu, Domaine'in şarapları sayesinde Nazi işgalcileri uzak tutmayı başarmıştı – Alman generaller bu çok tatlı şaraba bayılıyor ve Tebliğcilerin bu becerisine saygı gösteriyorlardı.

Yaşamının son yıllarında –1957 yılında kolon kanserinden ölmüştü– Lanz Tebliğcilerin mutlak akıl hocası haline gelmişti. Öğüt veriyor, yol gösteriyor, Kutsal Metinleri yorumluyordu. Dürüsttü, çileciydi, hiç evlenmemişti; yabancı olduğu için kanını Anabaptistlerin kanıyla karıştıramazdı. Bu anlamda, herkesin gözünde üstün, temiz karakterini korumuştı, kendi bedenlerine ve arzularına mahkûm Mesajcılara göre Tanrı'ya çok daha yakındı.

Niémans okumaya ara verdi. Hiç kuşkusuz, eşi benzeri olmayan, anasının gözü biriydi. Ama bugünkü olayla bağlantısı neydi? Onu freskini yapmak için geceleri Saint-Ambroise Şapeli'ne çekilirken hayal ediyordu. Oralara bir yere bir not, yazılı bir belge bırakmış mıydı? Tüm hâkimiyet döneminin en önemli şeyi orada bir yere gizlenmiş olabilir miydi?

Öldüğünde ne tören ne de ayin yapılmıştı. Lanz Tebliğcilerin mezarlığına bile defnedilmemişti. Böylece “davetsiz misafir” sessizliğe –ve belki de unutulmaya– terk edilmişti. Asla ne aralarına kabul edilmiş ne de benimsenmişti, bununla birlikte Otto Anabaptistlerin modern dünyada hayatta kalmalarını sağlamıştı. Ve vasiyeti şapeldeydi...

Niémans Desnos'un yaptığı araştırmaya hayran olmuştu. Alsace'taki kütüphanelerde saatler geçirmiş ve Avrupa'da hâlâ var olan birbirinden bağımsız Anabaptist merkezlerinin arşivlerini didik didik etmiş olmalıydı.

Eksik olan tek şey adamın resmiydi. Tebliğciler, her türlü betimlemeyi, özellikle kişilik kültünü besleyen portreleri reddediyordu. Lanz da kuşkusuz hiç fotoğraf çektirmemişti.

Niémans ellerini ceplerine sokmuştu –birkaç saatten beri okuyordu ve hâlâ paltosunu çıkarmamıştı– sonra Desnos’u aramaya çalıştı. Cevap alamadı. Anlaşılan ufukta hâlâ yeni bir şey yoktu.

Polis yaklaşan sabahta nasıl bir girişimde bulunacağını düşünerek beynini zorladı. Tebliğciler arasındaki şüpheli kişileri toplayıp götürmeli miydiler? Otomatik silahları bulmak için Piskoposluk’ta arama mı yapmalıydılar? Marcel’in cesedini bulmak için yatakların altına mı bakacaklardı? Bunların hiçbiri işe yaramazdı ve bu sadece Mesajcıları daha fazla suskunluğa sevk ederdi.

Öyleyse?

Saatine baktı, saatin sabah dört kırk beş olduğunu görünce sandalyesinin üstünde sıçradı. On beş dakika sonra Ivana’yla Saint-Ambroise Şapeli’nde buluşacaktı. Dosyasını masada bırakarak ofisinden çıktı.

Küçük Slav belki de ona tavsiyelerde bulunabilirdi.

Bir tiyatro. OYI'nin henüz toplanmamış projektörlerinden yayılan çok beyaz ışıkla aydınlanan zeminiyle şapel sahneyi oluşturuyordu. İskelelere asılmış örtüler ise perdelerdi. Ve onlar, amaçsızca dolanan, soluk yüzlü, kımıldamadan bekleyen polisler de oyunculardı. Pirandello'nun bir oyunu için her şey hazırды.

– Rahatça kaçabildin mi? diye sordu Niémans, selam vermek yerine.

– Bu alışkanlık haline geldi. Şarj cihazınız var mı?

Niémans ona powerbank'ini uzattı ve Ivana hemen telefonunu cihaza bağladı. Kısa bir an kendini şarj ediyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bu hayal hoşuna gitti.

– Yeni bir şey var mı?

– Yok.

– Öyleyse neden beni buraya çağırdınız? Onların lanet çitlerini aşarken her seferinde hayatımı tehlikeye atıyorum!

Niémans yaklaştı. Üzerindeki eski püskü giysilere rağmen, bölük pörçük geceye rağmen, ölümlere ve tehlikelere rağmen Ivana hâlâ aynı güzel kokuyu yayıyordu – sadece tek bir koku değildi. Lavanta ve bebe sütü karışınıydı. Bitkisel ve çocuksu bir şey, kısacası onu olduğu kişiden –yastığının altında tabancasıyla uyuyan, yoksul mahallelerin katıksız ürünü, saldırgan bir kuvvete sahip 43 kiloluk bir kız– tamamen koparan bir şey.

Niémans üç zamanlı senaryosunu bir kez daha özetledi. Paul Paride'le olan kavga. Kömürlü adam tarafından işlenmiş cinayet. Samuel'in ölümündeki cinai yanı gizlemek amacıyla Tebliğciler tarafından çökertilen tonoz tavan.

– Biraz fazla zorlamıyor musunuz?

Niémans cevap vermek yerine, gizli fresklerin radyografisini Ivana'ya gösterdi. Ardından, gecelerini Saint-Ambroise'un tonoz tavanlarına resim yapmakla geçiren Otto Lanz'ın, Tebliğcilerin akıl hocasının hikâyesini anlattı. Gizem de buradaydı.

– Hiçbir şey anlamıyorum, dedi Ivana. Bir taraftan, bu tavanların Tebliğciler için çok önemli olduğunu, diğer taraftan onu yıkmakta hiç tereddüt etmediklerini söylüyorsunuz.

– Doğru. Ama bu cesedi gizlemek onlar için çok daha önemliydi ve onların cinayet sebebi dışında başka bir şey daha gizlediklerini düşünmeye başlıyorum.

– Ne?

– Bulacağım.

Ivana gayriihtiyari vitrayları naylon örtülerle kapatılmış pencere-
relere doğru baktı. Dışarıyı görmenin imkânı yoktu.

– Saat kaç?

– Beş kırk beş.

– Geri dönmem gerekiyor.

– Söz konusu bile değil. Bu da sana söyleyeceğim başka bir şey. Benimle geliyorsun.

Ses tonu bıkkınlıkla değişmişti:

– Bu konuyu daha önce de konuştuk.

Niémans özellikle sinirlenmek istemiyordu. Bu Ivana karşısında yapmak isteyeceği son şeydi. Projektörler tozlu döşeme taşları üzerinde, bir kez daha tiyatrodaki ışığın kesinliğiyle güçlü gölgeler oluştuyordu.

– Göz hapsindesin, canım. Bunu anladın mı? Karar verdiklerinde karşına dikilecekler ve bunu önlemek için hiçbir şey yapamayacağız.

– Hasat sona erdi. Yakında bir şeyler olacağını hissediyorum.

– Ne gibi?

– Bilmiyorum. Bütün bağbozumu artıklarını, dalları, araç gereçleri, giysileri yakmak için atıyorlar. Son gece büyük bir ateş yakılacak. Ertesi gün, kül yağmuru altında dua edecekler.

– Çok iyi. Ya sonra?

Ivana geri çekildi ve vardığı sonucu desteklemek ister gibi koro yerinin dip tarafındaki taş sunağa sırtını dayadı.

– Katil o anda ormandan çıkacak. Bundan eminim. Sizin dışınızda başkalarının da içgüdüleri var. Ben...

Ivana yeniden hareketlendi ve sunağa doğru döndü.

– Ne oldu? diye sordu.

Kadın polis cevap vermeden, parmağını taş blokun sağ tarafına doğru uzattı. Niémans'ın onun ne gösterdiğini anlaması bir saniye kadar sürdü: Tebliğcilerin tahta tabanlı ayakkabılarını giymiş iki ayak, bir çizgi film görüntüsü oluşturarak kumtaşından duvar parçasından dışarı taşıyordu.

Niémans kendininkilerini giymeden önce bir çift nitril eldiveni Ivana'ya doğru fırlattı. Tek bir insan gibi, ikisi de eğildi. Sunak ile duvar arasında bir cesedin sığacağı kadar yer vardı – ve orada yatan da oydu. Ve hatta, eğer ayrıntılar istenirse, iki polisin de tanıdığı bir adamın cesediydi: Jakob'un ta kendisi.

– Bana yardım et, diye emretti Niémans.

Ivana kımıldanıyordu: Şaşkınlıktan donup kalnuş gibiydi.

– Bana yardım et, lanet olsun!

Ivana taş bloku duvardan ayırmaya çalışan Niémans'a katıldı. Nihayet, Niémans kutsallığı bozulmuş bir tapınağın gürültüsü içinde bloku 45 derecelik bir açıyla yerinden kımıldattı. Gidip projektörlerden birini aldı ve cesedin olduğu yeri aydınlattı.

Sonunda gördüler.

Çıplak gözle bakıldığında, ölümcül herhangi bir yara görünmüyordu. Ama yeleği ile gömleğinin önü açıktı ve çıplak gövde üzerine “MLK” yazılmıştı.

Düşünme, diye kendine yasak koydu Niémans, sonra eğildi ve maktulün çenelerini açtı. Ağzın içinde bir taş buldu, aldı ve elinde şöyle bir tarttı: hafif, grimsi ve üzeri çizikli. Taş değildi, odun kömürü parçasıydı.

Niémans incelemeye devam etti. Yavaşça ölünün kafasını kaldırdı, enseye doğru parmakları yapış yapış oldu. Boyun omurlarının hizasında açık bir yara vardı. Jakob, dedikleri gibi, “kunt bir cisim”le, ya da bu durumda, daha kesin bir deyişle, büyük bir taşla öldürülmüştü...

Niémans ayağa kalktı ve telefonunu çıkardı.

Bir ölü asla iyi bir haber değildi. Ama bu, gecenin ıssızlığı içinde, Niémans'ın her şeye daha güçlü bir şekilde yeniden başlamasını sağlayacaktı. Mozağin katil tarafından birleştirilen yeni bir parçası.

Üç saat geçmişti ve Ivana hemen hemen aynı yerdeydi, ama çizginin diğer tarafındaydı.

Kumtaşından duvarları, kör pencereleriyle, cesediyle Saint-Ambroise. Ve şimdi de, Tebliğcileri, mevsimlik işçileri, gazetecileriyle Saint-Ambroise... Herkes güvenlik şeridinin ardında toplanmıştı ve jandarmalar tarafından zapt ediliyorlardı.

Ivana da, diğerleriyle birlikte oradaydı, küçük kilisenin kapısından çıkacak olan Jakob'a bakıyorlardı, bir kütük kadar hareketsizlerdi. Tuhaf olan sessizlikti. Tebliğciler tek kelime etmiyorlardı; kuşkusuz içlerinden dua ediyorlardı. Ne mevsimlik işçiler ne de ellerinde mikrofonları, omuzlarında kameralarıyla her zaman ağzı kalabalık olan gazeteciler ses çıkarmaya cesaret ediyordu.

Jakob'un cenaze nöbeti başlamıştı.

Ivana'nın şaşırmış gibi yapması için kendini çok zorlaması gerekmiyordu. Cesedi bulduklarından beri sanki etki altındaydı. Gizlice kamp alanına geri dönmüş, soğuk yatağına girmiş ve dizlerini karnına çekerek, açık gözlerini onu izliyormuş gibi görünen geceye dikerek sabah olmasını beklemişti.

Ayrılmadan önce, Niémans bir kez daha ısrar etmişti: Ivana yeniden resmi polis görevine dönmeliydi. Bu yeni cinayet bütün düşünceleri değiştiriyordu. Ama bir tür intihar dürtüsüyle motive olan Ivana, bağbozumunun son anlarına kadar *undercover*³⁰ davranmaya karar vermişti.

Tepkileri gözlemlemek, sorular sormak, bir ayrıntı yakalamak istiyordu... Niémans, uzun bir süre direndikten sonra ondan dikkatli davranmasını rica ederek gitmesine izin vermişti.

30. "Gizli" anlamında İngilizce sözcük. (ç.n.)

Haber sabah yedi sularında, mevsimlik işçiler duşlardan çıktığı sırada bomba gibi düşmüştü. Jakob öldürülmüştü! Bu utanç verici sözcükler, eğreltiotlarının arasındaki bir yılan gibi, kampın içinde dolanıyordu, panik yaşanmasa da en azından ciddi bir kaynaşma vardı. Kamyonlar onları almaya gelmemişti. Tarlalara gitme zamanı gecikmişti. Onlara nezaret eden Tebliğciler ilk kez umutlarını yitirmiş gibi görünüyorlardı.

Sonunda herkes neler olduğunu görmek için yayan olarak Saint-Ambroise'a gitmişti. Giysileri vücutlara yapıştıran, herkesi üzüntüye gark eden, hareketleri yavaşlatan bir yağmur yağmaya başlamıştı.

Şimdi, tir tir titreyerek bekliyorlardı ve Ivana, Niémans'ın sergilediği büyük oyunun keyfini çıkararak düşüncelerini gözden geçiriyordu. Marcel'in cinayetinde bir sonuca ulaşamamıştı, Jakob cinayetinde başarısızlığa uğramak istemiyordu. Jandarmalar, OYİ, morg görevlileri... Tüm bu giysiler kilisenin yağmurdan harelenmiş duvarları üzerinde büyük bir zarafetle beliriyordu ve diğer yanda tepe lambalarının titreşen mavimsi ışığı... Fena değildi.

Ara ara Ivana arkasına dönüyor ve Rachel'i görebilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyordu. İmkânsız. Domaine'de mi kalmıştı? Bir araca mı binmişti? Ivana onunla konuşmak, ona destek olmak isterdi. Genç kadının sarsılmaz bir gücü –inancı– olmasına rağmen, Ivana onu ısrarla kırılğan küçük bir kız olarak görüyordu.

2006'da, Pennsylvania'da kaçığın teki bir Amiş okuluna girmiş ve intihar etmeden önce sekiz kız çocuğunu öldürmüştü. Amişler, onu affettiklerini ifade etmek için katilin cenazesine katılmış ve onun dul eşine maddi destek vermek için aralarında para toplamışlardı.

Ya Niémans? Kuşkusuz içeride, politikacılarla ya da diğer resmi zevatla görüşme halindeydi. Kendi yerinde olmaktan memnundu. Herhangi bir zafer için can atmayan bu kalabalık arasında dingin ve neredeyse organik sessizlikte kendini çok daha iyi hissediyordu.

Sonunda, Niémans'ın yeni yardımcısı, iri memeli kadın jandarma kilisenin kapısında belirdi. Anorağına gömülmüş bir halde, daha ziyade bibenduma³¹ benziyordu ve nedenini tam olarak bilmese de, Ivana bu görüntüden hoşlanmıştı. Gecikmeyle de ol-

31. Michelin lastik şirketinin resmi maskotu. Üst üste yerleştirilmiş beyaz lastiklerden oluşan insanı andıran bir figürdür. (ç.n.)

sa Ivana, onu gördüğü andan itibaren bu koca memeli kadını kıskandığını anladı, çünkü Niémans'ını tanıyordu.

O anda, gözlendiğini anlayan yüzbaşı ona doğru baktı. Ağır ve ıslak kirpiklerin altından süzülen bir bakış, ama bu bakışta bir suç ortaklığının titreşimi de hissediliyordu. Kuşkusuz biliyordu. Marcel operasyonunu meşrulaştırmak için Niémans'ın kaynağını açık etmekten başka şansı yoktu.

Ivana elinde olmadan bir yankı gibi, hemen geri yollanan kaçamak bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. Yağmur perdesinin ardındaki bu sessiz değiş tokuş yüreğini ısıtmıştı. Bir müttefikinin olması, bu zamanda, lüks değildi.

Ardından, yüzbaşı kaba asker botlarını su birikintileri içinde şaklatarak gözden kayboldu. Duvarların çevresindeki toprak balçığa dönüşmeye başlıyordu ve daha şimdiden arabalar dönebilecek mi diye düşünülüyordu.

Tam o anda, başka bir şey oldu, tamamen beklenmedik bir şey.

Saint-Ambroise'un kapısından Rachel çıktı, bir paspas gibi ıslak, bir vudu bebeği gibi ufak tefekti. Siyah ve parlak giysisi ikinci bir deri gibi kemiklerine yapıştıyordu. Erimiş şekeri andıran yüzü gevşiyor, ağırlaşmış gözyaşları yanaklarına akarken şiddetli yağmur altında varlığını sürdürmek için direniyordu.

Ivana kalpten gelen bir çığlık attı, doğrudan Rachel'in yanında duran Tebliğci'ye hitap etmişti, kıvrık kızıl saçlı, iriyarı bir adamdı, şapkasının kenarlarından bir mozzarella topağı gibi sular damlıyordu.

– O burada ne halt ediyor? diye bağırdı Ivana.

Sonra hemen devam etti:

– Rachel. Neden şapeldeydin?

Adam, ona bakmadan cevapladı:

– Ölen onun kocasıydı.

– Kocasını mı? Jakob mu?

İriyarı adam devam etme lütfunda bulunmadı. Tebliğciler sakin bir şekilde konuşur, asla ses tonunu yükseltmezdi. Ve tek kelime etmezlerdi, bu daha da iyiydi.

Ivana'nın başı döndü. Omuzlarının üzerine, yağmur sel olmuş akıyordu. Çevresinde, hareketlenme gitgide artıyordu, uğultular ve diğer tepkiler de.

Bunu nasıl atlamıştı? Jakob, topluluğun vekil yöneticisi. Mesajcılara rağmen, sorumlulardan biri. Küçük Rachel'den otuz yaş daha büyük olan Jakob... Sebebini açıklayamasa da, sanki bu ha-

ber büyük önem taşıyordu. Hikâyede belirgin bir unsurdu ama ne şekilde?

Rachel onu görmemişti. Başı dik, sabırlı, ancak güvensiz adımlarla ilerlerken hiçbir şey görmüyor gibiydi. Jandarmalar tarafından acele ettiriliyor, gelen giden insanlar tarafından yavaşlatılıyor, bir uyurgezer gibi yürüyordu. Morg görevlileri Jakob'un cesedini şapelden çıkardığı sırada Ivana Rachel'e yetişmek için güvenlik şeridinin altından geçmeye hazırlanıyordu.

Çarpan yağmur damlalarıyla ceset torbası bir AK 47 gibi takır damaya başladı. Rachel yürek paralayıcı bir çığlık attı ve cesedin üzerine atıldı. Ivana buna benzer birçok sahne görmüştü, her zaman dayanılmaz olurdu, ama bu kez, gerçekten allak bullak olmuştu. Yeni bir Yeryüzü Cenneti bulduğuna inanan ve kocasını en kötü şekilde kaybeden, üç çocuk annesi, yirmi iki yaşında bir kadın...

Rachel şimdi ceset torbasını sımsıkı tutuyor, yırtmak ister gibi parmaklarını torbaya geçirmeye çalışıyordu. Artık bağırıyordu, ağlamıyordu, sadece acı çeken bir hayvan gibi inliyordu.

Jandarmalar onu zapt etmeye çalıştı; kargaşa sırasında ceset torbası su birikintisinin içine yuvarlandı. Kuşkusuz fermuar hatalı kapatıldığı için torba açıldı ve Jakob'un sol kolu dışarı fırlayarak yatay bir halde siyah suya çarptı.

Ivana gördüğü şey karşısında çığlık atmamak için kendine güçlüklerle hâkim oldu.

Nihayet bir ipucu. Ve önemsiz bir ipucu da değil: Kartların yeniden dağıtılmasını sağlayacak bir şey.

– Hikâyen mantığa aykırı.

– Size önerecek başka bir hikâyem yok.

Niémans uzun süreden beri onu görmemişti ama Schnitzler çok fazla zarar görmeden yaş katmanlarını geçmişti. Alsace’lı yakışıklı bir adamdı hâlâ. Uzun boylu ve zarifti, şimdi ipeksi bir sakalla uyumlu gümüş rengi saçları vardı. Şık ve gri saçlı bir model, tüm iyi sitcomların revaçta kişisi – yargıç ya da avukat, öngörülü ve baştan çıkarıcı, katilin kafasını karıştırmaya ya da zabıt kâtibesinin eteğini kaldırmaya her zaman hazır ve nazır biri.

Bir önceki gün görüşmüş gibiydiler. Ne sevgi gösterisi ne sarılma ne de “Görüşmeyeli ne kadar oldu?” cümlesi. Geçmiş anımsamaktan çok daha acil şeyler vardı: Cesetlerin biriktiği şimdiki zaman.

Polis, delinmiş çatının ve üzerinden sel gibi yağmur sularının aktığı naylon örtünün altında, ona olup bitenleri nasıl gördüğünü açıklamıştı. Toz ve nem nedeniyle şantiye eski güzel taze çimento kokusuna yeniden kavuşmuş gibiydi.

– Buradan çıkalım, diye buyurdu Schnitzler.

Çok fazla insan, çok fazla göz, çok fazla gürültü vardı. Binarın etrafını dolandılar ve ağaçlardan biraz korunaklı hale gelmiş bir patıkaya girdiler. Burası ilkbaharda çok güzel olmalıydı, ama kışın ayında kara dallar dikenli teller gibi iç içe geçmişti ve insan da yüksek güvenlikli bir cezaevine girmiş etkisi yaratıyordu.

Tek kelime konuşmadan, bu şekilde bir süre yürüdüler. Niémans’ın yüz ifadesi kaygılıydı, ama bu bulundukları ortama ayak uydurduğundandı. Aslında bu yağmur onu neşelendiriyordu. Güzel bir yağmurdan başka hiçbir şey ona bu kadar fazla ke-

yif veremezdi. Havada yeniden canlanmanın ve büyük bir temizlenmenin kokusu vardı...

– Her halükârda, bu son cinayet hipotezlerimi doğruluyor, dedi Niémans.

– Elbette, her zaman en iyi olan sendin.

Niémans bu tespitteki ironiye aldırmadı.

– Demek istediğim, Tebliğciler tavanı göçerttiler, sadece Samuel'in cinayetini örtbas etmek için değil, ama aynı zamanda cesedin üzerindeki MLK harflerini saklamak için.

– Ama o harflerin ne anlama geldiğini bilmiyorsun.

Schnitzler bu tür suçlar için biçilmiş kaftan değildi. Basit ve sıradan, küçük adli vakalar için yaratılmıştı. Domaine'in üzerinde dolanan belayla hiçbir ilgisi yoktu.

– İyi, somut olarak, diye devam etti Schnitzler, basına ne söylemeliyim?

– Basını iphemeye gerek yok.

– Çok sivri bir cevap.

– Bu konuda onlara mümkün olduğunca az şey söyleyin ve bırakın işini yapayın.

Savcı cevap vermedi. Niémans adamın yürümesine izin verdi ve onun her zaman dikkatini çekmiş olan yürüyüşünde bir ayrıntı fark etti. Bedeni kötü gelişmiş benziyordu. Birbirine bitişik dizleriyle, biraz kalın, uzun kadın bacaklarına sahipti. Beceriksizce yürüyüşüyle, kırılğan, hünsa bir siluet.

– Ve bunu bizim için iki gün içinde halledebileceğini düşündüğümü söylemek isterim.

– Beni aradığın zaman, bunun bir cinayet olduğundan bile emin değildin ve olaylar bu kadar karmaşılaşmamıştı.

Schnitzler anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Niémans'ın hatırladığı kadarıyla, o fikirleri olan biri değildi ve fikri olduğunda da kötü bir fikir olurdu.

– Samuel'le dövüşen şu herif... dedi, tamamen şüpheli bir ses tonuyla.

– Paul Paride mi?

– Evet o. Onu benim için hazır tut. Eğer yeni bir şeyler öğrenemezsek, onu yem olarak gazetecilerin önüne atabiliriz. Zaman kazanmak için.

Alsace'lı gerçekten konuyla alakasız konuşuyordu. Ama Niémans da ona itiraz edecek konumda değildi. Çünkü işleri daha da karmaşılaşdırmamak için ona Marcel'in ölümünden bah-

setmemiştir. Ivana'nın içeri sızma konusundaki harika fikrinden de söz etmemiştir.

Yamacın tepesine vardıklarında, kiliseyi, su birikintileri ve alık alık gezinenleriyle etraflıca gördüler. Jakob'un cesedi götürülmüş olsa da, Tebliğciler ile mevsimlik işçiler nedendir bilinmez beklemeye devam ediyorlardı.

– Tüm bu aptalları benden uzak tut, dedi, güvenlik şeridinin arkasında yerlerinde duramayan gazetecilere bakarak. Peşimi bırakmıyorlar, lanet olsun... Ve sadece onlar da değil! Milletvekilleri, vali, bakanlıktaki adamlar, herkes bana telefon ediyor...

– Sana elimden gelenin en iyisini yaptığımı söylüyorum.

– Yine de fazla değil.

– Ne demek istiyorsun?

Schnitzler, Niémans'a doğru döndü. Yakından, yine de tüm kırıkları ve zamanın yaptığı tahribat görünüyordu. Yüzü pudralı yaşlı bir markiye benziyordu.

– Hasatlarını bitirmelerine izin ver. Gewurztraminer için kötü bir yıl korkunç olacaktır.

– İki cesetten daha mı korkunç?

– Canını sıkma. Burada, tüm yıl birkaç gün içindir. Eğer geri kalırsa ya da protokole milim saygı gösterilmezse üzüm boku yer.

– Şaşkınlık içindeyim.

Savcı kruvaze ceketini düzeltti. Tuhaf bir şekilde, yağmur damlaları sanki güzel gri saçlarına nüfuz etmiyordu: Sıkı ve yağlı kaz tüyünün canlı örneği.

– Sana güveniyorum, dedi, kravatını sıkarken. Bunlar can sıkıcı adamlar ama önemli bağcılar ve vadide, senin de bildiğin gibi, her şey şarap çevresinde dönüyor.

– Senin kariyerin de.

Schnitzler kahkahayla güldü, sonra da itinayla hazırlanmış birkaç kelimeyi söylemek için gazetecilere doğru yürüdü. France 3 Régions'da öğle haberlerinde yayınlanacaktı.

Niémans tam tersi yöne, şapele doğru ilerledi. Yağmur yavaşlıyordu. Damlalar seyrekleşiyordu. Çok küçük damlalar rüzgârla birlikte belli belirsiz bir hal alıyordu. Billursu ve çok hafif, bir tür yağmur rüyası.

Aynı zamanda, nemli ağaç kabuğu ve ıslak yaprakların kokusu, bir ikinci dalga gibi daha güçlü bir şekilde geri geliyordu. Niémans derin bir nefes aldı. Bu yağmur, bu yeni cinayet... He-

yecanlanmamanın imkânı yoktu. Bugün yeni bir başlangıcın habercisiydi.

Saint-Ambroise yakınlarında Desnos belirdi.

– OYİ teknisyenleri hiçbir şey bulamadı. Ne en ufak bir kalıntı ne de en ufak bir parmak izi.

Jakob'un taş sunağın arkasına sıkışmış cesedi bir anlığına Niémans'ın gözünün önüne geldi: dağlanmış çıplak gövde, kırılmış kafatası. Ruh hali aniden dibe vurdu.

– Zeminde hiç iz yok mu? Kan kalıntısı?

Desnos kemerini düzeltti.

– OYİ teknisyenleri katilin naylon örtülerden birini kullandığını düşünüyor. Bir profesyonel.

– Ya da sadece alışılanın dışında, daha az aptal bir herif. Şape-
lin çevresinde de bir şey yok mu?

– Yok.

– Toprakta? Çamurun içinde? Hiç ayak izi ya da lastik izi yok mu?

– Hiçbir şey. Size söyledim.

– Ya taş?

– Taş mı?

– Katilin kafatasını kırmakta kullandığı taş.

– Onu da bulamadık.

Kadın çekingen bir tavırla konuşuyordu. Tiksintiyle bir çekirdeği tüküren biri gibi yüzü buruşmuş, neredeyse biçimsizleşmişti. Niémans onu anlıyordu: İlk gerçek soruşturmasında büyük ikramiyeyi kazanmıştı.

– Adli tabip ölüm saatiyle ilgili ne diyor?

– Adli tabip yok.

– Ne?

– Zimmermann Colmar'da ve...

– Bana o yeteneksiz ve beş para etmez adamdan bahsetme. Başka bir adli tabip istiyorum.

– Otopsi için elimizdeki tek tabip o ve...

– Başka birini bulmanızı söylüyorum. Ya tanıklar?

– Tebliğcileri sorguluyoruz, ama öncelikle...

Kelimeler dudaklarında sönüp gitti. Cümlesini bitirmesine gerek yoktu: Katilin görünmezliğine karşılık Mesajcılarının suskunluğu. En başından beri onları çıkmaza sokan şu sessizlik.

– Dümeni sana bırakıyorum, dedi Niémans. Benini içine bu cinayet mahallini kapat ve bir şeyler bulmak için elinden geleni yap.

Desnos söyleneni kabullendi. Jandarma elkitabına ve yönetmeliğe uygun yöntemlere bağlı kalacak yüzbaşı bu alan için elverişli gibiydi.

– Şu an için, gitgide genişleyen çemberler halinde bölgeyi tarıyoruz. Salyangoz yöntemi.

– İsim bana bir şey ifade etmiyor.

– Lütfen, dedi soğuk bir tavrıla.

Niémans hâlâ soğukkanlı bir şekilde duran siyah-beyaz giysili güruhu, ıslak tebeşir gibi beyaz suratları gösterdi.

– Tüm bu ikiyüzlüleri buradan kovarak başlayın. Senin suç mahallini çiğnemekle meşguller.

Desnos ona bir kimlik kartı uzattı.

– Jakob’un dul karısı sizinle konuşmak istiyor.

– Bu iyi, ben de isterim.

Onu görünce, aklına Debussy geldi. Müziğini değil, piyano için bestelediği eserlerin adlarını hatırladı. Keten Saçlı Kız, Batık Katedral, Yağmur Altında Bahçeler... Rachel Koenig, medeni haline bakılınca, bu tür şairane hayallere ilham veriyordu.

Niémans'ın karşısında duruyordu, ıslak giysileri içinde, kestande rengi saçlarının üzerindeki dua başlığıyla tüyleri yolunmuş bir kuş gibi narindi. Boyu Niémans'ın omzuna kadar bile gelmiyordu, ama boynu uzatmaları oynuyordu. Ve çok yuvarlak kafası, bu ıslak ortamda kolaylıkla yüzüyormuş gibi görünen yumuşak bakkışlı iki açık renkli gözün yer aldığı küçük bir aya benziyordu.

– Günaydın madam, dedi Niémans, kendini tanıtmadan önce ciddi bir ses tonuyla. Beni takip edebilir misiniz?

Rachel kımıldamadı. Niémans onu biraz daha incelemek için bundan yararlandı. Gençliği, nasıl denir, şaşırtıcıydı. Nüfus kâğıdına göre, yirmi iki yaşındaydı, ama bu rakam tamamen soyut bir şeydi. İcra edilen bir müziğin duygusu hakkında hiçbir fikir vermeyen bir partiyon gibiydi.

– Madam, lütfen.

Sonunda kararını verdi.

Onu karakola götürmek söz konusu değildi. Mégane'ı bu iş için çok uygundu. Arabaya doğru yürürken, kapının üstüne basılı ünlü cümleyi fark etti: “JANDARMA BİZİM TAHADDÜMÜZ, SİZİN GÜVENLİĞİNİZDİR.” Gerçekten de bu takıntıyı değiştirmenin zamanıydı.

Niémans arka kapıyı açtı ve binmesi için işaret etti. Kadının yok edilemez inancına gençliğin körlüğünün de eklendiğini hissediyordu.

Bu düşünceyi seviyordu. Yılların insanı zenginleştirdiği, daha güçlü kıldığı düşünülürdü. Tamamen tersiydi. Yaş insanı duyar-sızlaştırır, yıkıma uğrattı. Tecrübe isteğinizi kangrenleştirir, hayallerinizi çürütürdü. Gençlik hiçbir şey bilmezdi, her şeye inanırdı, yaşlıları hor görürdü –ve bu yüzden de müthişti.

– Her şeyden önce, diye başladı, onun yanına otururken, size baş sağlığı dileklerimi sunuyorum.

– Çok sürer mi?

Koltukta elleri dizlerinin üstünde, gövdesi öne doğru eğilmiş halde oturuyordu. Profili, boncuk boncuk yağmur damlalarının biriktiği camda karaltı halinde beliriyordu. Alnın bombeli çizgisi, göz hizasındaki çıkıntı, isyankâr ve afacan burun, belli belirsiz asık suratla sinirli dudaklar. Doğrusu ender rastlanan bir yüz.

– Sadece birkaç dakika, diye onu yatıştırdı.

Tüm beklentilerin tersine, nemli bir keseden tütün ve sigara kâğıtları çıkardı. Bir an, Niémans onun joint saracağını sandı. Ama hayır: Kuşkusuz iki asma kütüğü arasında yetiştirilmiş, ev yapımı sert tütündü.

– İşe dönmem gerekiyor. Bağbozumunun son günü.

Soğuk davranmıyordu, daha ziyade dalgındı.

– Kocanızı en son ne zaman gördünüz?

– Dün akşam, Piskoposluk'taki evimize, bizi görmek için uğradı.

– Birlikte yaşamıyor musunuz?

– Yaşıyoruz, ama bugünlerde, o... Kısacası işi başından aşkındı.

Kooperatifte yatıyordu.

Sigarasını yaktı. Tuhaf bir koku arabanın içine yayıldı. Canlandırıcı ve taze, ama aynı zamanda da çürük kokan, orman bitkilerinin, hasadın, mantarların kokusu. Toprağın içtenliğiyle, karayosunlarının yumuşaklığıyla ve ölümün kokuşmuşluğuyla ilgili bir şey.

– Neden sizi görmeye geldi?

Rachel arabanın içinde sigara içtiğinin farkına varmış gibiydi. Camı açmak için kumanda düğmesini aradı, ama mekanizma çalışmıyordu. Niémans, bu tarz arabalarda arka camların her zaman kilitli olduğunu ona açıklama gereği duymadı.

Niémans tek kelime etmeden, ileri doğru hamle yaptı, çarptı, öndeki iki koltuğun arasına sıkıştı ve genel kumanda düğmesine uzanmayı başardı. Sonunda cam açılınca, içeri dolan serin hava onları sardı. Rachel gözlerini kapattı, sanki beklemedik bir zevkin etkisi altına girmişti.

– Çocuklarımıza sarılmak istiyordu, dedi, sigarasından bir nefes çekip dumanı yavaşça dışarı üfledikten sonra.

– Kaç çocuğunuz var?

– Üç.

Rachel gülümsüyordu. Hiçbir şeyle ilişkilendirilemeyen bir gülümseme.

– Ya sonra?

– Saat yirmi bir otuzda fiçileri kontrol etmek için mahzene gitti. (Söylediği şeyi iyice belirginleştirmek ister gibi başını birkaç kez salladı.) Bağbozumu gece gündüz onun çok zamanını alıyor.

– Şapele gideceğini size söylemiş miydi?

– Hayır.

– Oraya gitmek için bir sebebi var mıydı?

– Hayır.

Niémans birkaç saniye geçmesi için bekledi: Onu idare etmesi gerekiyordu, ama işini de yapmalıydı.

– Jakob’un düşmanları var mıydı? diye doğrudan sordu.

Rachel çok kısa bir an kih kih güldü, sonra sigara tutan elini camdan dışarı uzatarak kendini koltuğuna bıraktı. Neredeyse bıkkınlık dolu, şaşırtıcı bir gevşeme hareketi.

– Domaine’de ne dost ne de düşman vardır. Bunlar bizim topluluğumuza yabancı kavramlar.

– Peki, ya dışarıda, herhangi bir sorunla karşılaşmadı mı?

– Jakob Domaine’den dışarı çıkmazdı.

– Şarabınızın pazarlanmasıyla ilgili konular için bile mi? Bana, onun sizinle dış dünya arasındaki bağlantıyı sağlayan kişi olduğu söylendi.

Sigarasını yağmura terk eden Rachel’in kolu hâlâ dışarıda, teni sağanak altındaydı (tuhaf bir şekilde kolunu sıvamıştı). Niémans onun sol kolunda bir doğum lekesi bulunduğunu fark etti. Bir tür semender, tenine hiç uymayan bir büyücü zımbırtısı.

– Onlar buraya geliyordu, diye cevapladı. Ve buraya gelmek bizim kurallarımızı kabul etmek demektir. Domaine’de paranın geçerli olmadığını biliyor musunuz?

Niémans onun onayladı, ama insanları tanıyordu ve hiçbir tanrının onların derin doğasını değiştiremeyeceğini biliyordu. Tanı tersine, din insanların tutkularını, ruhun eksikliklerini, bedeninin kötülüklerini daha da artırır.

– Onun kişiliğini nasıl tanımlardınız?

Oturma pozisyonunu değiştirmeden, kafasını Niémans’a doğru

çevirdi. Gözleri farklı bir biçimde parlıyordu. Yağmurun tüm ışığı sanki orada toplanmıştı.

- Çok... hoşnut bir adamdı.
- Neden hoşnut? Ailesinden? Mesleğinden?

Genç kadın kolunu arabanın içine aldı ve camı kapattı. Sönmüş sigarasını önlüğünün cebine koydu.

– Tanrı'yla yakın olmaktan hoşnuttu, diye mırıldandı, ilk oturduğu pozisyonu almıştı, koltuğunun üstünde bir çivi gibi dimdikti.

Niémans üstelemedi. Bu duruma gölge düşürmenin sırası değildi, ayrıca Jakob'a karşı elinde en ufak bir suç kanıtı yoktu.

– Size Saint-Ambroise Şapeli'ndeki gizli fresklerden bahsetmiş miydi?

- Asla.
- Ama yenileme çalışmalarını çok önemsiyordun, öyle değil mi?
- Elbette, hepimiz gibi.
- Neden?

Rachel açık mavi gözleriyle ona bakınca Niémans saf bir suyun içine gömülmüş gibi hissetti.

- Ne neden?
- Bu şapelin yenilenmesine çok önem veriyorsunuz.
- Bir zamanlar bize barınak oldu, bizi korudu...

Niémans bir el hareketiyle onu susturdu, bu soruyu sorduğu için çoktan pişman olmuştu. Ona yeniden bilindik hikâyeyi anlatacaktı.

- MLK harfleri size bir şey ifade ediyor mu?
- Hayır.
- Ya bir ölünün ağzına taş yerleştirmeye dayanan bir ritüel?

Rachel titredi. Yeniden Niémans'a baktı.

- Jakob'un ağzında da bir taş mı bulundu?

Niémans ona bakarak cevap verdi:

- İlk maktulün ağzında bulundu.
- Samuel...

Sanki ilk kurbanın Jakob olmadığını birden hatırlamış gibi ismi mırıldanmıştı. Bir yerlerde bir liste vardı ve bu liste Tanrı'ya bir hakaretti.

- Bu size bir şey ifade ediyor mu? diye üsteledi Niémans.
- Hayır, dedi Rachel, dışarıya bakarak.

Kırmızı çizgi aşılmıştı, nedenini bilmiyordu ama genç kadın artık tek kelime etmeyecekti.

- İşe dönmem gerekiyor, diyerek Niémans'ı doğruladı.

– Sizi arabayla bırakabilirim.

Rachel çoktan kapıyı açmıştı.

– Hayır. Diğerleriyle birlikte kamyonla gitmek istiyorum.

Niémans'ın üsteleyecek zamanı olmadı: Genç kadın kapıyı çarpmış ve yağmur altında koşmaya başlamıştı. Niémans onun arkasından baktı, cılız, hızlı ve kısa adımlarla yürüyen, camdan oluk oluk akan yağmurun ardında dağılan bir silüet.

– Sen, diye fısıldadı Niémans, hâlâ onun tuhaf tütün kokusunun hâkim olduğu arabanın içinde, gırtlığına kadar pisliğe batmış kızım.

Eğer Tebliğciler suçluyu ondan önce yakalarsa, canını alacak kişi onun gibi genç bir kadın ya da bizzat Rachel olacaktı. “Günahın bedeli ölümdür” demişti Desnos, Pavlus'un Romalılara Mektubu'ndan alıntı yaparak.

Rachel yaşından daha genç gösterse de ağır, çok ağırdı. Kutsal Kitap yıkımlarının, eski zamanların kalıntılarının, Eski Ahit'in emirlerinin ağırlığı vardı onda. Güzelliğinin ve gençliğinin ardında, bir fosildi, hiçbir şey ne de hiçbir kimse onu yolundan saptıramazdı.

Arabasından çıkınca, sert yağmur yüzüne çarptı. Kilisenin çevresi boşalıyordu. Gazeteciler gitmiş, Tebliğciler ile mevsimlik işçiler de işe dönmek için yavaş yavaş orayı terk ediyordu. Daha üç adım atmamıştı ki, Desnos yeniden ortaya çıktı.

– Ceset Brason'a ulaştı. Otopsiye başlayacaklar.

– Bana otopsiyi yine Zimmermann'ın yapacağını...

– Bu iş için uygun olan bir tek o var ve savcı da bu seçimi onayladı.

Niémans öfkesine teslim olacaktı, ama kendini kontrol etti: Düşmanlıkları yeniden canlandırmanın zamanı değildi. Birkaç saat önce barış yapmışlardı.

– Bu herif bize zaten çok değerli bir zaman kaybettirdi, diye yine de mırıldandı. Eğer taşı bilseydik...

Niémans geç kalanlar arasında, onları izleyen Ivana'yı fark etti.

– Tamam, diye konuşmayı sonlandırdı. İşlerin takipçisi ol.

– Her şey yolunda.

– Ben, “MLK” yazısıyla ilgili fikrini almak için yeniden Brason rahibini görmeye gidiyorum. Bu harflerin Kutsal Kitap âlemine ait olduğuna eminim. Hatta eski İbranice bile olabilir.

– Neden?

– Çünkü, başlangıçta İbranicede sesli harf yoktu. (Desnos'a

gölümsedi.) Görüyorsun, yaşlı bir maço olmama rağmen bazı temel şeyleri de bilebiliyorum.

Yağmurlu günün donuk ışığının altında koruluğun içine dalan jandarmalar ile OYİ teknisyenlerini işaret etti.

– Ya sen, salyangoz operasyonun ilerliyor mu?

Desnos kıpkırmızı oldu.

– Şaka yapıyorum, diyerek gülümsedi Niémans. Rahipten sonra, Zimmermann'ı görmeye birlikte gidelim.

– Neden sizinle gelmem gerekiyor?

– Herifin suratını dağıtmama engel olman için.

– Bazen akıl yaşınızın kaç olduğunu merak ediyorum.

Niémans cevap vermedi: Ivana, az önce Niémans'ın Schnitzler ile gizlice buluştuğu, kilisenin arkasındaki koruluktaki aynı yeri gizlice işaret etmişti.

Niémans kafasını salladı. Gün ortasında, etrafta Tebliğciler ve jandarmalar varken amiriyle randevu.

Gerçekten de, içeri sızmış biri olarak, açığa çıkma tehlikesini göze alıyordu.

Patikaya girince, henüz aramadan geçirilmemiş sol tarafındaki koruluk gözüne çarptı. İşemek için gizlenen biri gibi iki ağacın arasına girdi, sonra ağaç kabuklarının ve ölü yaprakların hışırtısı içinde yamaçtan indi. Aşağıda, Ivana'nın onu beklediğinden emindi.

Küçük bir açıklığa ulaşınca arkasında başka çıtırtılar yankılandı. Daha ziyade kaçamak adımlar... Aslında, onun peşinden gelen Ivana'ydı. Bir an, Niémans'a Rachel'i düşündürdü. Bu giysisiyle, aynı parçanın iki yüzünü andırıyorlardı.

– Büyük gösteri için bravo, dedi, nefes nefese kalnuştı.

– Sorumlusu ben değilim. Bilgi sızmış, ama nasıl bilmiyorum. Şüphesiz bir jandarma.

– Tebliğciler arasında, söylenti sabah saat yediden itibaren yayılmaya başladı. Şapele gitmek için herkes bağ bıçaklarını bıraktı. Siz neredeydiniz?

– Her şeyi jandarmaya emanet etmiştim.

– Her zamanki yöntemlerin işe yarayacağını sanmıyorum.

– Asla bilemeyiz. Ya sen, sende bir şey var mı?

Ivana kayıtsız bir tavırla, esas önemli haberi verdi: Yakınlık kurduğu genç kadın Rachel Koenig'den başkası değildi.

– Bunu nasıl kaçırdım, işte bu olacak şey değil, diye ekledi.

– Bu hatayı adlandırmak için başka kelimeler de biliyorum.

– Başlamayın. Bu kız sıradan bir Tebliğci'ydi, Kutsal Kitap'ından daha uzağı göremeyen bir kız. Onun üzerinden, topluluğu daha iyi tanımaya çalıştım, kişisel hayatını araştırmaya değil.

Ivana bir yargı hatası yapıyordu. Rachel standart bir örnek değildi, Niémans bunu hissediyordu. İnancını tehlikeli bir şiddete

taşıymıştı. Niémans birçok terörist tanımıştı, onda bu mistik kör-lük ile kötücül kurnazlığın karışımını buluyordu.

– Senin hakkında ne biliyor? Bana sakın ona gerçeği anlattığını söyleme.

Ivana cevap vermedi. Ağzından çıkan buhar, likenlerin ve kuru-luğun fonu üzerinde yeşilimsi bir renk alıyordu. Yerinde duramıyor gibiydi.

– Hayır, dedi sonunda, ama saman ambarına yaptığım ziyaretten sonra benim hayatımı kurtaran oydu. O olmasaydı, sonum Marcel gibi olabilirdi.

– Ona ne anlattın?

– Gazeteci olduğumu ve toplulukları hakkında bir yazı hazırladığımı.

Fena değildi, ama Rachel enayi birine benzemiyordu. Artık bu maskaralığı gerçekten bitirmek gerekiyordu. Bununla birlikte, Niémans onun yeniden önlüğünü çıkartmasını emretme cesareti gösteremedi.

Çevrelerinde yağmur dinmişti, zeminden bir sis yükseliyordu, ölü yaprak ve dışkı kokan bir tür hafif koku.

– Bunun için mi beni görmek istedin?

– Sadece bunun için değil. Bu sabah başka bir şeyi anladım.

Yeşil gözlerini Niémans'ın gözlerine dikti. Bu bakış doğrudan yüreğine ulaştı. Her zaman olduğu gibi, gözünün önüne çocukluğunun bilyeleri geldi. Bu yanardöner, parıltılı, basit cam küreler ona evrenin karmaşıklığını gösteriyordu. Kendisine rağmen, birden cebinde bilyelerin ağır sesini duydu.

– Jakob ve Rachel sadece karıkoca değiller. Aynı zamanda kardeşler.

– Sen neden bahsediyorsun?

– İkisinin de sol kolunda aynı doğum lekesi var.

Birden aklına geldi: Rachel'in solgun tenindeki iyice belirgin sepya rengi tuhaf semender.

– Kontrol edin, Jakob'da da aynısından var. Kardeş değillerse, baba kız olmalılar.

En baştan beri, o tarafta hep şüpheli bir şeyler hissetmişti. Ve aralarında kan bağı olan topluluğun bertaraf edilmiş yabancı halkası, Paul Paride'in tuhaf hikâyesini unutmamıştı.

Ensest ilişkiler nedeniyle üzerlerine çullanılabilir miydi? Hayır. Tebliğciler medeni hallerinin kayıtlarını kendileri tutuyordu. Brason belediyesine istedikleri bilgileri veriyorlardı. Domaine dışın-

da hiç kimse, kim kimin nesiydi bilmiyordu. Ama bu bilgi altın değerindeydi: En uygun zamanda oynanacak bir satranç taşıydı.

– Bir sonraki aşama ne? diye sordu Ivana.

– Jakob’un göğsündeki baş harflerin ve odun kömürünün ne ifade ettiğini bulmak.

– Topunuzla tüfeğinizle yeniden Domaine’e çıkarma yapacak mısınız?

– Elbette. Ve herkesi sorgulayacağım.

– Size cevap vermeyeceklerdir. Ve çalışmayı bırakmayacaklardır. Bağbozumunun bitmesine sadece birkaç saat kaldı. Bitirmelerine izin verin!

Hiç kuşkusuz hepsi birbirine söz vermişti. Ama Ivana haklıydı, Rachel ile diğerlerinin ağzından laf alabilecek tek kişi oydu. Kim bilir? Üzüntü ve gözyaşlarıyla, yağmur altındaki afişler gibi, kararlılıkları yumuşayabilirdi...

Niémans silahını çıkardı ve Glock’unu Ivana’ya uzattı.

– En azından bunu al.

– Benimle dalga mı geçiyorsunuz?

– Oraya silahsız dönmene izin vermeyeceğim.

– Bu gerçek bir savaş ilanı olur.

– Çatışmanın çoktan başladığını düşünüyorum.

Ivana sevecen bir tavırla Niémans’ı kolundan tuttu.

– Bırakın yapayım Niémans. Dışarıda kalın ve bana güvenin.

Rahatsız olan Niémans ondan kurtuldu. Şiddetten değil, yumuşaklıktan korkuyordu. Özellikle de Ivana’nın yumuşaklığından. Ona her dokunuşunda, ona her hafifçe temas edişinde Niémans’ın zorluklarla inşa ettiği iskambil kâğıtlarından şatoyu tehlikeye atıyordu. Bütün duygusallıklardan uzak, yaptığı kötü seçimleri, ona sert bir görünüm kazandıran yanlış çözümleri hatırlatıyordu.

Ne demezsin. Ivana’nın şefkati, tek dokunuşta özlemini çektiği tüm birliktelikleri yeniden ortaya çıkarıyordu. Sahip olmadığı kadın, sahip olmayı umduğu çocuklar, herhangi birinden hiçbir zaman göremediği sevgi...

– Bağlantıda kalalım. Seni arayacağım, dedi Niémans.

– İmkânsız. Çok tehlikeli.

– Gerçekten canımı sıkıyorsun. (Saatine baktı.) Saat on dokuzda burada buluşalım. Kızın ağzından laf almaya bak, gerçeğin önemli bir kısmını biliyor.

– Bana güvenin.

Bir kaygı dalgası yüzünü yaladı. Duyguları beyaz kâğıdın üzerindeymiş gibi yüzünden okunuyordu. Yarı saydam cildi, ışığı ve daha fazla da gölgeleri geçiren hassas ince bir zardı...

– Her halükârda, diye ekledi Niémans, onun kaygılarını gidermek için, Domaine sürekli gözetim altında olacak.

– Korunmaya ihtiyacım yok!

– Bu senin için değil, Tebliğciler için. Bir katil topluluğun liderlerini öldürmeye karar vermiş ve durmayacak, inan bana.

Ivana'nın yüzünde, hafif bir parıltı gibi kaçamak bir gülümseme belirdi.

Yeniden özgüvenini kazanmış gibiydi. Marcel'in katilleri tarafından ölümle gözdağı verilmiş, iki ceset arasına sıkışmış, bağınaz bir topluluk içinde kalıyordu, bir anda tasasız, neredeyse düşüncesiz davranmaya başlamıştı.

Niémans bu uyuşturucuyu biliyordu: Küçük Slav sadece soruşturmalarla kafa buluyordu, ölümlerden ve şiddetten gerçeği bulup çıkarmanın sarhoşluğuydu bu. O da aynı uyuşturucuyu kullanıyordu, ama o içince efkârlanıyordu.

– Hadi, git, dedi Niémans, göz kırparak. Ve ağzına taş almamaya da dikkat et.

Ivana koşarak, geç kalanları almaya gelen son kamyonlardan birini yakalamayı başardı. Mevsimlik işçileri taşıyan, hayvan vagonu gibi sıradan bir kamyondu. Herkes şoke olmuştu. Ayrıca tabanları yağlamamış olmaları da şaşırtıcıydı, ama geriye bir iş günü kalmıştı ve ertesi gün ücretlerini alacaklardı.

Onlardan sonra tufandı...

Toplayıcılar sessizliklerini koruyordu. Herkes oturduğu sırada kendini kamyonun sarsıntılarına teslim etmişti, bir öğleden sonrasında daha, korku üzümlerine dönüşmüş bu meyveleri toplamayı sessizce kabullerinişti.

Hava hepten değişmişti. Yıkama sonrası kurutma. Gri bir rüzgâr giysilerin içine nüfuz ediyordu; bu koşullarda, ölümcül bir soğuk alınlığına yakalanacaklardı. Ama kimse giysileri değiştirmek ya da ısınmak için geri dönmekten söz etmemişti. Bir an önce işlerini bitirmek için acele etmişlerdi.

Kamyon durdu. Herkes yere atladı. Şu ya da bu şekilde, her biri küfesini ve bağ bıçağını aldı. Diğerleri çoktan çalışmaya başlamıştı. Sarı yaprakların arasında iki büklüm, soğuktan donmuş halde ve pür dikkat çalışan mevsimlik işçileri, Tebliğcileri görüyorlardı. Hiçbir şey olmamış gibi var güçleriyle çalışıyorlardı ve hatta, kaybedilen zamanı telafi etmek için çalışmalarını hızlandırmışlardı.

Ivana hassas bir durumda olduğunu kabul etti: Ama görevinin sonuna kadar gitmek ve Mesajcıların arasına sızmak istiyordu. O sırada imkânsız görmek onu şaşırttı.

Oradaydı, Rachel görevine bağlı biri olarak, beyaz başlıklı kadınların arasındaydı. Hiç duraksamadan ve Tebliğcilerin direktif-

lerine aldırmadan Ivana asmaların arasındaki yollara saptı. Çok olgun üzümlerden yayılan mide bulandırıcı o kokuyu, ölümün yakayı bırakmayan o kokusunu taşıyan rüzgâr sanki onu itiyor, cesaretlendiriyordu.

Rachel'in bulunduğu asma sırasına gelince, özür dileme gereği bile duymadan önündeki bağbozumcularını itekledi.

Arkadaşının yanına yerleşti, çalışmaya başladı. Bir sürü taziye cümlesi, teselli kelimesi hazırlamıştı ama aklına gelen tamamen farklı bir şeydi:

- Bana neden hiçbir şey söylemedin?
- Neyi sana söylemedim?
- Jakob'un kocan olduğunu.

Genç kadın gözkapakları inik, mekanik hareketlerine devam ediyordu. Klik-klik-klik... Asma kütüğünü bitirdikten sonra, Ivana'ya doğru döndü. Gözbebekleri, gökyüzü duvarının renkleri gözlerine yansınış gibi griye dönmüştü.

– Kendi yazın için, değil mi? Hayatımı ayrıntılarıyla mı öğrenmek istiyordun? Memnun olabilirsin, maktulün dul eşi, mükemmel bir haber!

Bir anda, Rachel'in yüzü çok sıcak bir mum gibi sarktı. Güzelliği üzüntünün acısıyla gevşek, terli, çirkin bir maske halinde yok olmuştu.

Ivana kolunu şefkatle onun omzuna koydu, sonra sıkıca belinden kavradı.

- Seni evine götüreyim. İyi değilsin.

Rachel izin verdi, Tebliğciler geçmeleri için kenara çekildi. Ivana onların gözlerindeki knama patlamasını, gizli ayıplamayı fark etti. Rachel pes etmişti, zayıflığını göstermişti ve şimdi de bir Dünyevi'nin yardımını kabul ediyordu. Merhum Jakob'un sabah dualarını yaptırdığı açıklığın yakınında duran bir 4x4'e ulaştılar. Ivana arabanın kapısını açtığı sırada Rachel kendini aracın marşpiyesine bıraktı. Bu kez bir ağlama krizine tutuldu, esaslı, gerçek, usulüne uygun bir kriz.

Dakikalar geçti. Ivana'nın müdahale etmeye cesareti yoktu. Nihayet Rachel'in nefes alışları düzeldiğinde Slav kızın aklına bir fikir geldi, piç bir polis fikri. Artık düşman yerdeydi, ondan bazı bilgiler koparmanın tam zamanıydı.

- Az önce Jakob'un cesedini gördüm, diye atıldı.

Rachel tepki vermedi. Dizleri bitişik, ayakları içe dönük, tahta ayakkabıları kırmızı çamura bulanmış halde sırtını aracın kapısı-

na dayamış oturuyordu, ölümlü dünyada önemsiz, cennetin krallığında egemen yaralı bir hayvanın görüntüsüne sahipti.

– Kolundaki lekeyi gördüm.

Rachel başını sallayarak gülümsedi. Hem alaycı hem de nefret dolu bir gülümseme.

Ivana hoyrat bir hareketle Rachel'in kolunu sıvadı ve aynı lekeyi ortaya çıkardı.

– Kardeşsiniz, değil mi?

Rachel cevap vermeden tenindeki ize baktı. Sert bir şekilde kolunu Ivana'dan kurtardı ve ayağa kalktı.

– Tanrı bizimledir, diye dalgın bir ses tonuyla fısıldadı. Her şeyin kuruması ve bu gece ateş yakmamız için bize bu rüzgârı gönderdi.

– Yoksa Jakob senin baban mı?

– Sadece küller bizi kurtarabilir... diye mırıldanmaya devam etti. Sizin anlayacağınız, ateşten sonra yeni bir mevsim başlayacak.

Ivana onu tokatlayabilirdi. Ama onun yerine, Rachel'i yeniden kolundan yakaladı ve titreyen dudaklarının arasından tıslar gibi fısıldadı:

– Cevap ver!

Rachel, daha fazlasına tahammül etmek için entelektüel kapasitesini (ya da fiziksel gücünü) değerlendirmek ister gibi onu tepeden tırnağa süzerek bir kez daha ondan kurtuldu. Sonra arabanın kapısını açtı.

– Direksiyona geç, sana bir şey göstermek istiyorum.

Önce Rachel'in iki kızını almak için okula uğradılar: Esther sekiz yaşındaydı, Marie beş yaşında. Onun daha ürkek bir varyantı olarak annelerine benzeyen, işlenmemiş gümüş rengi gözlere sahip iki saflık damlası.

Ivana ne olduğunu anlamıyordu.

Rachel öğretmenle konuşurken Ivana çocuklarla başarısız bir konuşma girişiminde bulundu. Önemli değildi, sonuç almıştı: Hiçbir Dünyevi'nin asla giremediği Piskoposluk'un merkezindeydiler. Marcel'le birlikte gizlice girdiği gibi değil, resmen Piskoposluk'taydı.

Çevresinde, okulun teneffüs avlusuna –çok kısa biçilmiş otlarıyla sıradan bir çayır– neşeli bağrıışlar ve bir yaşam canlılığı hâkimdi. Güleç yüzler, pırıltılı gözler, soğuktan yanmış yanaklar; çocuklar birbirlerini kovalıyorlar ya da daha iyi asılmak için bariyerlere tırmanıyorlardı.

– Tamam. Gidebiliriz.

Arabaya bindikten sonra Rachel tek kelime etmedi. Artık ağlamıyordu da. Zaman zaman, eliyle takip edecekleri yolu gösteriyordu. Ivana umut etmekten kendini alamıyordu: Mesajcı genç kadın ona gizli bir yeri gösterecek, bir sırrı ifşa edecek, korkunç bir gerçeği açıklayacaktı...

Bu şekilde kilometrelerce yol aldılar; Piskoposluk tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Manzaraya gelince, bilmediği bir arazide ilerliyordu: Yine bağlar, yine yapraklı dallar arasında kamburlaşmış sırtlar vardı. Bununla birlikte, açıklıklar içinde, çeşitli yerlerdeki parsellerde farklı faaliyet içinde olan Tebliğciler de vardı: Bağ çubuklarıyla dolu el arabalarını itiyorlar, çalı çırpı demetlerini çekerek götürüyorlar, kucak dolusu giysi taşıyorlardı.

– Ne yapıyorlar?

– Sana daha önce açıklamıştım, yakmalık yığınınu hazırlıyorlar.

Ivana yol boyunca yürüyen, yüzleri kararmış, gömlek kolları kirlenmiş, bez torbalar taşıyan başka adamlar gördü.

– Ya bunlar?

– Ateşin yanmasını hızlandırmak için odun kömürü getiriyorlar.

Bunu nasıl düşünmemiştin? Domaine devasa bir kor yığınının dönüşmek üzereyken, Samuel'in ve Jakob'un ağzındaki odun kömürü ateşte yakma cezasını simgeliyordu. Katil Küllerin Günü'nü işaret ediyordu. Neden?

– Anne, nereye gidiyoruz? diye sordu, arka koltukta oturan küçük kızlardan biri.

– Jean'ı görmeye.

Kızlar sevinç çığlıkları attı; gizemli bir gezi için okul bir anda yarım kalmış, bu da onların çok hoşuna gitmişti.

– Jean kim? diye sordu Ivana.

Rachel, çukurlarla ve kırmızı renkli su birikintileriyle dolu bir patikadan ibaret yoldan gözünü ayırmıyordu.

– Erkek kardeşleri, diye kısa bir cevap verdi.

– Kaç yaşında?

– Yedi.

– İyi de... o nerede?

– Diğerlerinde! diye bağınıştı küçük kızlar.

Bir sırrı açık eden çocuklar yarı eğlenen, yarı korkan bir ses tonuyla bağınmışlardı.

– Diğerleri mi? diye yineledi Ivana, iç dikiz aynasından onlara bakarak.

Çocuklar bıyık altından gülmeye başladılar, ama Rachel arkasına döndü, öfkeyle baktı. Anında, çocuklar sustu.

– Diğerleri kim? diye üsteledi Ivana.

– Sabırlı ol.

Ufukta, ovanın içinde bir “L” oluşturan iki çiftlik binası göründü. Tuğladan inşa edilmişlerdi, kayağantaştan çatısı olan binaların Tebliğcilerin ahşap saman ambarlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kapalı panjurlar binalara daha da kasvetli bir hava katıyordu. Ivana, elinde olmadan Üç Küçük Domuzcuk³² ile dikkatle inşa edilmiş tuğladan evi düşündü.

– Şuraya park et, diye emretti Rachel.

Manevra yaparken, Ivana tuhaf bir ayrıntıyı fark etti: Park etmiş araçlar ne alışılmış kamyonlardı ne de *Ordnung* ve *Gelassenheit* tarafından kullanımına izin verilen tarım makineleriydi. Daha ziyade ambulansları ya da mal tesliminde kullanılan araçları andıran, üzerinde belirgin bir işaret bulunmayan kamyonetlerdi.

Arabadan inince, önlerinde el ele tutuşmuş, hopleya zıplaya giden küçük kızların peşinden sessizce yürüdüler. İlk sürpriz: Giriş kapısı –parlak metali andıran sürme kapı– şifreliydi, bu da her türlü modernliği reddeden Domaine’de, ona garip gelmişti.

Rachel hiç duraksamadan rakam tablosundaki tuşlara bastı. O anda, ne dış dünyayla ilişkisini kesmiş masum bir mümin ne de hayatı altüst olmuş bir duldu. Hareketlerindeki özgüven, bakışlarındaki kararlılık teknolojiye yatkın modern bir kadını çağırıyordu.

Kapı kayarak açıldı, karşılarındaki göz kamaştırıcı bir ışık altında, sıralarla donatılmış kapalı bir odaydı. Gözle görülür bir şekilde buraya alışkın oldukları anlaşılan çocuklar ayakkabılarını çıkardı. Ivana anlamaya başlıyordu: tavan lambaları, beyaz du-

32. Üç farklı malzemeye ev inşa eden üç domuzla ilgili bir İngiliz halk masalı. Büyük kötü kurt, sırasıyla saman ve çubuklardan yapılmış ilk iki domuzun evini yıkar, ancak üçüncü domuzun tuğladan yapılmış evini yok edemez. (ç.n.)

varlar, tertemiz zemin. Ve özellikle de koku: Deterjan ve ilaç karışımının kokusu. Bir hastane.

– Ayakkabılarını çıkar ve şuraya bırak. Sonra da bunları giy.

Rachel ona bir çift Crocs ile mavi renkli kâğıt bir önlüğü işaret ediyordu. Ivana, önlüğün etekleri ile bağlarını karıştırmamaya çalışarak söyleneni iyi kötü yaptı. Başı dönüyordu. Bir dünyadan bir başkasına geçiş çok hızlı, çok acımasızca olmuştu ve üstelik bir açıklaması yoktu...

Anne ile kızlar, Koenigler, önlerinde, iki kanatlı cam kapının ardında uzanan koridora girmek için çoktan hazırlıklarını bitirmişlerdi. Yeni bir şifre. Duvarlara ve zemine yansıyor kırılan ışık yerçekimsizlik etkisi yaratıyordu, sanki tavan ile zemin en ufak bir dengesizlik sorununa yol açmadan yer değiştirebilirdi.

Özellikle sessizlik Ivana'yı bunaltıyordu. Gürültülü ve ahenkli bir doğanın içinde geçen o günlerden sonra bu sessizlik neredeyse kulak zarlarına zarar veriyordu. Daha da kötüsü, bir yerlerden çok hafif bir tıslama yankılanıyordu. Bu tür mikroplardan arındırılmış yerlerde, bütün tozları, bütün cürufları dışarı atmak için her zaman aşırı basınçlı hava uygulanırdı.

Her adımda, Ivana yalanın boyutlarını anlamaya çalışıyordu. Zamanı durdurmakla ve zanaatkâr bilinci –bağcılık– korumakla ünlenmiş Domaine ve daha çok da Piskoposluk bir tür fütürist birim barındırıyordu.

Yeni şifre, yeni bir çift kanatlı kapı.

Bu yeni mekân büyük bir saman ambarının boyutlarındaydı, ama duvarları kapitoneydi ve zemin yumuşak linolyumla kaplıydı. Tavandan burada da, hafifçe loş olmak üzere aynı çiğ ışık yayılıyordu.

Yerde oyuncaklar vardı. Duvar kenarlarında yataklar, serum direkleri, küçük ecza dolapları, engelliler için ergonomik mobilyalar vardı.

Ve her yerde, çocuklar.

Yere bağdaş kurmuş, sedyeler üzerinde yatan, tekerlekli sandalyelerde oturan çocuklar. Hepsi şekilsiz ve cılızdı. Sayıları otuz kadar olmalıydı ve sanki zamanın üstünde askıda duruyorlardı. Ve insan bilincinin de. Bazılarının şaşkın bir yüz ifadesi vardı, bazıları neşeliydi, bazıları ise tuhaf bir şekilde bir şeye yoğunlaşmıştı ya da kırık bir mekanizma gibi amaçsız bir hareketlilik içindeydi.

Çocuklar konusunda her zaman çok hassas olan Slav kız, neredeyse klinik bir gözlem yapar gibi onlara bakıyor, sanki birer ka-

nut gibi onları inceliyordu. En iyi olasılıkla üçte biri trizomi 21'in tipik görünümüne sahipti: yuvarlak kafa, birbirinden ayrı gözler, kısa ve yassı burun. Diğerlerinde çok daha korkunç deformasyonlar vardı: sivri kafa, ucu kesik burun, yuvalarından fırlayacakmış gibi duran pırtlak, su yeşili gözler.

Ivana ağlıyordu, farkına bile varmamıştı. Yumuşak, ağır ağır akan, sıcak gözyaşları. Bu zavallılarda, yanlışlıkla Tebliğcilere atfetmiş olduğu saflığı görüyordu. Piskoposluk'un tek masum varlıkları onlardı. Ve görünüşleri hoş değildi. Hepsi beyaz gömlek giymişti (Tebliğcilerininki gibi kaba ve sert dokuma), nerede olduklarını bile anlamadan, bir yere sık sık uğrayan yolunu şaşırmış hayaletlere benziyorlardı.

– Jean!

Küçük kızlar bir yatakta yatan kardeşlerini görmüştü. Çok ağır kafası olan, çenesi göğsüne kadar sarkmış, çok zayıf bir erkek çocuk.

Bir sürüngen düşünmemek imkânsızdı. Çıkık gözler, olmayan bir burun, şiş dudaklar. Ve yüz hatlarını kauçuk gibi çekip uzatan gevşek bir şey. Sürekli bir gülümsemeyle süslenmiş bir iguana surati.

Kız kardeşleri yatağa sıçradı ve kıpırdamadan yatan bu çocuğa sarıldılar, anlaşılan onun ürkütücü görünümüne aldırış etmiyorlardı. Onu öpüyorlar, okşuyorlar, yatağında zıp zıp zıplıyorlardı. Hemşireler, onlar da beyaz önlüklüydü, çocukların bu davranışlarına göz yumuyorlardı.

Anlaşılan hastalık burada ne bir lanet ne de bir sorundu. Sadece kaçınılmaz bir gerçektir. Saygı gösterilmesi ve takdir edilmesi gereken ilahi bir iradeydi. Aklına, bu bağlama kolaylıkla uyan, İnciller'den bir alıntı geldi: "Ne mutlu ruhta yoksul olanlara, çünkü Tanrı'nın egemenliği onlarındır!"

Ivana, Jean'a ve küçük kızlara yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Farklılık, her ne olursa olsun, onu rahatsız etmişti ve burada, bu anormaller arasında, ister istemez hüküm süren böyle bir uyumu bozma korkusuyla, en ufak bir harekette bulunmaktan bile âcizdi.

– Şimdi anlıyor musun? diye sordu Rachel, ona doğru gelerek.

– Hayır, fazla değil.

– Öyleyse, gel. Sana açıklayacağım.

– İzolat nedir, biliyor musun?

– Aralarında çok güçlü kan bağı bulunan izole bir topluluk.

– Doğru. Bizim gibi insanlar.

İki kadın, herhangi bir hastanede olduğu gibi, duvara sabitlenmiş koltukların bulunduğu bir koridorda oturmuştu.

– Dört yüzyıldan beri, sadece kendi aramızda ürüyünüz.

Anabaptist kadın, koltuğunda tam oturmamıştı, bir geri zekâlıya hitap eder gibi bilgiççe ve sabırlı bir tavırla Ivana'ya doğru dönmüş, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmişti.

Görünüşe göre olay doruk noktasına ulaşmıştı.

– Bu da kuşaklar boyunca genetik mirasa ne kadar yakın olduğumuzu, *hepimizin* kardeş olduğunu gösteriyor.

Kolunu sıvadı.

– Hepimizde bundan var. Bu bizim işaretimiz. Tanrı'nın işareti.

– Öyleyse? dedi Ivana, soğuk bir sesle.

– Seçilmişler arasında iyi tohumların gelişmesi için kötü genlerin kendi köşelerinde büyümesi ve ölmesi gerekiyor. Matta İncili'ndeki iyi tohum ile kötü tohum meselini hatırla.

– Başka bir deyişle, bu çocuklar delice otu mu?

– Hayır. Onlar bizim kardeşlerimiz, çocuklarımız. Onları yürekten sevmeliyiz ve onlara titizlikle bakmamız gerekiyor. Ama Tanrı onlar için başka bir yol seçti.

Rachel ne üzgün ne de isyankârdı, kendini bile aşan bir tür coşkunluk içindeydi.

– Jakob, onların bizim sağlığımızın bedeli olduğunu söylüyordu.

– Sağlığınızın mı?

– Kendi yolumuzu izliyoruz Ivana. Her kuşakta, gitgide daha saf hale geliyoruz, gitgide diğer insanlardan uzaklaşıyoruz.

Gözlerini kapattı ve polis kadın bir an onun transa geçtiğinden ya da buna benzer bir şey yaşıyor olmasından korktu.

– “Zambak tarlalarına bakın, nasıl da büyüyorlar” diye mırıldandı, kısık, nerdeyse yatak odası sesiyle, “ne sıkıntı çekiyorlar ne de çekip gidiyorlar. Oysa size söyledim, Kral Süleyman’ın kendisi bile, tüm zaferlerine rağmen onlardan biri gibi giyinmedi...”

Yeniden gözlerini açtı. Coşku nedeniyle gözkapaklarının kenarını kızarmıştı.

– Yakında tek bir varlık olacağız, anlıyor musun? (Kelimeler dudaklarının arasında titriyordu.) Aynı DNA’ya sahip yegâne varlık, Tanrı’nın sadık bendesi. Bizim en güzel ibadetimiz, bedenimiz.

Tanık dinlemeleri sırasında, kadın polis şüphelinin tamamen açılmasına, kontrolden çıkmasına şahit olmuştu. Bu gibi durumlarda, somut sorulara geçmek gerekirdi.

– Bu hastanenin masraflarını şaraptan elde ettiğiniz gelirlerden mi karşılıyorsunuz?

– Evet.

– Sizi tedavi eden doktorlar nerede?

– Yazını mı hazırlıyorsun? Not almak ister misin?

Ivana ne cevap vereceğini bilemedi. En azından ona “Ben polisim, tatlım, bir mahkeme karşısında dümenlerinizin, suçlarınızın karşılığında ne kadar ceza alacağınızı gerçekten bilmiyorum, ama sizi birkaç yıl hapse atacak bir şey bulacağız” diye haykırmak isterdi.

Ama Rachel ona ılımlı bir cevap vermesi için fırsat tanımadı.

– Beni izle, diye emretti, ayağa kalkarken. Ziyaret devam ediyor.

Koridorun sonundaki bir kapıya doğru yöneldiler. Crocs’larıyla ve kâğıttan önlükleriyle *tak-tak* diye ahşap sesleri ve gazete kâğıdı hışırtıları çıkarıyorlardı.

Ivana cebindeki telefonu hissediyordu. Niémans’ı aramalıydı... Ama Anabaptist kadın yeni bir şifre girerek kapıyı açtı. Öncekilerden çok daha güçlü beyaz bir ışık fışkırdı, polisi ışığa doğru itti.

Gözleri kamaşan Ivana nerede olduğunu anlamak için birkaç saniye bekledi: Küçük eczacı şişelerinin, kavanozların, ilaçların konulduğu yaklaşık yirmi metrekarelik bir odaydı. Kapların ne içerdiği çok fazla ayırt edilmiyordu ama bilmemek daha iyiydi.

Rachel ona döndü ve kızgın bir çocuk tavrıyla kollarını göğsünde çaprazladı.

– Bunun için buradasın, değil mi?

Ivana odanın renksizliği içinde kaybolan Rachel'i görebilmek için elini gözüne siper etti.

– Ne?

– Samuel ile Jakob'un katilini bulmak için buradasın, öyle değil mi?

Ivana cevap vermeye çalıştı, ama kurumuş ve şişmiş dili damağına yapışıyordu.

– Sen... sen neden bahsediyorsun?

Aniden iki adam ortaya çıktı ve onu kollarından yakaladılar. Onu yere yatırmak ister gibiydiler. Ama Ivana birden kendini gevşemiş hissetti.

– Sen ne sanıyordun? diye ekledi Rachel. Senin yalanlarını yuttuğumu mu? Demek mevsimlik işçi? Gazeteci ha? Zavallım... Ama polis rozetini suratında taşıyorsun...

Işık gitgide gözlerini daha fazla kamaştırıyordu. Kırık ayna parçaları gibi gözlerine zarar veren titrek, hareketli bir harelenme.

– Marcel de senin masallarına inanmamıştı ama bu konuda fazla bir şey bilmiyordu. Aksi takdirde konuşurdu.

– Sen mi... ona sen mi işkence yaptın?

– Burada silahı kimin tuttuğunun bir önemi yok, biz biriz.

– Siz yozlaşmış bağnazlardan başka bir şey değilsiniz! diye patladı Ivana.

Rachel kafasını salladı, dudaklarında hâlâ belli belirsiz pis bir sırtma vardı.

– Biz sizin dünyanıza karışmıyoruz, siz de bizim dünyamıza burnunuzu sokmayın. Freske yaklaşmanız korkunç bir hataydı.

– Neden? diye bağırdı Ivana.

– Bizim eğilimimiz, tutkumuz görülemez ve böyle kalmalı.

Ivana iki bekçi köpeğinden kurtulmaya çalıştı. İmkânsız: Parmakları forseps gibi kollarına gömülmüştü.

– O halde, Otto Lanz bu freskleri resmetti?

Tamamen blöftü, ama yaptığı etki beklentilerinin ötesine geçti. Öfke Rachel'in yüzünü biraz daha sertleştirdi. Hastaneye geldiklerinden beri on yıl yaşlanmıştı. Yüz kemikleri cildini delip dışarı çıkacak gibiydi, gençliğinin yumuşak teninin altından yüzeye çıkan fildişinden ölüm maskesi.

– Önemli olan ne resmedildiği değil, ne resmedilmediği. Asla sırrımızı keşfedemeyeceksiniz.

Gülme sırası şimdi Ivana'daydı: Kuşkusuz onun için bu iş tamamdı. Ama Niémans onların kahrolası entrikasını nasıl ortaya

çıkarcacağını bilirdi. Kafa derisini yüzer gibi onlardan gerçeği sö-
küp alacaktı.

Onu mantığa davet ederek, onurunu kurtarmaya çalıştı:

– Önemli olan, kardeşlerinizi öldüren katili bulmak, dedi Iva-
na, daha sakın bir ses tonuyla. Bunun için de polise ihtiyacınız
var. Aynı mücadeleyi sürdürüyoruz.

– Bizim kimseye ihtiyacımız yok. Katili bulacağız, bana inan.
Ama her şey zamanında, önce bağbozumunu bitirmemiz ve Külle-
rin Günü için hazırlık yapmamız gerekiyor.

Ivana söyleyecek bir şey bulamıyordu. Düşünceleri ışığın altın-
da erirken panik ruhunu ele geçiriyordu.

Rachel elini önlüğünün cebine soktu.

– Çocuklarımızla ilgilenen hemşirelerin kimler olduğunu sor-
madın? Bizzat biziz, güzelim, sırayla yapıyoruz. Hepimiz tıbbi eği-
tim aldık.

Şimdi elinde, iğnesi tavan ışıklarının balkımasında görünmez
olan bir şırınga tutuyordu.

Ivana bir şey bağırmaya çalıştı ama kelimeler boğazına tıkanı.

– Ekiyoruz, hasat ediyoruz. Ama yok etmeyi de biliyoruz.

– O nedir? diye sormayı başardı.

Rachel şırınganın pistonuna bastı ve ışık yansımasının içinde
bir kıvılcım oluşturdu.

– “Her kim senin buyruklarına karşı gelir ve sözlerine itaat et-
mezse, ölümle cezalandırılacaktır” der Kutsal Kitap.

– O NEDİR?

İğne Ivana'nın şahdamarına girmeden önce, bir ışık damlası iğ-
ne boyunca kaydı.

III

Ateş

Notre-Dame de Brason'a vardığında piskoposlar toplantısına katılmak için Colmar'a gitmiş olan Kosynski'yi yakalayamamıştı. Yeniden direksiyona geçip yola çıkan Niémans yine geç kalmıştı: Toplantı bitmiş, rahip Saint-Barthélemy Kilisesi'nde onu bekleyen bir vaftiz töreni için Gérardmer'e gitmişti.

Niémans rahibi telefonla arayabilir, ona Jakob'un cesedinin fotoğraflarını yollayabilirdi, ama Mesajcı'nın göğsüne kazınmış harflerle karşılaştığında rahibin yüz ifadesini görmek istiyordu. Bazen, bir ifade uzun bir açıklamadan daha anlamlıydı...

Saint-Barthélemy'de vaftiz töreni çoktan başlamıştı. Kesmenin imkânı yoktu. Niémans sıraların arasına süzüldü, ağırbaşlı ve tefekküre dalmış bir cemaat mensubu gibiydi.

Kilise etkileyiciydi. Ardışık dokuz beton kemer bir dağın altındaki tüneli andırıyordu. Dip tarafta, kırmızı bakırdan dev bir haç üzerinde stilize edilmiş bir İsa vardı. Niémans kendini rahatsız hissediyordu. Kiliselerin dekorasyonu her zaman canını sıkardı, ama bu estetik çağdaş olma kaygısıyla birleştiğinde çok daha kötü oluyordu.

Aslında, düşünmemek için tüm dikkatini mimariye veriyordu. Ne soruşturmayı ne de Ivana'yı düşünüyordu. Yolda, yine de Desnos'u arayacak zamanı olmuş, ondan belediyeye bir jandarma yollamasını istemişti. Tebliğcilerin eksiksiz bir soyağacını istiyordu. Kim kimdi, kim kiminle evliydi, kim kimin çocuğuydu bilmek istiyordu... Tebliğciler medeni hallerinde hile yapmış olsalar bile Niémans soyağacından işe yarar bir şeyler çıkaracaktı.

Ayrıca Desnos'u erkeklerin sosyal güvenlik dökümlerini kontrol etmekle de görevlendirmişti. Elllerinde sosyal güvenlik kartla-

rının olduğunu düşünmüyordu, ama hastanelerde yapılan tedaviler her zaman bir iz bırakırdı.

Genetik. Ensest. Hastalıklar. Tüm bunların arasında gizemli bir bağlantı vardı, ama bunu anlamanın imkânı yoktu.

Jacques Lacan, Sigmund Freud'un bilinmeyen bir kıta keşfetmediğini ama dilini anlamayı mümkün kılan sistemi keşfettiğini söylüyordu. O Kristof Kolomb değildi. O Champollion'du.

Niémans bu vakanın ipuçları karşısında kendini aynı konumda hissediyordu. Bu öğelerden birini tek başına analiz etmek bir işe yaranıyordu. Hiyeroglifler gibi, bu ipuçları da yalnızca diğer ipuçlarıyla birlikte doğru şekilde düzenlendiğinde anlam kazanıyordu. Ama şimdilik, Niémans Rosetta Taşı'nı bulamamıştı.

– Amirim?

Niémans sıçradı. Kilise boşalmıştı ve Kosynski kenarları altın sarısı işlemeli yeşil cüppesiyle karşısında duruyordu. Düşüncelelerine dalmış olan Niémans onu fark etmemişti.

– Burada ne yapıyorsunuz?

Polis ayağa kalktı. Her yer sessizdi, kendini sahnın dip tarafında uyuyakalmış bir evsiz gibi hissediyordu.

– Size gösterecek bir şeyim var.

– Radyodan yeni bir ölü olduğunu duydum.

Niémans cep telefonunu çıkardı, görüntüleri buldu.

– Hayır, diye araya girdi rahip. Burada olmaz. Burası kutsal bir mekân ve yakında başka bir vaftizim daha var.

– Fazla vaktim yok.

Kosynski şık giyimli ziyaretçilerden oluşan yeni bir kalabalığın girmeye başladığı kapıya baktı, sonra sıraların arasındaki yola yöneldi ve sunağa doğru yürümeye başladı.

– Beni izleyin.

Sağa saptılar, Kosynski Niémans'ı siyah ahşaptan bir hücrenin içine itti. Niémans hücresinde oturmamıştı –daha ziyade sıkışmıştı– ama hücrenin diğer tarafındaki rahip onları ayıran kafes pencereyi açmıştı.

– Gösterin.

Niémans tereddüt etti – en az dört yıldan beri günah çıkarma kabinine girmemişti. Ama bulundukları yer konuşmak için idealdi.

– Acele edin.

Polis, ekranı kafes pencereye doğru uzattı. İlk fotoğraf, Ivana'yla birlikte buldukları Jakob'un sırtüstü yatan cesedinin görüntüsüydü. Göğsündeki MLK harfleri net olarak görünüyordu.

Rahibin ilk refleksi, Malabar pembesi dişetlerini sergileyerek sarkık dudaklarını tiksintiyle yukarı kaldırmak oldu.

- Tanrım, bu Jakob mu?
- Bu harfler size bir şey ifade ediyor mu?
- Elbette.
- Ne demek elbette?

Bu soruyu öylesine sormuştu, ama tüm beklentilere karşın, işe yaramıştı. Kosynski, iç karatıcı bir gıcırta çıkararak karanlığın içine doğru çekildi. Günah çıkarma kabini ahşap, nem ve cila kokuyordu.

– Bu harflerin kökeni Batı Sami dilidir, “hükümdarlık etmek, kral olmak” anlamına gelir, diye açıkladı din adamı. Sesli harfler olmadan ve bağlamını bilmeden bu konuda çok fazla bir şey söylenemez, ama öncelikli olarak bu harfler “kral” sözcüğünü çağırıyor, İbranicesi “melek” ve aynı zamanda da bir tanrıyı belirtiyor olabilir.

- Hangisi?
- Hiçbir fikrim yok.
- Bana tüm söyleyebilecekleriniz bunlar mı?
- Şey... evet.
- Dün size gösterdiğim fresklerle nasıl bir bağlantı kurabilirsiniz?

– Kesin olarak bilmiyorum. Size bir kez daha söylüyorum, bu harfler Eski Ahit’in bir epizoduna bir ima olabilir.

- Tavana resmedilmiş olanlardan biri mi?
- Hayır. Pek sayılmaz... Ben Sami dilleri uzmanı değilim.
- Bilgi edinebilir misiniz?
- Ha... evet, elbette.

Kosynski alnını kuruladı. Kabinin içi soğuktu, ama o bir sıcak dalgasına maruz kalmış gibiydi. Herhangi bir araştırma yapmayacaktı, Niémans bunu biliyordu. Ya da araştırırsa bile kendi üst makamlarını uyaracaktı, polisleri değil.

Yeniden konuşan rahip oldu; sadece cep telefonunun ışığı onları alttan aydınlatıyordu.

- Vadimizde neler oluyor? Elinizde ipuçları var mı?

Niémans cevap vermedi. Kosynski’nin gerçeği söylediğinden şüpheliydi. Onu heyecanlandıran neydi bilmiyordu ama bu üç harf onda eski korkuları depreştiriyordu. Eski Ahit’te bahsi geçen bir felaketle mi ilgiliydi? Tanrı’nın bir gazabı mı? Yoksa Ivana’nın söylediği gibi “*Das Biest*” mi?

Niémans birden Kosynski'ye acıdı. Her şeye rağmen bu rahibi kendi kâbusunun içine sürüklemeye hakkı yoktu. Aperghis yakında gelecek ve bu kâbusun üstesinden gelecekti.

Çünkü o, öncelikle cehenneme aşınaydı.

Çünkü o, ayrıca Niémans'a borçluydu.

– Tamam peder, sizi arayacağım.

Telefonunu cebine koydu ve dingin bir şekilde kabinden çıktı. Madencilerin kömür ocağının derinliklerine inmekte kullandığı o demir kafeslerin birinden çıkıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı.

Saat on altı, Brason yolundaydı, ışığa doğru mu gidiyorlardı?

Gün boyunca, ışık sıkıntılı bir şafaktan kaderine boyun eğen bir alacakaranlığa geçmişti. Şimdi, daha “ezici” göstermek için deprem hasarlarının ağır çekim olarak gösterildiği filmlerdeki gibi gün yavaş yavaş batıyordu.

Saatlerden beri etkisini kaybetmemiş olan sis, toz rengine bürünerek daha da artıyordu. Yol ve etrafındaki tarlalar, mavimsi ve manyetik yongalar oluşturarak bir yerlerde çelikten bir toprağı parlatıyormuş gibi bir etki yaratıyordu.

Niémans her zamanki gibi araba kullanıyordu, ayağı gaz pedalındaydı, her virajda yoldan çıkacakmış gibiydi. İki nedenden böyle hızlı gitmekten zevk alıyordu. Öncelikle, hız yapmayı seviyordu. Sonra, hız sınırlarını aşarak, stopları ve farları yakarak, yol güvenliğinin hemen hemen tüm kurallarını çiğneyerek istediği şekilde hayatın kıyısında olma duygusunu tadıyordu. Artık uzun önlemler listelerinden başka bir şeye benzemeyen bu çağdan tiksiniyordu.

Hiç bahis oynamadan ne kazanılabilirdi? Niémans'ın tek bir hasmı vardı: sıkıntı.

Aklına getirdiği bu maço saçmalıklarını kafasında evirip çevirirken Desnos bir istekte bulundu:

– Biraz yavaş gidebilir misiniz, lütfen?

Kurbanının boynundaki parmaklarını gevşeten bir katil gibi ayağını gaz pedalından çekti.

Kabul etmeliydi, bu sersem Zimmermann'ı yeniden görecektim ve onun yetersizliğiyle yeniden karşılaşacak olması ortamdaki gerginliği daha da artırıyordu. Bu kez doktorun kolları sıvayacağını ve işini doğru düzgün yapacağını umut ediyordu.

Desnos'un cep telefonu çaldı. Cevap vermeden önce en az altı kez, anorağı, kemeri, tabancası ve feneri arasına dolandı.

Ardından "hmm-hmm" ve "okey" gibi anlaşılması güç sözcüklerden oluşan bir konuşma gerçekleşti. Ne olduğunu anlamamanın imkânı yoktu.

– Ne oluyor? diye sordu Niémans, Desnos telefonu kapatınca.

– Tebliğcilerin soyağacını inceleyen bir meslektaş.

– Eee?

– Hiç. Belediye memuruna göre nüfus idaresinde ayrı bir dosyaları var ve dosyada da fazla bir şey yok. İstedikleri şekilde beyanda bulunuyorlar ve çoğu aynı soyadını taşıyor.

Niémans bu cevabı bekliyordu ama Anabaptistlerin sisteminde bir çatlak, bir zayıflık bulmayı umut ediyordu.

– Yine de, bir nüfus kütüğüne anne babanın adları yazılmalıdır, yasalar bunu gerektiriyor. Öte yandan, tıbbi dosyalar da var...

– Anlamıyorsunuz, her şey Piskoposluk'un içinde olup bitiyor. Kadınlar tıbbi müdahale olmadan doğum yapıyor, iki bin yıl önceki gibi. Tıbbi takip yok, ekografi yok, hiçbir şey yok.

– Ya sosyal güvenlik?

– Aynı. Resmi olarak, içlerinden hiçbiri asla tedavi olmamış. Hiç avro ödemesi yapmanuşlar, hiç reçete yazılmamış.

– İmkânsız. Herkes gibi onlar da kanser olmuş ve kalp krizi geçirmiştir. Ayrıca, kan bağı nedeniyle, çekinik kalıtsal hastalıkların olmalı.

– Eğer öyleyse bile, diye cevapladı kadın jandarma, kendi doktorları var. Geldik...

Park alanında hâlâ in cin top oynuyordu. Park edip arabadan indiler. Kuru temizleme devam ediyordu. Rüzgâr alevleri yere çarpıyor, dürülen halılar gibi su birikintilerini silip süpürüyordu...

Bu fırtına karşısında, hastane binaları iyi dayanıyordu. Karanlığın içinde, tuğladan inşa edilmiş bloklar kan pıhtısıyla boyanmış gibiydi. Işık yanan tek bir pencere yoktu.

Rüzgâra karşı ana kapıya doğru yürüdüler. Desnos'un anorağı bir kitesurf yelkeni gibi şişiyordu, Niémans'ın paltosu bir korsan bayrağı gibi şaklıyordu. Gerçek bir çift olmuşlardı.

İçeri girdikten sonra iç avluya ve açık galerilere ulaştılar. Mekân hâlâ 30'lu yılların artık kullanılmayan bir havuzu ile minyatür bir Tokyo Sarayı arasında gidip geliyordu. Sol galeri boyunca ilk seferindeki gibi kapalı olan kapıya doğru yürüdüler. Desnos kapıyı açınca karşısına aşağı doğru inen bir merdiven çıktı.

- Bodrum katta, dedi.
- Bunu nereden biliyorsun?
- Zimmermann bana söyledi. Morg merdivenlerin aşağısında.

Bir elektrik düğmesi buldular ve merdivene yöneldiler. Adli tabibin işi sessizlik içinde yapılacak bir şeydi ama bu gece sessizlik rekoru kırılıyordu. Aşağıda, tavanında fresk yerine boruların ve kabloların olduğu betondan bir koridora girdiler. Çöp kutuları ve terk edilmiş yük arabalarıyla karşılaştılar. Bu tür yerlerde, ölülerden başka bir şeyle ilgilenilmezdi.

Koridorun sonunda, bir kapının altından ışık sızıyordu. Desnos kapıya vurdu. Cevap yoktu. Niémans kapı kolunu çevirdi.

Odaya girdiklerinde, hemen ne olduğunu anlamadılar. Her ne olursa olsun, suç konusunda otuz yıldan fazla bir deneyime sahip olan polis de anlamadı. Desnos da...

Tamamen beyaz yer karosu döşeli salonun dip tarafında, devasa sinek gözleri gibi iki ameliyathane lambasının ışığı sonuna kadar açıktı.

Lambaların altında iki muayene masası vardı.

Masaların üzerinde de iki ceset.

İlk ceset onlar için oldukça tanıdıktı: kızıl –sakal, saç ve pübik kıllar – çevrili, çıplak ve beyaz bedeniyle kolayca tanınan Jakob.

İkinci ceset de tanıdıktı: Zimmermann giyinikti, üzerinde önlüğü vardı, önü açık gömleğinden kan içindeki göğsü görünüyordu.

Orada ne yazdığını tahmin etmek için bilgi ağacından düşmüş olmaya gerek yoktu.

Silahlarını çıkarmayı bile düşünmeden sessizce yaklaştılar. Tuhaf bir şekilde ne ürkmüş ne de şaşırmuşlardı. Daha ziyade içinde bulundukları, artık başa çıkamadıkları bir kâbusa öfkeliydiler.

- Katilin bir düzen duygusu var, diye mırıldandı Desnos.

Aslında, bu ıssız morgda, inoks masaların üzerine sıralanmış, soluk ışıklı lambalarla aydınlatılmış iki ceset, ezoterik bir töreni ya da bir çağdaş sanat enstalasyonunu andırıyordu.

Yine de, Niémans düşüncesini söyledi:

- Daha ziyade, mizah duygusu olduğunu söyleyebilirim.

Onu kendine getiren ilk salvo oldu. İlk dalga da denebilirdi...

Yarı açık gözkapaklarının arasından önce kendi görüntüsünün krom, deforme olmuş ve tuhaf versiyonunu gördü. Hâlâ üzerinde geleneksel kıyafeti vardı, yerde kıvrılmış bir halde yatıyordu, ayakları ve el bilekleri gümüş rengi bir koli bandıyla bağlanmıştı, ağzı yapışkan bir bantla kapatılmıştı. Tebliğcilerin zanaatkâr ruhuna aykırıydı.

Bir tür yuvarlak su sarnıcını andıran, inokstan bir tankın içindeydi. Parıldayan, hem çok yakın hem de sınırsız duvarıyla her tarafını çevreleyen bir tank. Kuşkusuz Piskoposluk'un mahzenindeki fiçılardan birinin içindeydi.

Pisliklerin ona ne enjekte ettiğini bilmiyordu, ama şiddetli mide bulantısı hissediyordu ve gırtlığında acı bir tat vardı. Zihni birbiriyle bağlantılı iki düşünceyi art arda sıralayamıyordu. Migren, özellikle tüm düşünme çabalarını daha başlangıçta öldürüyordu.

Yine de bir durum analizi yapmaya çalıştı. Tank iki ya da üç metre çapında olmalıydı ve mükemmel bir sızdırmazlığa sahipti. Havasızlıktan boğularak mı ölecekti? Yüksekliğini kestirmek için tankın tepesine doğru yavaşça döndü – en az on metreydi. Böyle bir tankın kapasitesi ne kadardı? On bin litre? Elli bin litre? Ve öncelikle, hangi maddenin litresi? Her halükârda, oksijen konusunda zamanı vardı...

Anlamadığı şey, ışıktı. Nereden geliyordu? Zorlukla da olsa, en yukarıda pencere görevi gören bir deliğin açık olduğunu fark etti. Aslında, fiçıların durduğu salonun lambaları açık bırakılmıştı, zira içeri sızan ışık tankın içini tamamen aydınlatmak için yeterliydi.

Birden, fışkıran bir şey böğürlerine çarptı. Ivana gözlerini indirdi. Kahverengi, köpüklü altın rengi yansımaları olan bir sıvı tankın içine doluyordu. Haydi, Ivana biraz hayal gücü. Ezilmiş üzümler, bir pompa deliğinden içeri boşalıyordu, motorun düzenli kısa aralıklarla gelen gürültüsünü duyuyordu.

Panikle düşünme yetisini yitirmişti. Sıvı boşalmaya devam ediyordu. Günün rekoltesi bağlı bedeninin üzerine akıyordu. Çalkantılı sıvı birikintileri çamurlu gölcükler haline dönüşmeden önce koli bandıyla bağlı mahkûmun bedenine ulaşarak gelgitin geri dönüşünde yaygın tabakalar gibi bir araya geliyordu. Üzüm suyu –buna “şıra” deniyordu, hatırlıyordu– onu sarıyor, sarı köpük giysinin kıvrımlarına nüfuz ediyordu.

Düşün, kahretsin. Sıvı şimdi dizlerinin arasında, boyun boşluğunda, göğsünün hizasındaydı... Dizleri karnına çekili, yan yatmıştı, bunun en iyi pozisyon olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Eğer sırtüstü yatarsa, belki de...

Suratına yapışkan bir sıvı geldi.

Gülmekten ölecekti. Üzüm suyu içinde geberip gidecekti ve o hiçbir zaman şarabı sevmemişti.

– Çocuğun var mı?

Takviye beklerken, iç avludaki açık galeride, havuza inen basamaklara oturmuşlardı. Ne olursa olsun aşağıda bir şeye dokunmak ya da cesetlerin yanında beklemek söz konusu olamazdı. Temiz havaya özellikle ihtiyaçları vardı.

Desnos hemen cevap vermedi. Soru seramik döşeli uzun boşlukta yankılanıyordu.

– Evet, iki çocuk. Neden?

– Hiç. Resimleri var mı?

Kadın jandarma gitgide afallıyordu.

– Ha... evet, dedi mırıltı halinde.

Ayağa kalktı ve parkasının cebini karıştırdı. Niémans'ın karşısında ayakta duruyordu, bir anda ona dev gibi görünmüştü. 30'lu yılların bu geometrik dekoru içinde, Porte Dorée'deki bronzdan Athena heykelini düşündü, süssüz ve mütevazı tanrıça.

Desnos sonunda cep telefonunu uzattı.

En az başkalarının çocukları kadar ilginçlerdi. Bununla birlikte, Niémans zorlukla gördüğü bu veletlere bir süre baktı. Görüntülere hayranlıkla bakarken, meslektaşıyla kişisel bir mücadeleye girmediği için kendini tebrik etti –ve anı, ilkel ve bilinçdışı içgüdüye karşı koyarak, bir çift meme gören erkeklerin yaptığı gibi sonuç alamayacağı bir kur yaparak yolunu şaşırmadığı için.

– Ya siz? diye sorma cesaretinde bulundu, Desnos, Niémans telefonu ona iade ederken.

– Ben mi? Ne kadın ne de çocuk.

Ekleme yapmak için birkaç saniye bekledi –kuşkusuz dekorun ve özellikle de aşağıdaki iki cesedin etkisi.

– Yalnızım. İsimle birlikte yalnız.

– Ve anılarınız.

– Pek değil. Benim yaşımda, hafıza her zaman bir şans değildir. Desnos ellerini ceplerine soktu. Soğuk, avludaki sütunlar gibi onları sıkıca yere çiviliyordu.

– Yine de sevimli kızıl var. Bir yardımcıdan daha fazlası, değil mi?

Niémans kabullendi, paltosunun yakalarını burnuna dek kaldırmıştı.

– Rütbesi diğer memurlar arasında kabul görmedi.

Desnos dokunaklı bir içtenlikle gülümsedi. Hem heyecanlanmış hem de tatmin olmuş gibiydi: Parisli polisin zırhını delmişti.

Sessizlik bu kez uzadı; ortaklar kendilerinin, nüfusunun tamamının bir virüs nedeniyle öldüğü ve geriye sadece bloklardan ve boşluktan, tuğladan ve fayanstan oluşmuş bu yapının kaldığı yabancı bir gezegendeymiş gibi hissedebilirlerdi...

– Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Desnos'un sorusuyla irkildi.

– Hangi konuda?

Kadın jandarma cevap vermedi. Bodrum kattaki iki cesede gönderme yaptığı açıktı.

– Zimmermann hakkında A'dan Z'ye yanıldığımı düşünüyorum. Onun salak olduğunu düşündüm, ama burada tek salak benmişim. O Tebliğcilerin suç ortağıydı.

– Ama yine mi?

– İlk seferinde taşı bulmadı çünkü bulmak istemiyordu. Tebliğciler kuşkusuz tek bir cinayet olacağını ve katilin mesajını gizleyebileceklerini düşündüler.

– Ne mesajı?

– MLK ve odun kömürü.

Hiyeroglifler ve hâlâ Rosetta Taşı yoktu... Niémans yine de bir araya getirebildiği kadarıyla yüksek sesle parçaları birleştirdi:

– Onunla ilk karşılaştığımızda, Zimmermann valizlerini topluyordu. Aslında kaçıyordu. Bana göre, o da diğerleri gibi mesajı almıştı.

– Öyleyse neden gitmedi?

– Zamanı olmadı. Öncelikle kendi izlerini silmek istiyordu. Tebliğcilerin tıbbi dosyalarını da. Bu yarısı kullanılmayan dispenserde onları tedavi eden de oydu. Anabaptistler ona nakit kara parayla ödeme yaptılar, hepsi bu. İşte bu nedenle sosyal güvenliğin hiçbir şeyden asla haberi olmadı.

Desnos gelip yeniden Niémans'ın karşısına dikildi. Boyu, dolgun ve kara silueti, ona hâlâ kocaman bir heykeli hatırlatıyordu.

– Peki, Jakob, o neden öldürüldü?

– Konuşacaktı. Çünkü her şeyden önce, başka seçimi yoktu. Çünkü, listede sıradaki oydu.

– Ama... katil neden bu insanlara saldırıyor?

Niémans ayağa kalktı. Konuşurken zihni yeniden biçimleniyordu ve düşündüğünden daha sağlam gibi görünüyordu.

– İntikam alıyor. Samuel, Jakob ve Zimmermann korkunç bir şey yaptılar ve katil onları cezalandırıyor. Yaptıkları hatanın ne olduğunu bulduğumuzda, katilin adını da öğreneceğiz.

– Suçluların listesinin, yani Tebliğcilerin listesinin uzun olduğunu düşünüyor musunuz?

– Bunu bilmenin imkânı yok, ama freskin bu pisliği çözme konusunda bize yardımcı olacağına inanıyorum.

– Gerçekten, bir saptamada bulunuyorsunuz. Ben anlamıyorum...

– Bir uzman geliyor. Bütün umudum onda.

– Şu alınıp buraya getirilmesini istediğiniz adam mı?

– Evet.

– Adamım onu aldı. Görünüşe göre, nasıl söyleyeyim... özel birine benziyormuş.

Niémans gülümsedi, gülümsemesi geceyi kapladı.

– Böyle söyleyebiliriz, evet.

Ivana'yı düşündü. Üçüncü cinayeti söylemek için onunla bağlantı kurmayı başaramamıştı. Yakında saat on yedi olacaktı. İki saat sonra onunla Saint-Ambroise'da buluşacaktı. Bu kez tartışmak yoktu. Onu Mégane'in bagajına koymak gerekse bile Ivana'yı eve götürecekti.

– Zimmermann'ın göğsündeki yaraları fark ettiniz mi?

– Yani?

– Jakob'un yaralarıyla aynı özelliğe sahip.

Yirmi dört saat önce, Niémans onu tersleyebilirdi, ama şimdi onun yeteneklerini göz önünde bulunduruyordu. Özellikle de, onu tanımaya başlamıştı: Eğer konuşmaya cesaret ederse, söyleyecek somut bir şeyi var demekti.

– Bedenindeki çizikler çiftti. Bir kesik yoktu, ama ikisi çok bitişikti. Bana göre, bunlar kötü kapatılmış ya da uçları simetrik olmayan bir bağ bıçağıyla yapılmış.

– Tebliğcilerde bir bağ bıçağı mı arayacaksın, ipucun bu mu?

– Hayır. Tebliğcilerde bu bıçaklardan binlerce var ve ayrıca bu bıçaklardan hiçbiri özel olarak birine ait değil. Ama bu, puzzle için artı bir parça olabilir. Katil bize bağbozumunu işaret ediyor. Baş harflere, odun kömürüne ve freske eklenecek bir öge.

Niémans ellerini onun omuzlarına koydu ve gülümsedi.

– Sen ve ben, ikimiz de aynı dalga boyundayız.

Niémans konuşmasına devam edecek zamanı bulamadı. Takviye kuvvet geliyordu. Sirenler ötüyordu. İç karartıcı uğultulardan ve mağrur duyarsızlıktan oluşan bir karışım.

Bir kez daha, araçların kapılarında çok sayıda jandarmayı gördüğünde, durumun running gag'a³³ dönüştüğünü düşündü.

33. Filmlerde, skeçlerde, durum komedilerinde aynı esprinin defalarca tekrar edilerek seyircinin sinirini bozarak güldürmesi. (ç.n.)

– Nerede o? diye sordu Niémans, jandarma karakoluna gelince.

– Birinci kattaki ofise aldık, diye açıkladı, Éric Aperghis'e karakola kadar eşlik eden jandarma. Yahu adam bir fenomen. Çıplak ayak yürüdüğünü biliyor muydunuz? Ve koku...

Onun hakkında çok daha abartılı başka şeyler de anlatabilirdi, ama onu onaylamakla yetindi ve merdiven boşluğuna yöneldi. Desnos'u cinayet mahallinde bırakmıştı: Artık işe el atmaya başlıyordu.

Kendini dine adanmış adam sandalyesinin üzerinde, sakın bir şekilde onu bekliyordu. Önünde ne kahve ne de bir bardak su vardı. Paltosunu –daha doğrusu çulunu– bile çıkarmamıştı. Kendi fikirlerine sadıktı, bir dağın tepesinde inzivaya çekilmiş, etrafı kötülük kadar acımasız yılanlarla ve akreplerle çevrili bir Antikçağ keşişini andırıyordu.

Değişmemişti. Kemikleri sayılabilecek kadar zayıftı, yıllardan beri su yüzü görmemiş bir çuval bezi kadar griydi, kararmış tırnaklar, boğum boğum olmuş parmaklar, kirden sertleşmiş sakal... Münzevilerin, çilecilerin, esrik mistiklerin dünyasında ilk bakışta ön plana çıkan asil yüz hatları dışında tam bir evsiz görüntüsüne sahipti.

Kaşların dengesi, gözlerin uyumu, burnun ve ağzın zarıflığı, hepsi yerli yerindeydi ama uyuşturucu, yaşadığı yoksunluk krizleri, oruçlar, çileler, esrimeler nedeniyle bozulmuştu... Onun güzelliği, hayranlık duyulan harabe halindeki bir Antikçağ kenti olarak takdir edilebilirdi.

Aslında, yüzünün önemli bir kısmı gizlenmişti. Alnı, Ortodoks Yahudilerin taktığı schtreimel'i andıran bir tür kürk başlık içinde

kaybolmuştu. Yüzünün alt kısmı elmacıkkemiklerine kadar, Angkor Ormanı'ndaki gri sarmaşanları andıran bir sakalla kaplıydı.

- Nasılsın, Éric?
- İyiyim.
- Yolculuk nasıl geçti?
- Bir jandarma aracında.

Niémans gülümsedi ve onun elini sıktı. Parmakları Doğu çöllerinden ya da Asya dükkânlarından gelmiş gibi duran yüzüklerle süslüydü.

- Beni neden çağırdın? Senin için sessizlik yeminimi bozdum.
- Ben de senin kışını kurtarmak için yeminimi bozdum.
- Seni dinliyorum.

Ne bir giriş konuşması ne de bir uyarı, Niémans tüm hikâyeyi anlattı. Cinayetler. İşaretler. Tebliğciler. Hızlı, çok hızlı konuştu. Éric'in, namı diğer Antoine'ın münzevi yaşamının onun zihinsel diriliğini etkilemediğini biliyordu.

- Her zamanki gibi karmaşık olaylar içindesin, dedi, ziyaretçisi.

Niémans, sayısız aşırı doz vakasından, nefis köreltmelerden ve yalınayak hac yolculuklarından hayatta kalmış bu münzevinin varlığının bir sadelik modeli olduğunu sanmıyordu.

- Tebliğciler çok ilginç bir dini topluluk, diye konuşmaya başladı.

Bir haftadan kısa bir süre içinde dört cinayet, aslında sıradan bir şey değildi. Ama Antoine başka bir şeyden söz ediyordu. Neredeyse sadece onun tarafından bilinen tüm bilgiler ortaya dökülecekti. Sanki münzevi, Tanrı'nın gizemine vâkıftı. Dinler ve kutsal metinler konusunda, hiçbir kütüphane ve hiçbir bilgisayar onun birkaç saniye içinde yapabildiği sentezi yapamazdı.

- Birçok dini topluluk ruhlarının esenliği için çalışır. Kusursuz bir yaşam sürerek Tanrı'nın izinden giderler.

- Tebliğcilerin yaptığı da bu.
- Sadece bu kadar değil. Onlar bedenlerinin de kurtulmuş olduğunu düşünüyorlar.

- Anlamıyorum.

– Bağınazlıkları örnek bir değer taşıdığından kendilerini “Tebliğciler” olarak adlandırdıkları düşünülüyor. Bununla birlikte, bu onların misyonunun önemsiz bir tebarüzü. Onlar kelinenin somut anlamıyla Tebliğci.

- Biraz daha açık konuşmaya çalış.
- 16. yüzyılda, vaftiz onları fiziksel olarak değiştirdi. Tanrı'nın

lütü bir aydınlanma gibiydi. Kurtarılmışlar ve bir görevi miras edinmişlerdi: Saf ve yeni bir soy geliştirmek. Bir tür, Tevrat'taki Âdem'in *reboot*³⁴ edilmesi.

Polis tüm dikkatini veriyordu. Antoine aynı şeyleri tekrarlayacak tarzda biri değildi.

– Kelimenin tam anlamıyla yeniden üremeye karar verdiler. Kuşaklar boyunca tek ve aynı insana dönüşmeye. Klonlar, istersen böyle de diyebilirsin.

– Hep aynı DNA'ya sahip olarak üremek için ensest mi yapıyorlar?

– Doğru. Bu hayvan yetiştiricileri tarafından çok iyi bilinen bir tekniktir. Mesela bir at soyu içinde bir kalite geliştirmek istendiğinde, en iyi yöntem kısrağı kendi tayıyla çiftleştirmektir.

– Bu tür birleşmeler doğuştan kusurlara ve hastalıklara neden olur.

– Evet. Ama kalanlar arı bir DNA'ya sahip olur.

– Ensest yasa tarafından yasaklanmıştır.

– Sizin yasanız tarafından. Tebliğciler yasayı umursamıyor. Ayrıca, onlarda kimin kim olduğunu kimse bilmiyor. Gerçek medeni durumları bir sır ve ensest onların doğal üreme biçimi haline geldiğinden DNA'ları da birbirlerine çok yakınlaştı.

Bu gizemli soyağacına el koymak gerekiyordu. Hep kendine dönen, birbirini boğan dallarıyla biçimsiz bir ağaç. Katili harekete geçiren dürtü de buydu. Buna emindi.

– Tüm bunları nasıl biliyorsun?

– Bu konuda biraz bilgi sahibi olmak yeterli. Bu bilgilere herkes ulaşabilir. Geçen yüzyılda biri tüm bunları düzenlemiş.

– Otto Lanz mı?

İsim hiç düşünmediği kadar etkili olmuştu.

– Onların mesihi ama aynı zamanda da şeytanı olmuş bir adam. Onları evlilikleri konusunda daha da cesaretlendirdi. Ensest evrensel bir kural haline geldi.

Bu olağanüstü evsizle yaptığı tek bir konuşmada, Niémans, Mesajcılar hakkında Brason'a geldiğinden beri tüm öğrendiğinden fazlasını öğrenmişti. Buradan başlaması gerekecekti.

Ama şimdi daha somut şeyler üzerinde konuşmak gerekiyordu.

– Bu akrabalar arası ilişkiler ister istemez çekinik kalıtsal hastalıklara, doğuştan kusurlara yol açtı. Bu konuda ne biliyorsun?

– Hiçbir şey. Bu konuda ağızları çok sıkı.

– Onları tedavi eden doktorun kimliğini saptadığımızı düşünüyorum.

– Sana güveniyorum.

– Bu tabip katilin son kurbanıydı.

Olayın cinai yönünü ona hatırlatarak muhatabını sarsmayı umut ediyordu. Zeytindağı'nı sallamayı çok istiyordu.

– Bu cinayetler genetik hastalıklara bağlı, diye üsteledi polis.

– Hangi anlamda?

– Araştırıyoruz, bana yardım edebilir misin?

– Ben ne polisim ne de doktorum. Benden tam olarak ne beklediğini söyler misin?

– MLK baş harfleri sana bir şey çağrıştırıyor mu?

Antoine Kosynski'ninkine benzer bir söylev çekti. Batı Sami kökenli hikâyeler. “Kral, kral olmak” anlamına gelen ünsüz harfler, ama anlamını daha da belirgin kılmak için ünlü harfler gerekiyordu.

– En iyisi, diye devam etti münzevi, alıntının geçtiği bağlamı bilmek.

– Ya odun kömürü? diye yeniden sordu Niémans, hayal kırıklığına uğramıştı.

– Neden bahsettiğini anlamıyorum.

Niémans, aceleci davranırken, bu ayrıntıyı atlamış olduğunu fark etti.

– Kutsal Kitap'ta odun kömürü meselesi var mı?

– Odun kömürü Tanrı'nın bir cezası olabilir.

– Yani?

– Mezmurlar'da şöyle yazar: “RAB doğru insanı sınar;

Kötüden, zorbalığı sevenden tiksindir. / Kötülerin üzerine kömür, ateş ve kükürt yağdırır...”

– Hepsi bu mu?

– Hepsi bu.

– Bu sembolik önemi olan herhangi bir madde olamaz mı?

– Hayır.

– Kutsal Kitap'ta ağızdaki taşa göndermede bulunan bir bölüm var mı?

– Hayır.

O zaman Niémans cesetlerin resimlerini çıkarmaya karar verdi.

– Bunlar hakkında bir şey söyleyebilir misin?

Antoine'ın özel bir duruşu vardı. Kafasını hafifçe geride tutan,

size karşı doğal bir üstünlük taslayan tavra sahipti. Yoksulluk, göçebelik, ibadet prensi.

Samuel'in ezilmiş cesedinin kalıntıları. Jakob'un hacamat edilmiş gövdesi. Brason morgunda Tebliğci ile adli tabibin yan yana sıralanmış kadavraları. Tüm bunlar Antoine'ı fazla etkilemiş benzemiyordu. Esnek bir el hareketiyle, becerikli parmaklarıyla resimleri karıştırıyor, her hareketinde yüzükleri masaya çarpıyordu.

– Sana bir kez daha söylüyorum, ne polisim ne de hekim, benden ne istiyorsun?

Niémans ikinci şömiz dosyayı açtı, içinde Saint-Ambroise'in tonoz tavanlarının klişelerinin bulunduğu dosya.

Önce, görünürdeki freskler.

– Yeni Ahit sahnelerine ait önemsiz illüstrasyonlar, diye yorumladı Antoine. 18. yüzyıl olduğunu söyleyebilirim. Hiçbir ilginçliği yok.

Sonra, gizlenmiş resimler.

O anda küçük bir mucize gerçekleşti. Lehmann bu kahrolası suratları keşfettiğinde güçlü bir tepki vermişti. Niémans ile Desnos şaşkınlığa kapılmışlardı. Ama Antoine ne şoke olmuş ne de şaşırılmış gibiydi. Daha ziyade memnun olmuştu. Bu hayranlık uyandıran resimler onun hoşuna gitmişti. Ve üstelik, ona çok iyi uyuyordu. Şimdi iyi bildiği bir alandaydı.

– Radyografler mi?

– Görünen resimlerin altındakiler, evet.

– O halde, 18. yüzyıl resimleri sahte.

– Nereden biliyorsun?

– Çünkü bu resimler Otto Lanz'a ait.

Niémans gülümsedi. Keşişi sessizlik çukurundan çıkarmakla kesinlikle çok iyi yapmıştı.

– Onları daha önce görmüş müydün?

– Hayır. Ama eserin geri kalan kısmını biliyordum.

Öyleyse, Otto Lanz'ın eserleri bir yerlerde hayranlıkla görülebilirdi. Niémans araştırmalarını derinleştirmemişti ve artık çok geçti. Bununla birlikte, şimdi elinin altında bir ayaklı kütüphane vardı. Çölün ortasında, içinde berrak ve duru su bulunan bir kuyu gibiydi.

– Burada, Geç Ortaçağ üslubunu taklit etmiş, diye devam etti münzevi. Bununla birlikte, bedenler ve yüzler eserlerinin ayırt edici bir özelliği. Hiç şüphe yok.

Niémans avuçlarını klişelerin üzerine koydu.

– Lanz'ın bu fresklerin altına bir mesaj gizlediğini sanıyorum. Bu sır da cinayetlerin nedenini ya da en azından katilin harekete geçme sebebini anlamamızı sağlayabilir diye düşünüyorum. Senin bu sahnelerin gizli anlamını deşifre etmeni istiyorum.

Antoine resimleri aldı ve düzenli bir şekilde şömiz dosyaya yerleştirdi.

– Bu büronun anahtarları var mı? Rahatsız edilmek istemiyorum.

Yeniden saatine baktı: On dokuz yirmiydi ve hâlâ Ivana yoktu. Belki de bağlarda daha uzun süre kalnuştı. Belki de bağbozumunun bitiminde bir kadeh içmişti. Belki teselli etmek ve ağzından laf almaya çalışmak için Rachel'in yanında kalnuştı.

Her şeyi düşündü, en olası şey dışında: Gerçek kimliği ortaya çıkmış ve bir yere kapatılmıştı. Ya da daha kötüsü. Buz gibi gecenin içinde küfrü bastı, Saint-Ambroise'un kapısında dolanıp duruyordu.

Kahretsin. Eğer Ivana'nın başına bir şey geldiyse kendini asla affetmeyecekti. Onun, tezgâhında dört ceset bulunan bu kaçıklar yuvasına dönmesine izin vermişti, bu profesyonel bir hata bile değildi, tam bir delilikti.

Âdet yerini bulsun diye bir kez daha onun cep telefonunu aradı. Cevap yoktu. Ona iki kez ulaşmaya çalışmıştı, bunu yaptığı için pişman oluyordu. Ivana'nın Tebliğcilerin elinde olduğu farz edilirse, o pislikler Niémans'ın ekranda çıkan numarasız görmüş olmalıydılar. Belki de onun kimliğini saptayabilecek imkânlarla sahiplerdi.

Ürpererek telefonu kapattı. Burası kesinlikle uğursuz bir yerdi. OYİ ile jandarmalar, kutsal bir yere saygısızlık yapmış mezar soyguncuları gibi kiliseyi terk etmişlerdi.

Batıl itikat gereği, ısınmak için arabasına binmek istemiyordu. Bu sanki Ivana'nın gelmeyeceğini kabullenmekti. Bu sanki onu geceye ve ölüme terk etmek demektir.

Girilmez bandını kaldırdı ve şapele girdi. Orada hiçbir teselli bulamadı. Tam tersine. Sadece yeniden uyanmak isteyen uyku halindeki bir dehşet yığınıydı.

Birden telefonu titreşti. Niémans sanki molozların arasından bir engerek fırlamış gibi irkildi.

Arayan Desnos'tan başkası değildi.

– Cesedinizi bulduk, dedi kadın jandarma, herhangi bir giriş cümlesi kurmadan.

– Hangi ceset?

– Sizin adamınız, Marcel. Gizli ajanınızın size sözünü ettiği adam.

Bu sözcük onu rahatsız etti: Ivana hiçbir zaman bir ajan olmamıştı. Ve kuşkusuz hiçbir zaman gizli ajan da olmamıştı.

– Nerede?

– Lauchenbachrunz'un aşağısında, bir nehir...

– Biliyorum.

– Öyle mi?

– Sen orada mısın?

– Yoldayım. Size GPS koordinatlarını yolluyorum.

– Orayı bildiğimi sana söyledim.

– Siz neredesiniz?

– Şapelde. Geliyorum.

Arabasına koştu. Cesedin bulunması, ayakların altında açılan bir taban kapağıydı. Demek ki kesilmiş parmak kemikleri ve parçalanmış dişetleriyle, kendi bağırsaklarıyla boğulmuş bir kadavra vardı. Bundan da, Ivana'nın fanatik katillerden oluşan bu topluluk içinde tuzığa düşürüldüğü sonucu çıkıyordu, ki bu topluluk da "hayvan"ın, *Das Biest*'in geri dönüşünden korkuyordu.

Acil olan tek şey, o hastalar Ivana'nın defterini dürmeden bir an önce onu oradan kurtarmaktı. Ama bir yandan hâlâ tereddüt ediyordu. Bu gece kalabalık bir şekilde ve güç kullanarak bir baskın yapabilirdi, ama bu, Ivana'nın de dahil, bütün şanslarını yok etmek ve gerçeğe ulaşmamak demekti.

Son bir ertelemeye karar kıldı, olay yerine ulaşana dek Ivana'dan haber almayı umut ediyordu...

Lauchenbachrunz'u biliyordu, 1200 metre daha yüksekteki bir gölden çıkan nehirlerden biriydi. Tebliğciler cesedi, gelecek ilkbahara kadar karların altında kalacağını umarak buraya, Domaine'den yaklaşık 30 kilometre uzağa saklamıştı.

Niémans son hızla bağlar boyunca yol aldı, sonra kayağa elverişli Markstein alanına tırmanmak için Guebwiller Vadisi'nin ortasından geçen D 430'a girdi. Çevresinde, köknar ağaçları içine

girilmez iki duvar oluşturunuyordu. İlk kar, köknar duvarlarının siyah yamaçlarını, ayın altındaki sedefler gibi belirginleştiriyordu.

Virajları hâlâ tırmanıyordu. Niémans ara sıra yolcu tarafındaki cama bakıyor, camda karın mavimsi lekeleriyle parça parça görünen soluk, hayaleti andıran yansımasını görüyordu. Ağaçlar da işin içine karışıyor, gölgeleri sert fırça darbeleri gibi yüz hatlarının üzerinden geçiyordu.

Tebliğcilerin inancı onları mahvedecekti. Cesedi kendi topraklarına saklamaları daha iyi olabilirdi, kimse cesedi bulamazdı. Ama bu ceset bir günahı. Bir Dünyevi leşi...

Niémans düşüncelerinin tutarlılığından emin değildi ama felaket derinleştikçe kendini evinde hissediyordu. *Her düzeyde ölüm ve şiddet, babacığım, cehenneme giden yol her zaman aynı.*

Sonunda, siyah-beyaz manzara yerini buz mavisi şimşeklere bıraktı. Haussmann tarzı binalara, yıkık dökük antrepolara, ıssız köprülere, iç karartıcı ormanlara çarptığını gördüğü bilindik ışıklar... Jandarma araçlarının tepe lambaları tüm bölgeyi tarıyor ve her çakan ışık onu biraz daha gerçekten uzaklaştırıyordu.

Adamlar, dev kuşkonmazlar gibi köknarların çevresine şerit çekerek çevreyi güvenlik altına alıyordu. Bu adamlar uzun süre bu kasım ayını hatırlayacaklardı.

Niémans arabasını güvenlik şeridinin elli metre yukarısına, yol kenarına park etti ve rozetini göstermek zorunda kaldı – burada epeyce yeni adam vardı. Ağaçların arasına girdi, nehre doğru indi. Orman spazmlarla sarsılıyordu. Hâlâ rüzgâr vardı. Ve bir deprem dalgası gibi yükselen fırtınanın gürültüsü.

Desnos kıyıda onu bekliyordu, etrafı jandarmalarla ve hiçbir şeye dokunmamış morg görevlileriyle çevriliydi. Muhteşem bir sahne. Tepe lambalarının güçlü mavi ışığından sonra, burada kayaların ve ağaçların arasında gizemli, ağır, yavaş, yağ gibi kayıp giden, mürekkep gibi yayılan karanlığın gerçek özelliği, koyu yeşil rengi yeniden ortaya çıkıyordu.

Ceset suyun üzerinde sırtüstü yatıyordu, akıntının etkisiyle kıyıya vurmuş, ot kümeleri ile yosun tutmuş çakılların arasına sıkışmıştı. Başı bir kaya boşluğuna girmişti, vücudun geri kalan kısmı çalkantılı suda dalgalanıyor, dahası bağırsakları su boyunca yayılıyordu.

Niémans saatlerce suda kaldığı için şişmiş yüze dikkatle baktı. Kuşkusuz Tebliğciler onu daha yukarıya, yamaca saklamıştı, ama ceset suya kadar kaymıştı. Diz çöktü ve çok soğuk küçük dalga-

ların arasından cesedin ellerini tuttu: Parmak kemikleri yoktu. Bir el hareketiyle dudakları yukarı kıvrıp baktı: Dişleri de yoktu.

Doğrulup gözleriyle nehri taradı. Diğer jandarmalar çoktan etrafı aramaya başlamışlardı. Desnos'un salyangoz yöntemini düşündü, ama saçmalamanın zamanı değildi.

Gruptan uzaklaştı ve birkaç adım attı, taşların arasında ayakları eğilip bükülüyordu. Ivana. Tanımadığı Marcel için empati duymuyor ama küçük Slav'ını böylesi aşağılıkların insafına bırakma düşüncesiyle bayılacakmış gibi hissediyordu. Onu da nehirde mi bulacaklardı?

Arkasında çakıllar yuvarlandı ve suyla buluştu: Desnos yanına gelmişti. Kafasının içinde işkence gören Marcel'in görüntüsü patlıyordu. Bir ampulle aydınlatılmış bir saman ambarı. Kerpetenle ve bağ bıçağıyla oynayan, papalar kadar ciddi Tebliğciler...

- Kaç manga jandarma getirebilirsin?
- Üç. Daha fazlası için Schnitzler'le konuşmak gerekiyor.
- Herkesi topla, Tebliğcilere baskına gidiyoruz.
- Ne sebeple?
- Ivana'yı bulmak için.
- Kim?
- Yardımcım. Kayboldu.
- Ama... ya Marcel?
- Marcel'i boş ver! Öncelik hayatta olanlarda. Jandarma okulunda sana bunu öğretmediler mi?

Ivana tankın daha hızlı dolacağını düşünmüştü. Ya da zaman algısı değişmişti.

Her halükârda, hâlâ hayattaydı. Bağlarından kurtulmayı başarmış –büyük bir zafer değildi– ve boğulmayı geciktirmek için ayağa kalkmıştı. Uyuşturucu etkisini geç gösterdiğinden birkaç kez yere yığılmıştı. Birkaç saniyelik ya da birkaç dakikalık uyuklamalar, ağzında sıra tadıyla uyanmak için yeterince uzun bir zamandı.

Şimdi, sıra beline kadar geliyordu. Soğuğu hissedene bacakların nedeniyle sıvının içine batıyor ama hemen kendine geliyor, tankın duvarlarına dayanarak doğruluyordu.

Yorgunluktan ya da umutsuzluktan, şaşırarak gücü bile yoktu. Hem aldırılmaz hem de kaderci bir tavırla, buradan çıkmak için belli belirsiz bir çaba sarf ediyordu yine de. Tankın içinde sıra yükselmeye devam ediyordu, duvarın diğer tarafındaki pompasının hâlâ kesik kesik duyulan çalışma ritmiyle yükseliyordu...

Elbette, ulaşabileceği bir mesafede bir kapak, bir çıkış da aramıştı. Ama, etrafı sıkıca vidalanmış vananın deliği ile en tepede bulunan ve erişilmesi imkânsız pencereden başka bir şey bulamamıştı.

Birkaç metre küp yükseldiğini hissedince, nihayet aklına basit bir çözüm geldi. Sıvının seviyesi tepeye ulaşana ve delikten çıkmasını sağlayana kadar yüzebilirdi ya da sıranın üstünde kalabilirdi.

Ama sıra çok yoğundu –daha ziyade altın sarısı bir çamur– kollarını hareket ettirmekte zorlanıyordu. Bu ritimle devam ederse gücü tükenecek ve dibi boylayacaktı.

Sırtüstü. Sırtüstü yüzmeliydi.

Aklına birinci sınıftaki fizik-kimya dersleri gelmişti: “Tatlı suda

insan yüzemezdi, çünkü hacmi bu sıvıdan daha ağırdı, ama deniz suyunda, hacmi daha hafif hale gelirdi..."

Birçok kez, suyun üzerine uzatmak için bacaklarını dışarı çıkarmaya çalıştı. Her seferinde biraz daha batıyordu. Ezilmiş üzümler kalçalarını emiyor, onu içine çekiyordu...

Durum çok kötüydü... Ama yine de, son bir manevrayla (çok yavaş, çok temkinli) yan olarak durmayı başardı ve bu kez hiç şüphesi yoktu: Sıvının yüzeyinde kalmıştı. Biraz gayretle, tamamen yatay konumda kaldı, kollarını kavuşturdu.

Dakikalar geçti. Kımıldamayacak, tüy gibi hafif olacaktı, denizyıldızı pozisyonundaydı. Gözlerini kapattı ve umut etmeye başladı: Bu ritimle, yirmi otuz dakika içinde tankın tepesine ulaşacak ve pencerenin kenarına tutunabilecekti. Ama henüz başarmış sayılmazdı. En ufak bir kasılmayla yeniden dibi boylayabilirdi. Gevşemek, sakinleşmek onu yukarı kaldıran bu kararsız yoğunluğa uyum sağlamak gerekiyordu...

Düşünceleri, ağızdan, burundan, kulaklardan boşalan kan gibi beyninden akıyordu sanki. En ufak bir düşüncüyü aklında tutmasının imkânı yoktu... Bu neredeyse hoş bir durumdu, her halükârda esritici bir durumdu. Uyuşturucunun verdiği duyguyla yeniden canlanıyordu. Bedeninin yaşadığı bu ani yerçekimsizlik duygusu...

Şıra hâlâ yükseliyordu.

Bir dakikadan az bir süre içinde, kapağın kenarını yakalamak için sadece kolunu uzatacaktı. Kendini yukarı çekecek ve bu ölümcül kapandan kurtulacaktı.

Ama o esnada, her şey durdu.

Pompa sarsılmayı bıraktı, şıranın seviyesi olduğu yerde çakılıp kaldı.

Şaşırmıştı, gözleri bir anda ulaşabileceği mesafenin dışında kalan deliğe takılı kaldı. Tebliğciler tanklarını tamamen dolduruyorlardı. Hasat edilen üzümlerle tavan arasında yaklaşık bir metre mesafe bırakıyorlardı. Kuşkusuz Ivana'nın bilmediği birtakım fiziksel olaylar söz konusuydu.

Hiç düşünmeden, doğruldu ve yükselmeye çalıştı. Ama becerebildiği tek şey, boğazına kadar şıranın içine gömülmek oldu. Öksürerek, geçirerek, umutsuzca bir gayretle kollarını çırparak yeniden yüzeyde kalmayı başardı. Sıvının içinde geniş kıvrımlar yapıyor, birkaç santimetreden fazla yükselmeyi başaramadan bu yoğun ve buz gibi soğuk sıvının içinde dönüp duruyordu.

Bir dönme hareketiyle şıranın içinden yükselmeye çalıştı, ama bu hareket yeniden sıvının içine düşmesinden başka bir işe yaramadı. Şıranın içine batmak istemiyordu. Dudaklarına kadar sıvının içindeydi, vücudunu arkaya doğru kıvrırdı, yeniden yüzeye çıkmak için hareketlendi ve yeniden denedi. Bağırarak istedi ama sıra ağzına doldu.

Sıvının içinde pedal çevirir gibi yaparak, inoks duvardan destek alarak doğruluyor, kıvrılıyor, bükülüyordu... Hiçbir işe yaramıyordu: Her seferinde yeniden düşüyordu. Boğulması an meselesiydi, onu pençesine almıştı, kaçınılmazdı.

Kapak uzaklaşıyordu...

Hayır: Son bir kıvrılma, son bir umut, bir eliyle kapağın kenarına tutunmayı başardı. Bağırarak, diğer elini de şıradan kurtardı ve iki eliyle açıklığı yakaladı.

Kurtulmuştu.

Niémans karakola doğru gitmek için karanlığın içine daldı.

Emirleri: Piskoposluk'un aranıp taranması, bütün Tebliğcilerin sorgulanması, destekleyici fotoğraflarla Ivana'nın yoğun bir şekilde her yerde aranması, mevsimlik işçilerin ve oradan geçmiş olan her sivilin araştırılması. Bir asayiş şube polisi kaybolmuştu, onu bulmak öncelikliydi. Kızıl saçlı kıızı bulmak için herkes kafa patlatacaktı. Önemsiz bile olsa her bilgiyi kabul edecekti.

Domaine'e geri dönecek, pazar giysileri içindeki bu porsukları ve onların bağbozumcusu çıraklarını gözaltına almakla ya da suçlamakla tehdit ederek biraz silkeleyecekti. Asmaların arasına köpekleri salacak, mahzenleri boşalttıracak, en küçük üzüm salkımına kadar araştırtacaktı. Domaine'in her sakinini, çocuklar ve yaşlılar da dahil olmak üzere yataklarından kaldırtacaktı. Herkes maskaralıkların sona erdiğini ve Tebliğcilerin toprakları üzerinde en ufak bir hakkı olmadığını anlayacaktı. 2018 Grand Cru şaraplarına gelince, unutulabilirlerdi...

Aslında, tüm bunlar büyük etki yaratırdı. Bu ölçekte bir operasyon gerçekleştirmek için suçüstü olsun ya da olmasın savcının rızası gerekiyordu. Oysa şimdi, Schnitzler tam da ofisinin dışındaydı. Niémans jandarma karakoluna geldiğinde onunla karşılaştı.

Desnos'un ofisine kapandılar ve Niémans bir durum saptaması yaptı – daha doğrusu bir çıkarımda bulundu: Bir gün içinde üç ceset, daha ne olsun? Süreç içinde, polis katillerin iki katil cephesi olduğunu açıklamaya çalıştı, odun kömürlü katil ve diğerleri.

– Diğerleri?

– Bizzat Tebliğciler.

– Neden mevsimlik işçiyi öldürsünler ki?

Niémans cevap vermekten kaçındı, bir kez daha topluluğun “büyük sırrı”ndan bahsetmekten vazgeçti (zaten bu konuda en ufak bir fikri yoktu). Ayrıca ona bilmecenin anahtarını veren birinci kattaki münzeviden söz etme cesareti de gösteremedi.

Büyük lokma, otuz iki yaşında, her tür deneyime sahip Ivana Bogdanović’in içeri sızma operasyonuydu. Aslanın ağzında kaybolmuş bir kadın polis...

– Bana böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin? diye bağırdı Schnitzler.

– Durum göz önünde bulundurulursa, en iyi yöntem buydu.

– Bana söylemeden bir meslektaşını gizlice içeri sokmak? Kimseye söylemeden? Kafan mı iyi?

– Bu gizlice içeri sızmanın kuralıdır, diye ortamı yumuşatmaya çalıştı, Niémans. Sır.

Schnitzler ayağa kalktı, üzerinde buruşuk ve lekeli bir takım elbise vardı. Kötü işaret: Bu karmaşa içinde, savcı düzgün giyinmeyi unutmuştu.

– Hayır, dostum. Yaşlandıkça alışkanlıklarını kaybettin. Amirlerine haber vermeden böyle bir operasyon yapılamaz.

– Sen beni aradığın zaman, bir cinayet olduğundan bile emin değildik. Ve bağbozumunun bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı. Eğer sana bundan bahsetmiş olsaydım bir sürü kırtasiye işiyle ilgilenmek zorunda kalacaktık ve yine zaman kaybedecektik.

– Sonuç, yardımcın kayboldu.

– Kaybolmadı, diye karşı çıktı Niémans. Randevumuza gelmedi.

– Ve sen ona ulaşamadın mı?

– Cevap vermiyor. Ama bu bir şey ispatlamaz, Domaine top-
rakları içinde cep telefonu yasak.

Schnitzler yeniden oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

– Hayretler içindeyim...

Niémans bir anda bıkkınlığa kapıldı: Burada zaman kaybediyordu, hata yapmış bir onbaşı gibi hesap veriyordu.

– Emirlerimi onaylıyor musun, onaylamıyor musun?

– Başka çaremiz var mı?

– Ivana’yı bulmamız gerekiyor.

Savcı “ne halin varsa gör” anlamında memnuniyetsiz bir el hareketi yaptı.

Ardından sanki bir anda canlandı ve koltuğunun üstünde doğruldu.

– Peki, ya soruşturma? Sana hatırlatırım, öncelikle dört cinayet söz konusu. Kaygı verici bir kayıp değil.

– Doğru yoldayım, diye blöf yaptı.

– Hangi yol?

– Bana gün ağarana kadar izin ver.

Schnitzler yavaşça kafasını salladı, yenilmişti. Onun güzel züppe kafası çöp sepetine yuvarlanmak üzereydi.

– Yarın sabah bir basın toplantısı yapıyorum... dedi, bir mırıltı halinde. Bana bu konuyla ilgili somut bir şeyler verirsen iyi edersin.

– Bana güvenebilirsin.

Niémons arkasına bakmadan ve hatta kapıyı bile çarpmadan odadan çıktı.

Otopark, bir buz tabakası gibi soğuk ve berraktı.

Polis karakolun en hızlı arabasının anahtarlarını almıştı, AMB'ye (acil müdahale birimi) ait bir Renault Mégane III RS'ydi. 6,3 saniyede 100 kilometreye ulaşabilen ve saatte 260 kilometre hız yapabilen 265 beygircüsünde bir araçtı. Arama tarama operasyonuna nezaret etmeye Domaine'e gitmek için gereken şey.

Gece albinoydu. Beyaz otlar, rengini yitirmiş köknarlar, Mégane'ın farlarının ışığı altında her şey renksiz, göz kamaştırıcı, şaşırtıcı gibiydi. Niémons yolu takip etmiyordu, onu gecenin diğer tarafına, jandarma birliklerinin Tebliğcilerin karınca yuvasını dağıtacağı ve onların elinden tutsaklarını kurtaracağı yere götüren bu soluk renkli geçidin içine dalıyordu.

Birden, manzaradaki değişimi fark etti. Uzun huzmeli farları yaktı. Manzara, kalın ve kapkara görüntüsüyle gerçek karanlığına yeniden kavuştu ve sonra, ağır ağır sepyaya döndü. Ormanlar, ovalar, bağlar pas rengini alıyor, toprak rengine dönüyordu. Gizemli bir korozyon işbaşındaydı, bronz bakıra, karanlığı kan rengine dönüştürüyordu...

Niémons hız kesmeden yol alıyordu. Dallar titreşiyor, ağaç gövdeleri parlıyor, gölgeler titriyordu... Gökyüzü altın rengini alıyor, kızılık asma kütüklerinin diplerinde parlıyordu. Her şey, çocukken portakal kabuklarından yapılan lambaların yumuşak ve samimi rengine dönüyordu.

İşte o zaman anladı.

Alevler.

Tebliğciler kutlamalarına başlanuşlardı, arazilerin dört köşesinde alev alev birçok ateş yanıyordu. Tamamı yanmamış odun ve kömür parçaları fırl fırl dönüyor, orman bitkileri amber emdirilmiş süngerlere dönüşüyordu... Tüm manzara, altın rengi reçi-neden bir kubbenin altında gibiydi.

Niémans bir küfür savurdu. Bunu yapmalarına nasıl izin vermişlerdi? Her ne olursa olsun bu kahrolası Domaine'de, kurallara aykırı davranmak imkânsızdı. Bu arada, bu kutlamalar umut verici kanıtların ve ipuçlarının yok edilmesine de neden olacaktı.

Refleks olarak, yolcu tarafındaki cama baktı: Şimdi yitizi, geceyi lekeleyen kıvılcımlarla parçalara ayrılmış gibiydi. Korku ve sıkıntının okunduğu, haddelenmiş camı andıran bir yüz.

Yeniden yola baktığında, son anda frene basacak zamanı oldu. Mégane zıncı diye durdu ve araba taşra asfaltı üzerinde kış attı.

Bir silüet yolu kesiyordu. Tamamen ıslak olan kadın boğulmaktan kurtulmuş gibiydi. Giysinin kıvrımları bedenine yapışmıştı, sendeliyor, yüzünden ve saçlarından sular sızıyordu.

Niémans uzun huzmeli farlarını yaktı ve daha dikkatle baktı. Böyle bir mucizeyi kabullenmek için ne kadar zaman gerekirdi?

Her halükârda, bu mucizeyi analiz eden ne gözleri ne de beyniydi, ama kalbi, içgüdüğü ya da adını bilmediği başka bir algı biçimiydi.

Bir kâbusun dalgalarıyla sürüklenmiş gibi yolun üzerinde sallanan Ivana'dan başkası değildi.

Ellerinde isimler, suç eylemleri, ağırlaştırıcı koşullar vardı. Bununla birlikte, Ivana Rachel ile çetesini yakalamak istemiyordu ve haklıydı. Bu soruşturmayı sonlandırmanın ve Tebliğcileri tehdit eden katilin kimliğini asla tespit edememenin en iyi yoluydu. Elde edecekleri tek şey, Ivana Bogdanović'i öldürmeye teşebbüs için bir *mea culpa* ile –belki de– mevsimlik işçi Marcel cinayeti-nin itirafı olacaktı.

Ve daha ileri gidilemeyecekti.

Samuel'in, Jakob'un ve Zimmermann'ın celladı bilinmeyen bir yere gidecek, ortadan kaybolacaktı. Niémans ile Ivana katili öldürmeye iten sebebi anlayamayacaktı. Şiddet kullanmaktan çekinmeyen bağnazlara karşı öfke duyan bir katil. Bu siyah tek renklilik içinde, polisler uzlaşmıştı: Öncelik, onların sırlarını keşfetmekti, bu sır freskte mi, Tarikat'ın geçmişinde mi, yoksa kaçak çalışan bir doktorun entrikalarında mı gizliydi, bunu öğreneceklerdi.

Şimdi, genç Slav kadın düş yapıyor ve Niémans düşünüyordu. Ama soruşturmayı değil, onu düşünüyordu.

Az kalsın onu kaybediyordu ve farkına bile varmadan yeniden hiçlikle tanışmıştı. Bu meşhur ölümle daha önce de tanışmıştı ve onu Guernon'da bir nehir yatağında öldürmüştü.

Olayları görmenin iki biçimi vardı.

Ivana onun himayesindeydi. Öz oğullarına eroin enjekte etmek isteyen pislik adamını öldürdüğünde onun hayatını bir kez kurtarmıştı. Uyuşturucuyu bıraktırarak, sonra Cannes-Écluse'deki polis okuluna göndermek için bakaloryasını vermeye zorlayarak hayatını ikinci kez kurtarmıştı. En nihayet, kendi birimine, Ağır

Suçlar Merkez Ofisi'ne katılmasını teklif ederek onu çürüten Versailles'daki karakoldan kurtarmıştı.

Durum buydu.

Ama bunun tersi de söz konusuydu.

Bu şekilde davranarak, Niémans kendi hayatını da kurtarmıştı. Cehennemden –suçluların cehenneminden, ama aynı zamanda, geride bıraktığını iddia ettiği şiddet içeren, kendi samimi, yasadık cehenneminden– geri dönmüş, Ivana'da kendi yolunu, yaşama sebebini bulmuştu. Hayatında bir anda beliriveren, onu kuyudan çıkaran Ivana'ydı. Onu yeniden dünyaya getiren de.

Karakolun koridorunda oturmuş, soyunma odası kapısının arkasındaki duştan gelen su sesiyle duygulanarak kendine gülümseyordu. Koruması altındaki kızı, Degas tarzı küçük mermer heykeli, üzüm lekelerini temizlerken ve orijinal beyazlığını geri kazanmaya çalışırken hayal ediyordu. Niémans mutluydu.

Bundan böyle onu yanından ayırmayacaktı, cephede birlikte olacaklardı. Tehlike yön değiştirmişti, eski dost Pasqua'nın söylediği gibi "teröristlere dehşet salacaklar" şimdi onlardı. Yaşlanmakta olan, ama hâlâ çevik bir polis ile tohumla beslenen genç bir kadın.

– Ben hazırım.

Niémans başını kaldırdı ve karakolda ona verilmiş kıyafetleri giymiş Ivana'yı gördü. Unutulmuş ya da el konulmuş kıyafetler, belki de intihar etmiş bir kadının giysileri. Siyah jogging pantolonunda olduğu gibi omuzlarında üç beyaz şerit bulunan kırmızı bir eşofman ceket. Dikişlerine kadar yıpranmış aerodinamik bir spor ayakkabı. Tümü (neredeyse) onun serçe misali cüssesine uygundu ve sıcak duşun etkisiyle ıslık ıslık olmuş yanaklarıyla ince uzun yüzüne uyum sağlamıştı.

– Gidiyor muyuz? diye sabırsızlandı, Niémans'ın uzattığı tabanca kılıfını alırken.

Niémans'ın tedarik ettiği Sig Sauer SP 2022'yi kılıfa yerleştirdi, ama önce namluya mermi sürmeye de özen gösterdi –bununla birlikte Niémans onun silahın emniyetini kapattığını umut ediyordu.

Kızı hayranlıkla izlerken hafif bir korkuya kapıldı. Patlamaya hazır, pimi çekilmiş bir el bombasına benziyordu. Arkadaşını öldürmüşlerdi. Tonlarca üzümün altında onu boğmaya kalkmışlardı. Ve samimi davranarak ona yalan söylemişler, aldatmışlar, sıradan insanların yanında olduğunu sanmasını sağlayarak onunla

alay etmişlerdi: Sıkıntılı ruhu için biraz huzur. Şimdi, onu ayakta tutan, tamamen intikam dürtüsüydü.

Niémans'ın operasyonun devamı hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama bunu itiraf etme cesareti de yoktu. Gece yarısı olmuştu, bir deliğin dibindeydiler –her şeyin yanmakta olduğu bir volkan krateri. Kollarında dört ceset, bir ölüm mangasının başındaki bağınaz bir kız çocuğu, Tebliğcilerden intikam alan ve tehdit ettiği kişiler tarafından da bizzat canla başla aranan bir katil vardı. Ve tüm bunlar, onlar olmadan, tabiri caizse burunlarının dibinde olup bitiyordu.

Bu öfkeli küçük kıza bir açıklama yapmaya hazırlanıyordu ki Desnos'tan gelen bir telefon onu kurtardı:

– Brason Belediyesi'ndeyim.

Niémans ona ne emir verdiğini bile hatırlamıyordu.

– Orada ne halt ediyorsun?

– Zimmermann'ın izini sürüyorum.

– Evlilik sözleşmesini mi araştırıyorsun?

– Gerçeği bulduğumu düşünüyorum.

– Yani?

– Buraya gelin. Size göstermek istiyorum. Bu daha kolay olacaktır.

Belediye iki adım uzaktaydı, ama yine de arabaya bindiler: Ivana zorlukla ayakta duruyordu. Tankın içinde çektiği işkenceyle ilgili ne bir sızlanmada ne de şikâyetle bulunuyordu, ama bedeni artık ona itaat etmiyordu.

Brason sokaklarında, gecede bir yanık tadı vardı ve her yerde küller uçuşuyordu. Damların üzerinde, gökyüzünün kızılığı hiçbir şüpheyi mahal vermiyordu: Vadinin yamaçlarında çok sayıda ateş yanıyordu.

Niémans arabayı yavaş sürüyor ve sakin bir sesle son saatlerini anlatan Ivana'yı dinliyordu. Özellikle de, topluluğun anormal çocuklarının tedavi edildiği Piskoposluk'taki tuhaf hastaneden bahsediyordu; ona göre çok sayıda böyle çocuk vardı.

Polis dikkatle dinliyordu. Varsayımlarının –ve Antoine'ın açıklamalarının– muhteşem onayı. Tebliğciler kendi aralarında yatarak saf bir ırk türü geliştiriyorlar, ama aynı zamanda da hasta ve biçimsiz çocuklardan oluşan bir kuşak yaratıyorlardı. Bu küçük dünyayı kim tedavi ediyordu? Ivana ensest yandaşlarından bu adı hiç duymamış olsa bile, elbette Patrick Zimmermann.

Brason Belediye arşivlerinde de sürprize neden olacak herhangi bir şey yoktu. En azından görünüşte.

Her zamanki gibi bodrum katta bulunan, alçıpan kaplı ve tavan lambaları tozlu aynı salon. İçleri dolu binlerce dosyanın altında bel vermiş raf sıraları. Küçük bir değişiklik vardı, tüm dosyalar aynı renkte değildi. Görünen o ki, yıllar içinde el altında hangi renk dosya varsa o kullanılmıştı: Kırmızı, mavi, yeşil, tüm renkler vardı ve tamamen düzensizlik içindeydi.

Bu kâğıt evreninde bile ateşin kokusu bir tehdit gibi dolanıp duruyordu.

Niémans ile Ivana iki tarafı raflarla dolu koridora girdiler; bekçi onlara anahtarları vermiş, aceleyle yeniden yatağına dönmüştü. Stéphane Desnos salonun diğer ucunda, sadece uzun bir masanın bulunduğu bir köşede onları bekliyordu. Dosyalardan oluşan iki kulenin arasında ayakta duruyordu, bazı kâğıtları seçip ayırmış gibiydi.

Işığı görmeyeli uzun zaman geçmişti ve Desnos'un yüzündeki aşırı kızarıklık Niémans'ın dikkatini çekti. Kadın jandarma bir el feneri yutmuş gibiydi. Kuşkusuz soğğun ve stresin etkisiydi ya da önemli bir iz bulmanın heyecanından kaynaklanıyordu.

Niémans birkaç kelimeyle onları tanıştırdı. Amazonlar arası bir düello bekliyordu, ama yanılmıştı. Tek bir bakışmayla kadınlar birbirlerini anlamışlar ve dayanışma konusunu iyice pekiştirmişlerdi (o, kısa saçlı yaşlı teke bunu sineye çekmek zorundaydı).

Niémans karşıtlığı saptamak konusunda kendine engel olamadı, ama tezat bu iki kadın arasında değil, onlar ile Desnos arasındaydı. Stéphane ceketini çıkarmıştı, kalın mavi kazağıyla. Onun karşısında, Niémans ile Ivana iki uyuz köpeğe benziyordu. Niémans'ın üstü başı dökülüyordu, Ivana ise birbirinden farklı ceket ve pantolonuyla kapüşonlu mahalle gençlerine benziyordu.

– Ne buldun?

Desnos onlardan biraz uzaklaştı ve masanın üzerine yayılmış belgeleri gösterdi.

– Bizzat kendiniz bakın.

– Bulmacalarla kaybedecek zamanım yok.

Yüzbaşı derin bir iç çekti.

– Bunlar ölüm belgeleri, hepsini Zimmermann imzalamış.

– Yani? dedi Niémans, yaklaşırken.

– Çoğu çocuklara ait, hiçbirisi on üç yaşından büyük değil. Tarih'in çocukları.

Ivana Niémans'tan daha hızlı davranarak belgelerden birini aldı.

– Kuşkusuz size bahsettiğim çocuklar.

Desnos sorgulayan gözlerle onlara baktı ve bir işaretle, Niémans yardımcısına durumu açıklamasını istedi. Birkaç kelimeyle, Ivana Piskoposluk'un gizli hastanesine yaptığı ziyareti anlattı ve çekinik hastalıklarla ilgili sorunu özetledi.

Şimdi de Niémans belgeleri karıştırıyordu: Valkürler'i hatırlatan bir sürü Alman soyadı.

– Eğer bu çocuklar hastaysa, diye yorumladı, onların uzun

süre yaşamamasında şaşırtıcı olan bir şey yok. Bu belgeler, Zimmermann'ın onların "aile hekimi" olduğunu teyit ediyor.

– Kuşkusuz. Ama ölüm tarihlerine bakın.

Beşinci belgede, Niémans anlamıştı.

– Ölümlerin hepsi kasım ayında olmuş, diye açıkladı Desnos. Zimmermann bu çocukları sadece tedavi etmiyordu, onlara ötanazi uyguluyordu.

Niémans, Mater Dolorosa'ya dönüşen kadın jandarmaya dikkatle baktı. Gözlerinden yaşlar akıyor ve kazağının üzerinde inci taneleri oluşturuyordu. Ama bunu umursamıyor gibiydi. Sadece bu çocuklar için üzülüyordu.

Anlaşılan Tebliğciler ıskartalarından kurtuluyordu. Irklarının genetik gelişimini devam ettirmek için kötü dalları, akraba evliliklerinin döküntülerini yok ediyorlardı.

Neden doğduklarında o çocukları öldürmüyorlardı? Kadınlar Piskoposluk'ta doğuruyordu. Onların "yetiştiriciliğini" denetleyecek yasal hiçbir yetkili yoktu. Bu koşullarda, bu pis işin sorumluluğunu üstlenecek uysal bir adam bulmak kolay olacaktı. Patrick Zimmermann tarzında bir pislik...

Ama hayır, çocukların büyümesini ve olgunluğa ulaşmasını bekliyorlardı. Üstelik onları hep aynı tarihte öldürme riskini de göze alıyorlardı. Neden?

Niémans'ın kafası sorularla doluydu – imkânsız. Beyni böceklerle ve zehirli örümceklerle dolu bir çöl gibiydi.

– Bağbozumu nedeniyle, diye araya girdi Ivana.

Narin ve kararlı, kendini toparlamış gibiydi. Niémans gibi, o da dehşet karşısında daha güçlü oluyordu.

– Hasat sonunda, diye açıkladı, kötü salkımları, gereksiz üzümleri yok ediyorlar. Çocuklarına da aynı şeyi yapıyorlar. Yeni mevsime daha saf, daha gelişmiş olarak başlamak için anormal ve verimsiz bağ çubuklarını kesiyorlar. Tebliğcilerin en mükemmel mahsulü, çocukları.

Ivana hedefi tam on ikiden vurmuştu ama her zamanki gibi en ufak bir kanıt yoktu. Bu tür suçlamalarda bulunmak kesinlikle işe yaramazdı. Her yıl aynı dönemde ölen çocuklar mı? Tebliğciler ölü bir doktorun teminatıyla açıklamada bulunacaklar ve onun ağzından bir şey söyleyeceklerdi.

Niémans bir kez daha kendini tekleyen ve duran bir motor gibi hissediyordu. Ne zaman bir kanıt ortaya çıksa mekanizma yeniden çalışmaya başlıyor, ama hemen duruyordu, yakıt ya da güç hatası.

Bununla birlikte, bu yerinde saymaya rağmen katile yaklaşıyorlardı.

Burada çocukları öldürüyorlardı.

Ve bu, kutsal bir nedendi.

Aslında, aileler soy arıtımı oyunu oynamak istemiyorlardı, hastalığın sebeplerini ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi.

O esnada, Desnos'un telefonu çaldı. Telefonu açtı ve sessiz kaldı. Kıpırmızı yüzünde hiçbir ifade yoktu. Birkaç saniye sonra telefonu Niémans'a uzattı.

– Size.

– Bana mı?

Sesi tanuması saniyenin onda biri kadar bile sürmedi:

– Aradığın kodu buldum, dedi Aperghis.

– Yani?

– Fresklerin ne sakladığını.

– Tebliğciler tasvirleri sevmez. Resimlere karşıdırlar. Tanrı anlatılamaz. Tanrı görünmezdir.

Ivana, onları, onu ve Desnos'u tamamen görmezden gelerek Niémans'la konuşan adama dikkatle bakıyordu. Tersî olmadığı sürece, keşiş kılığına girmiş lanet bir kadın düşmanı daha. Kürk şapkası ve Hint fakirlerini andıran sakalıyla, hangi tarikattan olduğuna bile emin değildi.

– Yani bu fresk hikâyesi onların inancıyla uyuşmuyor. Kesinlikle aykırı. Bu durumda, ben de onları ilgilendiren tek şeye yöneldim: Görünmezlik.

Antoine da denilen, Éric Aperghis adındaki bu adam çaba sarfetmeden ve sakın bir şekilde konuşuyordu. Ivana gözlerini onun ellerinden ayıramıyordu. Tırnakları bir fırının dibi kadar kapkaraydı. Aynı zamanda parmaklarındaki yüzükler Goa pazarındaki bir tezgâhı anımsatıyordu.

– Burada önemli olan, Otto Lanz'ın ne resmettiği değil ne resmetmediği...

Dört fotoğrafı önüne haç şeklinde yerleştirmiş ve ortasında geniş bir boşluk bırakmıştı.

– Tüm dikkatimi, çöken duvarda gizlenmiş resimlere verdim. Eğer yanlış anlamadıysam, seni de öncelikli olarak ilgilendiren bu sanıyorum.

– Doğru, dedi Niémans, tamamen dikkat kesildiğini belirtmek istercesine.

– Lanz sırrını ilk olarak sahte resimlerin altına gizledi, sonra onu ikinci kez ilk yaptığı aynı freskin içine gizledi.

– Açıkla.

– Dört konu, Eski Ahit'in ilk kitabı Yaratılış'tan alınmış sahneleri betimliyor. Neden bu derlemeyle yetinmiş? Neden Eyüp'ün Kitabı'ndan bahsetmemiş ya da neden Yeni Ahit'ten sahneleri betinlememiş? İşte ilk mesaj da burada. Ya da en azından sistemin ilk ögesi.

Eğri işaretparmağıyla haçın üst kısmını gösterdi.

– Burada Yaratılış'ın 3. bölümünün betimlemesini görüyoruz: Âdem ile Havva.

Ivana Niémans'ın neredeyse düşmanca sabırsızlığını hissedebiliyordu. Tüm odaya kahrolası negatif dalgalar yayıyordu. Çileci şu ana kadar onlara bir şey açıklamamıştı.

– Haçın sol tarafında, Lanz Babil Kulesi'ni betimlemiş, yani Yaratılış'ın 11. bölümünü.

Kimse fotoğrafa bakma gereği duymadı.

– Onun karşısında, diye devam etti, kir pas içindeki adam, Kitap'ın 27. bölümü betimlenmiş: Yakup ile kardeşi arasındaki rekabetin hikâyesi. Son olarak da, aşağıda, Rahel'in ölümü, 35. bölümde anlatılıyor.

– Bulduklarının hepsi bu mu? diye birden patladı Niémans. Bunlar en başından beri bildiğimiz şeyler!

– Biraz bekle.

Bir tarot kartı çeken falcı gibi parmaklarını yeniden radyografiler üzerinde gezdirdi.

– Epizotların seçimi mantıklı değil. Bu sahnelerin bazıları, Rahel'in ölümü gibi, gerçekte asla kiliselerde tasvir edilmez. Ve dünyada, bu dört tablonun aynı duvar ya da tavan üzerinde bir araya getirildiği başka bir örnek bilmiyorum.

– Yani?

– Mesaj başka yerde. Mesaj rakamlarda.

– Rakamlarda mı?

Ivana ürperdi. Kireç tutmuş bu Noel Baba bulmuştu. Rachel'in sözlerini hatırladı: “Önemli olan resmedilen değil, resmedilmeyen. Asla bizim sırtımızı keşfedemeyeceksiniz.”

– Yaratılış'ın 3. bölümü, sonra 11, ardından 27 ve en son olarak da 35. bölümler. Bu epizotlar hep sekiz bölüm atlayarak seçilmiş.

– Sekiz rakamı bir şey ifade ediyor mu?

– Hayır.

– Éric, ikinciye geç, kahrolası.

Münzevi kollarını kaldırarak sakın olmasını belirtti. Kum tanelerinin boğazdan yavaş yavaş aktığı bir kum saatine benziyordu.

– Beni iyi dinle, diye emretti. Sana tekrar ediyorum, söz konusu bu sahneler insanlığın kökeninden itibaren sekiz bölümde bir seçilmiş. Oysa, küçük bir çocuk bile fark edebilir, ikinci resim ile üçüncü arasında sekiz değil on altı bölüm var.

– Yani?

– Bir bölüm eksik. Dizgenin bir bölümünü oluşturan ama Otto Lanz'ın tasvir etmediği bir dönem.

– YANI?

Antoine işaretparmağını haçın ortasındaki boşluğa koydu.

– Freskin merkezindeki eksik resim Yaratılış'ın 19. bölümüne karşılık geliyor.

– Ne anlatıyor?

– Sodom ve Gomora'nın Yıkılışı.

– Tebliğcilerle ne ilgisi olabilir?

– Hikâyenin bu bölümünün hiçbir ilgisi yok, ama devamı...

Niémans eğildi, avuçlarıyla masaya abanmıştı. Ivana bu hareketi biliyordu: Genellikle şüpheliye tokat atmamak için böyle yapardı.

– Çıkar ağzından baklayı, kahrolası!

Herhangi bir şey söylemeden, Antoine aniden ayağa kalktı ve hareketsiz durdu, başı önde, elleri göğsündeydi, dua eder gibiydi.

– Devamı, Lut'un hikâyesi.

Bir epizot için Eski Ahit'in tamamını ele almışlardı.

– Lut, diye devam etti, İbrahim'in yeğeniydi. Sodom'da karısıyla yaşıyordu. Bir gün, Tanrı'nın yolladığı iki meleği evinde misafir etti. Akşam, kentin sakinleri ziyaretçileri görmeye ve kuşkusuz onlara tecavüz etmeye geldiler. Lut araya girdi ve onlara iki kızını teklif etti. Adamlar ısrar etti ve Tanrı onları kör etti. Lut'a Sodom ile komşu kent Gomora'ya ateş ve kükürt yağdıracağını söyledi. Lut son anda kızları ve karısıyla kaçacak zaman buldu. Ne yazık ki, karısı alevler içindeki kenti hayranlıkla seyretmek için geri döndü ve tuzdan bir heykele dönüştü...

Antoine şimdi, işaretparmağını küfreder gibi sallayarak odayı arşınıyordu.

– Özellikle geriye, Sodom'un günahkârlıklarına, Tanrı'nın verdiği cezaya dönüp bakmamak gerekiyordu... Bütün bunlar, artık Rabb'in işiydi.

Niémans ona doğru bir adım attı, kuşkusuz niyeti onu boynundan tutup silkelemektir.

– Sabırlı ol, Niémans, diye devam etti, sakın bir ses tonuyla.

Lut kızlarıyla bir mağaraya sığındı. Bir gece, bu çölümsü bölgede erkek bulamamaktan ve soylarının devam edemeyeceğinden kaygılanan kızlar, babalarını sarhoş ettiler ve onunla ilişkiye girdiler. Bu ensest ilişkiden iki halk, Moavlılar ile Ammonlular doğacaktı.

Niémans masaya yumruğunu vurdu. Ivana ile Desnos boş bulunup sıçradı.

– Tüm bunların bizim olayla ilgisi ne?

Antoine gülümsedi.

– Ensest sonucu doğan insanlar, bu sana hiçbir şey çağrıştırmıyor mu?

Niémans çilecinin önüne dikildi.

– Tebliğcilerin ensest yaptığını ve üstelik bunu yüzyıllardan beri yaptıklarını biliyoruz. Bu iğrenç, bu rezil bir şey, bize söylemek istediklerinin hepsi bu mu, ama bu cinayetlerin sebebi olamayacak kadar çok eski bir hikâye, anlıyor musun?

– İzin ver, bitireyim. Lut onlar için bir tür modeldi. Açıkçası, Tebliğciler kendilerini, Lut'un kızlarından doğmuş iki halktan biriyle, Ammonlular'la özdeşleştiriyorlar. Her halükârda, Otto Lanz'ın bu resmedilmemiş... freskle onlara göstermek istediği örnek işte bu.

– Neden özellikle Ammonlular?

– Çünkü çok özel bir tanrıya, Molek'e tapıyorlardı ve İbranice'de bu tanrının adı MLK diye yazılır.

Ivana ürperdi: Oradaydılar. Gerçekten oradaydılar.

– Molek, diye sordu Niémans, çocukların kurban olarak sunulduğu tanrı mı?

– Doğru.

Ivana'nın beyininde bir şimşek çaktı:

– Kutsal Kitap, onların çocukları ne şekilde kurban ettiğini belirtiyor mu?

– Yakarak.

Karakolun otoparkında Niémans talimatlarını veriyordu. İvedi-likle bütün itfaiye kışlaları harekete geçirilecekti. Brason, Gueb-willer, Colmar itfaiyeleri. Ateşler söndürülecek ve cesetleri bulmak için her ateş ocağı aranacak ve yakılma ihtimali olan çocuklar kurtarılacaktı. Sonra tüm bu piçler, ölüm onları yok edene kadar deliğe tıklacaktı.

Gitgide yoğunlaşan duman kokusunun içinde, jandarmalar kuşkulu gözlerle birbirlerine bakıyordu. Ama zaman, açıklama yapma zamanı değildi. Üzerlerine düşen kül yağmuru onlara bunu hatırlatmak için oradaydı.

Herkes arabalara ve minibüslere koşarken Ivana Niémans'ı koldan yakaladı.

– Az önce aklıma bir şey geldi.

– Nedir?

– Bu akşam, tarlalarda ateş ocaklarını beslemek için odun kömürü taşıyan Tebliğciler gördüm. Bu ağzın içine yerleştirilen kömür parçasının anlamını açıklıyor. Ne tür bir kurban etme olduğu anlaşılın diye katil tarafından bırakılan bir ipucu.

– Daha önce uyanamaz mıydın?

Ivana bir hayalet gülümsemesiyle cevap verdi:

– Özür dilerim, Niémans, kafamın içinde hâlâ üzüm suyu var.

Niémans ona dikkatle bakmak için bir süre durdu, aynaya bakmak gibiydi. Bu tarz şeyleri kahrolası polislik hayatlarında görmüşlerdi, Ivana'dan çok daha fazlasını Niémans görmüştü, ama bu tolerans eşiklerinin ötesine geçmişti.

– Gel. Mégane'ı alıyoruz.

– Hayır.

– Yine ne var?

Küller hâlâ etraflarında dönüp duruyordu.

– Başka bir fikrim var. Bırakın yapayım.

Niémans bir şey söylemek için ağzını açtı ama bir sürü kül yuttu. Gırtlığının içinde, yanık kömürün acı tadı herhangi bir şey söylemekte onu tereddüde düşürdü. Birkaç saniye sonra Ivana'nın suratı, eski dönem madencileri gibi kapkara olmuştu. O da aynı durumda olmalıydı.

– Kim olduğunu sanıyorsun? diye sormayı başardı.

– Bu gece az kalsın geberecek olan bir polis olduğumu sanıyorum. Beş gün boyunca pisliğin içinde olan ve günde 24 saat o hastalara tahammül gösteren bir polis. İşini yapan ve kişisel bir bilgiden yararlanma hakkına sahip olan takım arkadaşınız olduğumu sanıyorum.

– Gerçekten can sıkıyorsun, diye homurdandı Niémans, Mégane'a doğru koşarken.

Küller sonunda jandarmanın en can alıcı cümlesini örtmüştü: “JANDARMA BİZİM...”

Vicdan azabıyla, Ivana'ya el sallamak ya da sadece gülümsemek için arkasına döndü.

Ivana gözden kaybolmuştu.

Ivana cep telefonunu geri almıştı. Tek eliyle arabayı sürerken, diğer eliyle, uyumunu yeniden kazanıp kazanmadığını denemek için eliyle cihazın ağırlığını tartıyordu. Şimdilik ekran, uykudaki Brason'un hastanesine giden yolu gösteriyordu.

Desnos ona bir araba tahsis etmişti. Ayrıca kısaca onun sorularını da cevaplamıştı. Fikir Antoine'ın açıklamaları boyunca Ivana'yı ele geçirmişti: Anabaptistlerin katilinin adı Patrick Zimmermann'ın ininde gizliydi. Ya da en azından onun kimliğini ortaya çıkaracak kanıtlar oradaydı.

Tüm dikkatini yola vermiş, kelebekler gibi farlarının cazibesine kapılmış çıtırdayan parçacıklara bakıyordu. Her tarafta, kâbus dolu kutup ışıkları oluşuyor, gökyüzü pembeye, leylak rengine, mora dönüyordu.

Niémans, jandarmaları ve itfaiyecileriyle bu alevlerin hakkından gelecekti, bu konuda endişesi yoktu. Ama bu operasyon gereksizdi. Akıl hocası en önemli şeyi unutmuştu: Bu gece orada yanmış çocuklar olmayacaktı. Katil çocukların kurban edilmesini önlemek için Samuel'i, Jakob'u ve Zimmermann'ı öldürmüştü.

Şüphelinin ya da şüphelilerin profilini tahmin etmek çok karmaşık bir şey değildi: Bir Tebliğci ailesi bu cinayet sarmalına son vermek istemişti çünkü çocukları kara listedeydi. Bu aileler, Otto Lanz'ın doğrudan mirasçılarını ortadan kaldırarak ve pagan kül seremonisine engel olarak radikal bir şekilde hareket etmişlerdi.

Şehrin bitiminde Brason Hastanesi görüldü. Kabanın kabası bir grup bina. Kan rengi eski afişlere benzeyen kızıl gökyüzüne tutturulmuş gibi duran bloklar.

Arabasından çıktığında, yanmış ot ve odun kokusunun buraya kadar onu izlediğini fark etti. Küçük kor parçaları, ateşböcekleri gibi giysilerine yapışıyor ve kumaşın rengini değiştiriyordu. Ivana sineklerden kurtulmak isteyen biri gibi sinirli bir şekilde kollarını salladı ve ana binanın girişine doğru aceleyle yürüdü.

Duvarları bej seramik kaplı bir holü geçti, Desnos'un ona çizdiği planı cebinden çıkardı ve kadın jandarmanın söylediği gibi çevresinde sütunlu yollar bulunan, terk edilmiş bir yüzme havuzunu andıran iç avluya ulaştı.

Soldaki galeri. Unutulmuş tapınağı, gizli güçlere sahip bir rahibi, pagan bir tanrısı olan antik bir sitede dolaşıyordu. Otto Lanz, bu gizemli bekçilerin ilkiydi. Sonra onun yerini Patrick Zimmermann'a kadar karanlık hekimler, tanrılara kurban sunan suskun rahipler almıştı.

Koridorun sonunda, bir merdivene açılan bir kapı vardı. Kısa bir tereddüitten sonra kararını verdi. Alevlerin miyasması peşini bırakmıştı, ama çok geçmeden yeni bir koku saldırıya geçti: Formolün kokusu, ölülerin kokusu.

Dip tarafta, emniyet şeridiyle kapatılmış başka bir kapı vardı. Nitril eldivenlerini giydi –Desnos'un bir diğer hediyesi– ve kapı kolunu çevirdi. Sonra el fenerini yakıp içeri girdi.

Nem lekeleriyle kaplı, duvarlarının köşeleri çatlak, gri ve yer karosu döşeli bir odaydı, içeride inoks iki muayene masası vardı. Çatı penceresi boyutlarındaki bir pencere dışarda yanan ateşlere açılıyordu. Bir meyvenin eti gibi çiğ, turuncu renkli bir vinyet.

Fenerinin ışık huzmesiyle bu uğursuz yeri taradı ve bir sarkaç gibi sarsıldığını fark etti. Tüm kararlılığına rağmen, korkudan ölüyordu. Bacakları titriyordu, düşmemek için tekerlekli bir masaya tutununca üzerindeki unutulmuş bazı gereçler tıngırdadı. Bedeni açmakta, kemikleri kesmekte kullanılan gereçlerdi...

Tebliğciler, hiçbir şeyin bilincinde olmayan, belki de bu yolculuktan mutlu, masum çocukları 4x4'lerle buraya getirmişti. Kurbanlar bu muayene masalarına yatırılmış ve onlara öldürücü ya da uyuşturucu bir madde enjekte etmişlerdi. Hızlı bir ötanazi için var gücüyle dua ediyordu, ancak deliliklerinin, Tebliğcileri çocukları canlı canlı öldürmeye itebileceğini de düşünüyordu.

Kusma isteği duydu. Artık bir ya da daha çok cinayeti değil, gerçek bir soykırımı, bir insan türünün kasıtlı olarak yok edilmesini soruşturuyordu.

Bir kapı aradı: Başka çıkış yoktu. Koridora dönünce sol tarafta

başka yol gördü. Korkusu biraz daha yükseldi. Neden korkuyordu ki? Hepsi ölmüştü. En azından lider triosu. Diğerlerine gelince, şu sırada yakmalığı besliyorlar ya da bağlardaki itfaiyecilere ve jandarmalara karşı meydan savaşı veriyorlardı.

Devrilmiş sandalyeler koridoru tıkiyordu. Üzerlerinden atladi, harap tuvaletlerle, ardından sol tarafta gereksiz eşyaların konduğu ikinci bir odayla ve ne mobilyası ne de camı olan fayans döşeli bir salona açılan üçüncü bir odayla karşılaştı.

Sonunda, sağda, yeni bir kapı. Belki de doğru kapı buydu, çünkü kilitliydi... Kapı tablası metaldi. Kırmak gibi bir şansı yoktu. Özellikle de bu kahrolası sandalyelerle, ivme kazanmak için geriyecek yeri de yoktu. Silahını çıkardı ve her türlü sekmeden kaçınmak için kapıdan mümkün olduğunca uzaklaşarak kilide nişan aldı.

Tek bir mermi kilit dilini ve sürgü ağızlığını parçalamaya yetti. Yanık metal kokusu içinde, kapıyı itti ve aradığını bulduğundan emin oldu. Yaklaşık kırk metrekare genişliğinde karo döşeli bir laboratuvar. Dip tarafta, morgdakinden çok daha küçük bir açıklık vardı. Odanın tam ortasında bir laboratuvar tezgâhı yer alıyordu ve sol tarafta, yan olarak yerleştirilmiş, cilalı ahşaptan küçük bir ofis masası duruyordu.

Bu masanın arkasında, tel kafesli kapılarla korunan bir kitaplık yer alıyordu. Onun tam yanında, geçmiş yüzyıllara ait ameliyat aletlerinden oluşan bir koleksiyonun durduğu bir vitrin vardı: skalpeller, pensler, makaslar...

Onu ilgilendiren kısım, laboratuvar tezgâhının sağ tarafındaydı. Süpermarketlerdeki gibi bir soğutucu dolap tüm duvar boyunca uzanıyordu. Raflarında, içerikleri bozulmaya başlamış dar boğazlı küçük şişeler, kapaklı şişeler, kavanozlar duruyordu.

Kuşkusuz, küçük hastaları uyutmak ya da öldürmek için Zimmermann'ın enjekte ettiği maddeler gözlerinin önündeydi. Aradığı da buydu. Bu laboratuvarda, bu gece ölüme mahkûm edilmiş çocukların adlarını öğrenebileceği bir ipucu bulmayı umut ediyordu.

Yaklaştı. Fetüsler, organlar, lif dokular ama ayrıca ölüme sebebiyet verebilen kimyasal çökeltiler. Camlı kapakları açtı. O anda düşündü: "Çember tamamlandı." *Das Biest*. Hayvan buradaydı, karşısındaydı. Onun düşündüğü gibi hayvanın sivri dişlerle dolu bir suratı yoktu. Ne de bedeni ipeksi kıllarla kaplıydı. Çok daha güçlüydü. Tebliğcilerin ruhundaydı ve her gün onlara yol gösteri-

yor, onları yönlendiriyordu. Topluluğun evrimini yıpratarak yok ediyordu.

Nihayet buldu. Ağızları mantar tıpayla kapatılmış, herhangi bir hastanede olduğu gibi üzerlerine etiket yapıştırılmış üç deney tüpü. Etiketlerinde ilacın adı, thiopental, bileşimi (pentothal R, thiopental R), dozaj, son kullanma tarihi... okunabiliyordu.

Ve onun altında, elle yazılmış bir ad vardı. İlk ikisi ona bir şey ifade etmedi, ama sonuncu ad yüzüne çarptı: JEAN.

Jean, Rachel ile Jakob'un oğlu, ona bir sedatif enjekte edilmeden önce sağlık biriminde gördüğü hareketsiz çocuk.

Katil Rachel'di.

Piskoposu, Samuel'i, vekil yönetici Jakob'u ve celladı, Zimmermann'ı öldürmüştü. Topluluğunu korumayı ve en saf uyum içinde gelişmesini isteyen Rachel herkesi aldatmıştı. Bir asma çiçeği gibi davranarak Ivana'yla ikili oynamıştı. Tebliğcilerin yanında katili arıyormuş gibi görünerek onu aldatmıştı. Ama tamamen başka bir amacı vardı: Oğlunun hayatını kurtarmak. Ve bu arada da, yıllık kurban ayinini işaret eden ipuçları bırakarak gerçeğin ortaya çıkmasını istemişti.

Başını sallarken meraklı bir şekilde gülümseyen bu parlak gözlü, yuvarlak yüz yeniden Ivana'nın gözünün önüne geldi. O pisliklerin kafalarını ezen, ağızlarına kömür parçası yerleştiren, göğüslerini hacamat eden oydu...

Derken bir mırıltı kulaklarını gıdıkladı. Arkasında dua ediliyordu. Döndü ama çok geçti.

Onları hemen tanıdı. Çocuk hastanesinde onu ansızın yakalamış olan iki bekçi köpeği. Dupond ve Dupont'un hasır şapkalı ve geniş omuzlu türleri. Laboratuvar tezgâhının diğer tarafında duruyorlardı, kusursuz bir biçimde giyinmişlerdi. Yarı kapalı gözleriyle, kendilerinden geçmiş bir halleri vardı, alçak sesle Yüce Rabb'e yakarıyorlardı. Lauch Nehri'nde vaftiz edildikleri gün de bu dingin ve esrik yüz ifadesine sahip olmalıydılar.

Ellerinde asmalarda kullanılan kaba saba aletler vardı: Birinde küçük budama bıçağı ile küçük bir el testeresi, diğerinde yanal saplı bir dikeleç ile eğri ağızlı bir budama bıçağı.

Ivana silahını çekmek için fenerini bırakana kadar küçük budama bıçağı elinin üzerine indi ve üstteki damarların birini kesti. Acı dalgası bir şimşek gibi bedenine yayıldı. Feneri yere yuvarlandı. Işığın içinde, yırtılan nitril eldivene karışarak fışkıran kanı gördü. Her şeye rağmen silahını tutmaya çalıştı, ama sızlayan parmakları bunu gerçekleştirmesine engel oldu. Sig Sauer karanlığın içinde bir yerlere düştü.

Çoktan, diğer adam dikelecini savurmuştu. Ivana darbeden kurtulmak için kendini yere bıraktı. Savurmanın hızıyla, adam dirseğine kadar dolabın cam kapağından içeri girdi. Ivana kanamayı durdurmak için sağ eline baskı yaparak yerde büzüldü ve laboratuvar tezgâhının altına gizlendi. Acı bedeninin içinde bir paçinko bilyesi gibi zıplayordu.

Bir cam ve formol yağmuru altında, katillerin tahta tabanlı ayakkabıları tezgâhın çevresinde gidip geliyordu. Eğiliyorlar, piç herifler danalar gibi soluk alarak, onu görmek için iki büklüm oluyorlardı. Ivana tezgâhın altında bir o yana bir bu yana gidiyor,

karanlığın içinde onu arayan budama bıçağından ve el testeresinden uzak durmaya çalışıyordu.

Ivana bir cam parçası aldı ve bir bacağı hedefledi. Keskin cam baldıra girdi, ama onun avucunu da kest. Sağ eli şimdi, bir ameliyat eldiveni içindeki kanlı bir et parçasına benziyordu. Acısını unutarak, saldırganın kavalkemiğine kadar gömülen cam kırığını saptamak için diğer elinden destek aldı.

Bir homurtu, bir geri çekilme. Tezgâhın altından çıkmak ve ayağa kalkmak için bu durumdan yararlandı. Bir an, sendeledi, tamamen yön duygusunu yitirmişti. Tüm fark ettiği, kan gölünün içinde yüzen el feneri, sonra da üzerine çullanan ikinci adam oldu.

Eğri ağızlı budama bıçağı ile dikeleç. Ivana ofis masasının arkasına çekildi. Adam kolunu uzattı. Masanın tablası adamı uzak tutacak kadar geniş değildi. Ivana tamamen geri çekilerek masayı adama doğru itti ve sırtını kitaplığa dayandı. Beriki, kılıç filmlerindeki gibi havada turnike hareketleri yapıyordu. Silahların havada bir kez, iki kez parladığını gördü. Üçüncüsünde, yerdeki cıvık maddelere basarak kaydı.

Ivana arka üstü düştü, düşerken ceketini tel kafese takıldı. Çoktan sakallı herif ofis masasının çevresini dolanmaya başlamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı, başaramadı, sırtını kitaplığın yanındaki vitrine dayayarak yeniden ayağa kalkmayı denedi. Cam kırıldı. Eski ameliyat aletleri yerlere saçıldı.

Çözüm.

Kalçasıyla, saldırganın uyluklarına çarpan masayı tekrar itti ve ikinci kez nefeslenme fırsatı buldu. Skalpele almak için atıldı ve başını kaldırdı: Adam elindeki dikeleçle saldırıya geçiyordu. Ama hareketini sonlandıramadı. Adam geri adım attığında, onun kanlı etinin üzerindeki yaralarını gördü.

Daha hızlı davranarak, makası adamın gırtlığına sapladı.

Ayağa kalkarken, adamın yere yığılışına baktı ve bir topuk darbesiyle makasın ucu yer karolarına degecek kadar biraz daha bastırdı. Katilin ağzı karanlığın içinde köpürdü.

Saniyenin onda biri kadar bir süre için her şeyin sona erdiğini, galip geldiğini düşündü. Ama bir el onu saçlarından yakaladı ve küçük şişeler ile kavanozların durduğu raflara doğru savurdu.

Kırık vitrine çarpınca, bir an yüzünün kesildiğini düşündü. Sonra arkasına döndü ve düşmanı yüz yüze geldi. Budama bıçağı. El testeresi. Yüzünü korumaya çalıştı ama kolu bu isteğe yanıt vermedi.

Bu kez, tamamdı.

Gözlerini kapattı, hiçbir şey düşünemiyordu. Fayans duvarların arasında bir patlama yankılandı ve her şey durdu. Yeni hiçbir acı hissetmedi, teninde yırtılan, kesilen hiçbir yer yoktu.

Gözlerini açmaya tereddüt ediyordu. Fark edilmemek için büzülmüştü, asla kaygıya kapılmak istemiyordu, ışıklar için ya da bu tür bir çıkış yolu için umudunu koruyordu, hatırlanuyordu.

Ama karanlığın içinden bir ses yükseldi:

– Benim gerçekten salak olduğumu mu sanıyorsun?

Niémans silahını kılıfına yerleştirdi ve elektrik düğmesini açtı. Ivana gözlerini ışıktan koruyarak inledi. Devrilmiş raflara doğru eğilen Niémans bir ecza şişesi aramaya koyuldu. Bir řiře alıp etiketin üstündeki yazıyı okumak için gözlüklerini yukarı kaldırdı. Şişeyi bıraktı, bir başkasını aldı, bir eczacı gibi davranıyordu.

Yaşadığı řoku üzerinden atamamış olan, kana ve formole bulanmış Ivana'nın ilginç bir şey dikkatini çekti: Niémans yaşlı değıldi, miyoptu.

Ivana'ya sormadan onu oturttu, itinaıyla yırtılmış eldiveni çıkardı ve iki yaranın –avuç ile elin üzerindeki damar– üzerine bol miktarda antiseptik döktü. Ivana bağıramadı: Artık bağıracak gücü bile yoktu.

– Kimi zaman biraz ağır olabilirim ama sonunda anladım, diye mırıldandı Niémans. Üç lideri öldürerek, katil dizgeyi durdurdu. Bu gece diğeri Tebliğciler ayini tamamlamadılar. Ayrıca, iddiaya girerim, çoğunun olan bitenlerden haberi bile yok. Bu canavarca soy artımı, birkaç kaçığın marifeti.

Ivana söyleyecek bir şey bulamıyordu, bir saatten daha kısa bir süre önce bunun kanıtını bulmuştu. Şimdi, birkaç saniye önce çok yaklaştığı, çok kesin olan ve bir türlü aklından çıkmayan ölüm düşüncesi hâkimdi.

– Başka bir şey daha, diye devam etti Niémans, bandaj yapmak için gömleğinin eteğinden bir parça yırtarken. Bana sözünü ettiğın sağıık biriminin altını üstüne getirdik. Eksik tek çocuk yok...

Ivana gözlerini yere indirdi ve gördüğü şey onu şaşırttı, cesetlerden birinin yanında etiketlerinin üzerinde kurbanların isimlerinin yazılı olduğı deney tüpleri vardı, vurdu kırdı sırasında sağılam kalmıştı.

– Jean söz konusu, Rachel'in oğlu, diye devam etti Niémans, Ivana'nın elini kumaş parçasıyla sararken. Önce çocuğun bir yerlerde yakıldığını sandım ama ardından, üç pisliği öldürdükten sonra Rachel tarafından götürüldüğünü düşündüm. Rachel onunla birlikte kaçtı. İşte bütün hikâye...

Pansuman sona erince Ivana başıyla ona teşekkür etti ve üzerinde Jean'ın isminin yazılı olduğu yerden tüpü aldı.

– Bu gece onu bekleyen çözüm, diye açıkladı Ivana. Yanılıyorsunuz.

– Ne yanılıyor muyum?

– Silahımı bulmak gerekiyor, diye fısıldadı Ivana.

İkisi de kana bulanmış ve iç organlarıyla kaplı zemine doğru eğildi. Aynı anda ikisi birden, kahverengimsi birikintinin içinde bir oyuncak gibi duran Sig Sauer'i fark etti.

Niémans silahı temizledi, sonra mekanizmayı ileri geri sürerek namluyu kontrol etti. Sonunda silahı Ivana'ya uzattı. Niémans'ın bu yüce davranışı ve onun gösterdiği sakınım –işaretparmağı hep tetik köprüsünün üzerindeydi– Ivana'nın dikkatini çekti.

Ivana ise dikkatsiz bir şekilde silahı aldı ve hemen kılıfına yerleştirdi.

– Rachel'in nereye gittiğini biliyorum.

Saman ambarını gördüğü anda, Ivana doğru tahmin ettiğini anladı.

Çinko çatılı bu bordo ahşap bina o derece sadeydi ki sanki mükemmelliğe yakındı ve Rachel için ideal bir sığınaktı.

– Bu nedir? diye soran Niémans yeniden silahını çekti.

– Bebek İsa'nın yemliğı, diye mırıldandı Ivana. (Bir baş işaretiyle Glock'u gösterdi.) Bunu benim için yeniden kılıfına sok. Buna ihtiyacımız yok.

Niémans boyun eğdi, rahatsız olmuş gibiydi. Farkında olmadıkları bir ciddiyetle binaya doğru yürüdüler. Ivana çift kanatlı kapıyı itti ve hemen alacakaranlığın içinde gri bir bankın üzerinde oturan kadını gördü. Ayaklarını yıkadığı o bank.

Dışkı kokusu hâlâ oradaydı, takım tezgâhları da. Ve kuşlar aynı şekilde uçuyordu. Bununla birlikte, bu gece önceki geceden daha fazla, ham ahşaptan kirişleriyle bir kilisenin sahnunu çağrıştırıyordu. En basit sözün ve hatta sessizliğin insanın inancını ifade etmeye yeterli olduğu, ilkel bir ibadet yeri.

Rachel yalnız değildi.

Jean kollarında uyuyordu.

Bir Pieta'yı çağrıştırabilirdi ama Ivana'ya daha çok, onu tüm yeniyetmeliği boyunca etkilemiş olan Eugene Smith'in fotoğrafı Tomoko Uemura in Her Bath'i düşündürdü. Minamata Körfezi'ndeki cıva kirliliğinin sonucu, sakat doğmuş çocuğuna banyo yaptıran Japon annenin fotoğrafını...

Bir başyapıtın olağanüstü güzelliğine ulaşan aynı ahenk, aynı dinginlik. Sonsuza dek hayatın çarpıklıklarını geride bırakan aşkın ışıltılı, göz kamaştırıcı gücü.

Yaklaştılar. Niémans'ın eli Glock'unun üzerinde, Ivana'nın elleri ise ceplerindeydi. Yaralarını Rachel'in görmesini istemiyordu.

Rachel onu yeniden görmekten mutlu olmuş gibiydi. Gözlerinde ilk günlerin neşeli suç ortaklığı yeniden belirmişti. Özellikle de, Ivana'nın mutlak bir ölümden kurtulmuş olmasına şaşırma benzemiyordu.

Asla klişelerden yana olmayan Niémans açıkladı:

– Her şey bitti, Rachel.

Kelepçeleri çıkarmamıştı, ama ona yakın bir tavırla konuşmuştu. Rachel, Jean'ın ensesini alttan destekleyen kolunu çıkardı –çocuk derin uykudaydı ve siyah giysinin kıvrımlarının arasına doğal olarak büzülmüştü– ve işaretparmağını dudaklarının üstüne koydu.

– Onu uyandırmayın. Onu uyutana kadar yeterince zorlandım.

Ivana'ya baktı. Kadın polis, elinde olmadan, genç kadın onun ayaklarını yıkadığında hissettiği büyük mutluluğu, derin rahatlamayı bir kez daha hissetti.

Sonra Tebliğci uyuyan oğluna dikkatle baktı. Rachel'in yüzüne bir gülümseme yayıldı, sanki hep bu kucaklaşmanın, bu anın hayalini kurmuştu...

– Jakob, Jean'ı asla kurban etmeyeceğine dair bana söz vermişti, diye ekledi, fısıldayarak.

Derin bir nefes almak ister gibiydi, ama aslında yanlış olan bir şeyi sindirmeye çalışıyordu. O anda Ivana Rachel'in ağladığını anladı.

– Sizin çocuklarınız var mı? diye Niémans'a sordu, kafasını kaldırarak.

– Hayır.

– Bunu söylemek çok üzücü ama Jean'ı her zaman iki küçük kızımdan daha fazla sevdim. Ya da daha doğrusu, her zaman sevgiye daha fazla ihtiyacı olan oydu.

Hafif hafif Jean'ı sallamaya başladı.

– Bunu, o çok daha kırılgan olduğu için söylemiyorum, sevgiden başka bir şey bilmediği için söylüyorum. Bilinci ışıktan başka bir şey değil... Ve her zaman onun yakınında olmaya çalıştım. Masumiyet, insanoğlu için sürekli bir meydan okumadır. Onun yanında Tanrı'ya, insan doğasına aykırı olan bu lekesiz sükûnete kavuşuyorum.

Yüzü kasıldı. Gözbebekleri, çelik uçlu bir tüy kalemle koyu renkli mürekkep enjekte edilmiş gibi görünmez olmuştu.

– Jean'ın iyileşme şansı olmasa bile Tanrı'nın belirlediği son güne kadar benim korumam altında yaşayacak.

Ivana allak bullak olmuştu, ama Niémans'ın bu oyuna katılmak gibi bir niyeti yoktu.

– Yıllar boyunca, diye lafı gediğine oturttu, diğer çocukların kurban edilmesi sizi rahatsız etmedi mi?

Gözyaşlarının arasından, alçakgönüllülükle gülümsedi. Niémans'ın bazı şeyleri dile getirmek için çok basit, çok kaba bir tarzı vardı.

– Samuel ile Jakob, onların bizim hasadımızın bedeli olduğunu söylüyordu.

– Şaraptan mı söz ediyorsunuz?

Küçük bir kahkaha attı, bu kez açıkça küçümseyen bir tavırla.

– Kanımızdan söz ediyorum. Soyumuzun saflığı, çekinik genlerin yok edilmesi pahasına güçleniyor. Her yıl, bir şekilde başarılı... örneklerin doğmasını sağlayan fireleri, yani doğuştan kusurlu bu çocukları yakmamız gerekiyordu.

Genç kadın başını arkaya doğru yatırdı ve gözlerini kapattı. Genç yaşına rağmen, kürsülerinin ya da dağlarının tepesinden diğerlerine boyun eğdiren büyük yırtıcıların karakterine sahipti.

– “Orakçılara söyleyeceğim: ‘Önce deliceleri söküp atın ve yakmak için onları demet haline getirin, ama buğdayı benim tahıl ambarımda biriktirin.’”

– Böyle bir canavarlığı nasıl kabul edebildin? diye araya girdi Ivana.

– İnanacağın ya da sadece emirlere itaat edeceğin bir zaman gelir.

– Kurban etmelerden kimin haberi vardı? diye sordu Niémans, çocuklarını bulmak isteyen polis edasıyla.

– Jakob, Samuel, Zimmermann ve diğer birkaç kişi. Size adlarını vereceğim.

Ivana hemen bilgi almak istedi:

– Zimmermann bunu para için mi yapıyordu?

– Hayır. O da bizdendi. Kuşkusuz en büyük kahramanlardan biriydi. Misyonumuz için gerekli maddeleri bulmak için Dünyeviler arasında yaşamayı kabul etti.

Ivana, incinin burada saf bir çılgınlık tohumu olduğunu bileerek yeniden “incili genç kız” kisvesine bürünmüştü. Rachel yeter ki Ordnung ve Gelassenheit'a hizmet etsin, ne Marcel'in par-

mak kemiklerini kesmekte ne de her yıl bir sürü çocuğu sunağa götürmekte herhangi bir sakınca görüyordu.

- Bu canavarlık kaç kuşaktan beri devam ediyor?
- Otto Lanz’dan beri.

Ivana cevabı biliyordu ama o da bir polisti. Çarmıha bile gerilseler, bütün noktaları açıklığa kavuşturmak gerekiyordu.

- Sen de ayine katılıyor muydun?
- Çocukları hastaneye götürüyordum.

Ivana tüm bedeninde bir elektrik boşalması hissetti. Bir an, bu korkunç ve tehlikeli yaratığı öldürmek istedi.

Ama Niémans yanında getirdiğini deney tüpünü cebinden çıkardı.

- Öldürücü bir doz mu?
- Hayır.
- Çocukların kurban ayini sırasında canlı olması mı gerekiyordu?
- Aksi takdirde, bu bir kurban etme olmazdı.

Ivana’nın gözüne bir alet çarptı –ucunda üç dişli bir kanca bulunan uzun saplı bir alet–, onun suratını parçalamak için idealdi. Ama Niémans, gözlerini Rachel’den ayırmadan, hamle yapmasını engellemek için yardımcısını yakasından tuttu. Her şeye ve herkese karşın işini iyi yapan soğukkanlı bir adamın bu tutuşu onun öfkesini yatıştırdı.

Polisin sakinliği dağcılarını birbirine bağlayan ip gibiydi – geri dönerken, sadece ipin akışını takip etmesi yeterliydi.

– İtirafınızı imzalamaya hazır mısınız? diye sordu Niémans, sanki yargıcın odasına girmeyi bekliyorlardı.

– Görevim tamamlandı, diye mırıldandı, yeniden cılız saçlarını hafifçe okşarken. Bize liderlik yapan üç iblis öldü. Bu yıl hiçbir çocuk kurban edilmedi. Ve bundan sonra da kurban edilmeyecek.

Ivana Niémans’ın elinden kurtuldu ve Rachel’e yaklaştı.

– Tütün kesen, diye emretti.

Rachel ilk kez şaşırmış gibiydi.

Yavaşça sağ elini kurtardı ve eli cebinde kayboldu. Herhangi bir risk söz konusu olabilir miydi? Ivana sanmıyordu, ama gerektiğinde silahını çekmeye hazırdı. *Be my guest*, diye düşündü.

Ama Rachel ev yapımı tütününü, sarma kâğıtlarını, fırtına kibritlerini Ivana’ya uzattı.

Ivana onları cebine attı ve saman ambarrın çift kanatlı kapısına doğru yöneldi.

Alevler gökyüzüne hâlâ pembemsi bir renk veriyor olsa da henüz şafak sökmemişti. Gecenin tuzağına düşmüş toprak sanki sürekli donukmuş gibi hiç olmadığı kadar siyah, katı ve yoğundu. Aynı zamanda, sönmüş ateş ocaklarından yükselen fümeroller toprağa yakıcı ve volkanik bir görünüm veriyordu.

Ivana titredi ve işe koyuldu.

– Kahretsin, diye alçak sesle küfrü bastı.

Elindeki yarayla sigara sarmasının imkânı yoktu. Yine de sol eline güvenerek inadını sürdürüyordu.

– Ne halt ediyorsun? diye sordu Niémans, arkasında duruyordu.

– Kendime sigara sarıyorum.

– Şunu bana ver.

Kırışık, üzerinde kan lekeleri bulunan kâğıdı aldı ve mükemmel bir sigara sarmaya hazırlandı. Birkaç saniye sonra parmaklarının arasında güzel bir sigara duruyordu.

– Yakmamı ister misin?

Ivana cevap vermeden sağlam eliyle sigarayı ondan aldı. Ağzında sigarası, Rachel'in kibritlerinden biriyle sigarasını iyi kötü yakmayı başardı.

İlk nefes gırtlığını yaktı.

İkincisi başını döndürdü.

Üçüncüsü, nihayet bilincini aydınlattı.

Öz varlığının yeniden bedenine hâkim olduğunu sandı. Yeniden, cehennemin ileri karakolu gibi görünen bir merkez ofiste teğmen, otuz iki yaşındaki Ivana Bogdanović olduğunu hissediyordu.

Sonra bir tiksinti hissetti. Onun tütününü içmek, bir anda kendini Rachel gibi hissettirdi, onun öldürücü acımasızlığı, annelik tutkusu ciğerlerine nüfuz ediyordu.

Sigarayı fırlatıp attı ve sordu:

– Nanterre'deki Pablo-Picasso Caddesi 151 numarayı hatırlıyor musunuz? Aillaud Kuleleri'ni?

– Tüm gençliğim boyunca! diye cevapladı Niémans, yapmacık bir neşeyle.

– İç avludaki kızıdan bahsediyorum. Torbacısının, oğlunun olası babasının suratına bir şarjör boşaltmış kızıdan.

Niémans onun yakınına gelmek için bir adım attı. İkisi de, sönmüş ateşlerin devam eden sıcaklığıyla dumanı tüten ufka karşı duruyordu.

– Nereye varmak istiyorsun?

– O dönemde, bu kızı kanatlarınızın altına aldınız ve onu suçlayacak kanıtları sildiniz.

Niémans sıkıntılı bir yüz ifadesiyle ona dikkatle baktı. Uzun yüzünde bir dini heykelin katılığı –ama aynı zamanda da güzelliği– vardı. Bir din şehidinin, hatta İsa'nın yüzü.

– Onun cinayetlerini görmezden gelmemi mi istiyorsun?

– Hayır, ama ben ondan daha mı iyiyim diye düşünüyorum.

Yüz ifadesi kaygıdan üzüntüye sonra da rahatlamaya dönüştü.

Niémans elini onun omzuna koydu ve cevap vermek üzere ağzını açtığı anda arkalarında bir ses yankılandı.

– Gidiyor muyuz?

Arkalarına döndüler ve tuhaf bir manzarayla karşılaştılar. Rachel gözyaşları içinde, kırış kırış olmuş siyah elbisesiyle karşılarında duruyordu, saçları dua başlığının altına zar zor iliştirilmişti. İçinde, sanki uykusunda kıvrılmış gibi yatan Jean'ın cesedinin bulunduğu bir el arabasını itiyordu.

İki polis anlamıştı, onun geçmesi için kenara çekildiler.

Yola koyuldular. Mégane'a binmek söz konusu değildi: Jandarma karakoluna kadar bu şekilde, hacılar gibi yürümeleri gerekiyordu.

Ivana ikiye bölünmüştü ve sahneyi bir filmin geniş plan çekimi gibi uzaktan gözlemliyordu sanki.

Çok kısa saçlı, sosyal güvenlik kurumundan alınmış gözlükleri ve siyah paltosuyla uzun boylu bir adam, eli bandajlı ve eşofman ceketi giymiş, ayaktakımından birinin havasına sahip ufak tefek kızıl saçlı bir kadın, organdi bir başlık takmış ve jandarma botları giymiş, içinde uyuyan bir çocuğun olduğu bir el arabasını iten başka zamanlara ait bir genç kadın.

Belki yüzyılın tören alayı değildi, Millet'nin L'Angélu's'u da, ama inançla ve günahlarla, hoşgörüyle ve pişmanlıklarla ilgili bir şey vardı.

Ve hiç şüphesiz bir tür adalet söz konusuydu.